COLECȚIA

Jubiri de poveste

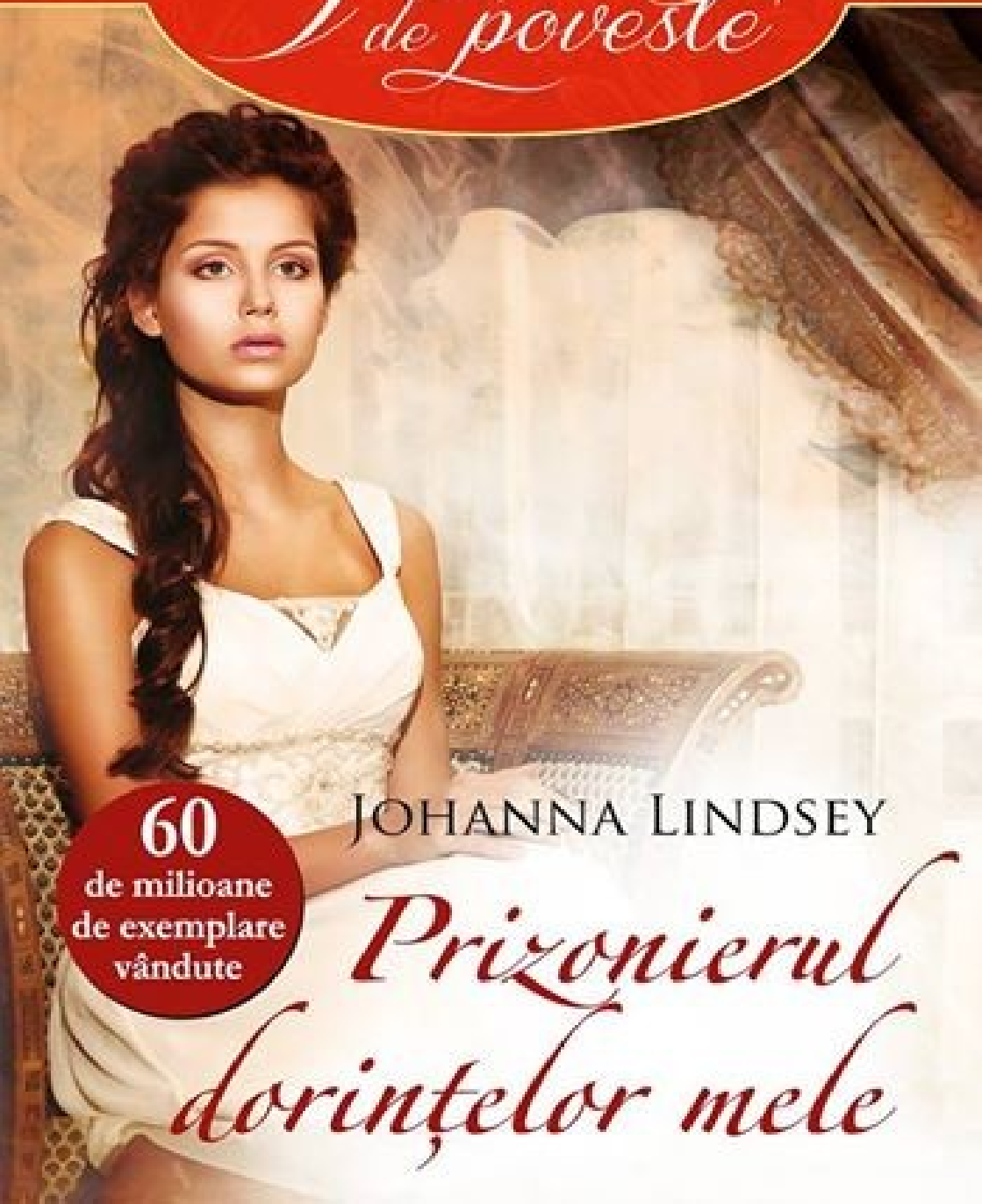

60 de milioane de exemplare vândute

JOHANNA LINDSEY

Prizonierul dorințelor mele

JOHANNA LINDSEY

Prizonierul dorinţelor mele

Traducere din limba engleză
Ciprian Prundeanu

Prisoner of My Desire
Johanna Lindsey
Copyright © 1991 Johanna Lindsey

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Prizonierul dorinţelor mele
Johanna Lindsey
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Prizonierul dorinţelor mele / Johanna Lindsey. Trad.: Graal Soft.
-Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-558-6
I. Soft, Graal (trad.)

821.1 I 1(73)-31 = 135.1

Cuprins

Capitolul 1.....5
Capitolul 2.....14
Capitolul 3.....19
Capitolul 4.....24
Capitolul 5.....32
Capitolul 6.....37
Capitolul 7.....44
Capitolul 8.....50
Capitolul 9.....59
Capitolul 10.....66
Capitolul 11.....71
Capitolul 12.....76
Capitolul 13.....83
Capitolul 14.....89
Capitolul 15.....95
Capitolul 16.....103
Capitolul 17.....110
Capitolul 18.....117
Capitolul 19.....125
Capitolul 20.....132
Capitolul 21.....142
Capitolul 22.....148
Capitolul 23.....158
Capitolul 24.....162
Capitolul 25.....167
Capitolul 26.....179
Capitolul 27.....184
Capitolul 28.....190
Capitolul 29.....196
Capitolul 30.....203
Capitolul 31.....215

Capitolul 32.....222
Capitolul 33.....231
Capitolul 34.....238
Capitolul 35.....247
Capitolul 36.....253
Capitolul 37.....258
Capitolul 38.....263
Capitolul 39.....269
Capitolul 40.....274
Capitolul 41.....279
Capitolul 42.....285
Capitolul 43.....289
Capitolul 44.....293
Capitolul 45.....299
Capitolul 46.....307
Capitolul 47.....314
Capitolul 48.....324

Capitolul 1

Anglia, 1152

Doamna era micuţă şi firavă, iar statura cavalerului din faţa ei îi scotea în evidenţă şi mai mult fragilitatea. Capul ei blond ajungea până în dreptul umerilor lui laţi. Şi când palma lui deschisă îi izbi obrazul, corpul ei subţire fu proiectat într-o parte de forţa impactului. O astfel de lovitură ar fi trimis-o la podea dacă nu ar fi fost susţinută. Însă era susţinută de doi dintre oştenii cavalerului, care îi ţineau braţele întoarse la spate, proptind-o ca să-şi primească pedeapsa aşa cum se cuvenea. În felul acesta, nu se putea feri de loviturile care cădeau ritmic.

Din cealaltă parte a încăperii, Rowena Belleme privea. Şi ea era ţinută bine de doi oşteni, aceiaşi care o târâseră în odaie ca să fie martoră la brutalitatea fratelui ei vitreg. Din buze îi curgea sânge, întrucât se muşcase pentru a nu ţipa. Lacrimile îi curgeau din abundenţă pe obrajii palizi. Dar ea nu fusese lovită. De parcă nu la asta s-ar fi ajuns dacă nu accepta cererile cavalerului; totuşi, acesta nu-şi dorea să o învineţească, provocând astfel comentarii la nunta ei.

Gilbert d’Ambray nu avea aceleaşi rezerve în privinţa mamei sale vitrege. Lady Anne Belleme - nu, era Anne d’Ambray de acum şi din nou văduvă, după ce murise tatăl lui Gilbert - îi era inutilă, putând-o folosi doar ca ostatică pentru a controla atitudinea Rowenei. Şi nu erau

multe lucrurile pe care Rowena nu le-ar fi făcut pentru mama ei. Însă ceea ce dorea Gilbert de la ea acum…

Anne se întoarse pentru a-şi privi fiica. Obrajii îi erau roşii de la loviturile date de Gilbert, dar nu vărsase o singură lacrimă, nu scosese im singur sunet. Expresia ei, atât de elocventă, o aducea pe Rowena în pragul disperării. Îi spunea simplu: „Am păţit asta atât de des, încât nu înseamnă nimic pentru mine. Ignoră ce vezi. Nu-i da ticălosului ceea ce îşi doreşte.”

Rowena nu voia să o facă. Lord Godwine Lyons, bărbatul pe care Gilbert i-l găsise ca soţ, era suficient de bătrân ca să-i fie bunic sau chiar străbunic, iar mama ei îi confirmase zvonurile pe care le auzise despre pretendent. Când Gilbert îi ceruse să-şi convingă fiica să accepte, Anne replicase:

— Îl ştiu pe Lyons, şi nu este potrivit unei moştenitoare cu statutul Rowenei. Chiar dacă vârsta lui nu ar reprezenta o problemă, numele omului este mânjit de scandaluri deocheate. Nu aş aproba niciodată o astfel de căsătorie.

— Este singurul bărbat dispus să lupte pentru recâştigarea proprietăţilor ei, îi explicase Gilbert.

— Proprietăţi pierdute de lăcomia tatălui tău.

— Nu, este dreptul fiecărui bărbat…

— Să-şi atace vecinul? Anne intervenise cu întreaga măsură a dispreţului pe care îl simţea pentru fiul ei vitreg, care nu era nici măcar un sfert din ceea ce simţise faţă de bădăranul lui tată. Să porneşti la război fără fi fost provocat? urmase ea. Să furi şi să obligi nişte femei să se mărite înainte ca soţii lor să fie îngropaţi? Aveţi dreptul să faceţi astfel de lucruri doar de când domneşte neputinciosul de Stephen.

Gilbert efectiv roşise, dar mai degrabă din pricina furiei decât a ruşinii pentru ceea ce tatăl lui îi făcuse lui Anne. Şi el era un produs al acelor timpuri. Avea doar opt ani când Stephen furase coroana Matildei, după moartea

bătrânului rege Hernie. Regatul se divizase, jumătate dintre baroni refuzând să jure credinţă unei femei, cealaltă jumătate rămânând credincioşi acesteia şi acum fiului ei, Henric de Aquitania. Hugo d'Ambray era unul dintre baronii care îi juraseră credinţă lui Stephen, aşa că se simţise îndreptăţit să-l omoare pe tatăl Rowenei, care era vasalul lui Henric, şi apoi să o forţeze pe văduva lui Walter Belleme să se mărite cu el, obţinând astfel controlul asupra tuturor pământurilor acestuia, pe care Rowena, ca unică odraslă, le moştenea. Tot astfel pusese mâna şi pe pământurile din zestrea lui Anne. Cele două femei nu aveau cum să se lupte cu această nedreptate, neputând spera la ajutor din partea unui rege care se dovedise incapabil să controleze ţara.

Spre deosebire de tatăl lui, a cărui bădărănie era acompaniată şi de răutate, Gilbert era ca majoritatea bărbaţilor din acele vremuri, respectuos la nevoie, necioplit în celelalte situaţii şi dornic să-şi umple cuferele cu roadele muncii altora. Dar deoarece trăise şaptesprezece ani în anarhie, acţiunile lui nu erau cu nimic diferite de cele ale altor baroni. Toţi se plângeau că regele era vinovat de nelegiuirile ce se abătuseră asupra ţării, dar cei mai mulţi profitau şi chiar contribuiau în mod activ la înfăptuirea acestora.

De fapt, în cei trei ani de când Gilbert era fratele vitreg al Rowenei, nu-i adresase niciodată vreun cuvânt aspru şi nici nu o lovise la mânie aşa cum făcuse tatăl lui. Ca om de arme, Gilbert dădea dovadă de iscusinţă şi curaj. Ca bărbat era chiar arătos, cu păr negru şi ochi căprui mereu la pândă. Până în acea zi, Rowena îl urâse doar pentru că era fiul tatălui său. Spre propria îmbogăţire şi pentru a-şi finanţa războaiele, îi devastaseră pământurile şi îi luaseră toate lucrurile valoroase pe care le deţinuseră ea şi mama ei. Rupseseră contractul de logodnă încheiat de tatăl ei, ţinând-o nemăritată ca să poată exploata în continuare munca şerbilor ei şi să ceară în fiecare an

participarea la război din partea vasalilor ei.

În anul precedent însă, Hugo d'Ambray se gândise să cucerească fortăreaţa Drywood, care se afla între o moşie de-a Rowenei şi una de-a lui. Era ca şi cum ar fi lovit un cuib de viespi cu un băţ, pentru că Drywood îl avea ca suzeran pe unul dintre cei mai importanţi seniori din comitatele de nord, lordul de Fulkhurst, care nu numai că sărise în ajutorul vasalului său de la Drywood, respingând atacatorii şi trimiţându-i dincolo de graniţe, dar apoi declanşase o campanie sistematică de distrugere a omului care îndrăznise să fure de la el.

Din păcate, nu doar proprietăţile lui Hugo deveniră ţinta lordului, ci şi acelea pe care le controla prin tutelă. Află rapid cât de util era un rege neputincios atunci când Stephen refuză să-l ajute, prea ocupat cu problemele sale. Dar deşi Hugo fusese ucis cu două luni în urmă în acest război pornit din propria lăcomie, Fulkhurst nu era încă satisfăcut, căci avea un apetit pentru răzbunare ieşit din comun.

Gilbert ceruse pacea şi fusese refuzat, ceea ce îl înfuriase şi îi sporise hotărârea de a recuceri pământurile de pe coastă ale familiei cu orice preţ. Preţul la care se gândise era sacrificarea Rowenei prin trimiterea ei în braţele unui bătrân desfrânat, îi spusese că nu avea să dureze mult timp, că avea să o readucă rapid sub tutela lui, întrucât viitorul mire era la doi paşi de mormânt. Însă atât timp cât era logodită cu bătrânul ţap, Gilbert îşi dorea ca un copil să rezulte din această uniune. Îi explicase asta extrem de clar, pentru că doar prin intermediul copilului avea să o recapete pe ea şi pământurile ei, precum şi pământurile neamului Lyons şi bogăţia acestuia. Avea astfel să obţină resursele necesare pentru a recâştiga proprietăţile familiei d'Ambray care se aflau acum în mâinile lui Fulkhurst.

Era un plan bun din punctul de vedere al lui Gilbert. Pe el nu-l costa absolut nimic, dar avea să-i aducă

rezultatele dorite - inclusiv, în final, pe Rowena în patul lui. Asta îl interesa mai presus de orice, pentru că era de-a dreptul obsedat de frumoasa micuţă cu părul blond care îi era soră vitregă.

Şi-o dorise din prima zi în care o văzuse, când ea avea doar cincisprezece ani, însă tatăl lui refuzase să i-o dea, explicându-i că valoarea ei avea să scadă drastic odată cu pierderea fecioriei, deşi nu avea vreo intenţie să o mărite. Totuşi, Hugo d'Ambray nu urma să trăiască veşnic, iar Gilbert era suficient de inteligent să-şi dea seama că afurisita de feciorie nu-i era destinată lui şi suficient de răbdător să aştepte până ce asta nu mai era o problemă.

De aceea o tratase bine, nedorindu-şi ca fata să devină conştientă de lipsa de scrupule pe care el o moştenise de la tatăl său. Voia ca şi Rowena să fie de acord atunci când o aducea în final în patul lui. Şi-o dorea atât de tare, că ar fi luat-o el însuşi de nevastă, dacă asta i-ar fi adus vreun profit; însă, cum familia d'Ambray îi controla deja pământurile, nu mai avea nimic de câştigat. De îndată ce năştea un copil, intenţiona s-o posede, deşi după aceea avea de gând s-o mărite din nou. Era floare la ureche să scape de soţii ei; nu avea să fie la fel de uşor să-i trezească dragostea pentru el.

Nu se gândea că măritişul silit cu Lyons avea să o întoarcă împotriva lui. Nici faptul că îi forţa mâna bătându-i mama nu 1 se părea agravant. Dimpotrivă, era atât de obişnuit să îşi vadă tatăl bătând-o pe Lady Anne, încât acesta era un detaliu fără importanţă. Nu lua în considerare că Rowena, ţinută la fortăreaţa Kemel în aceşti trei ani, în loc de castelul Ambray unde locuia mama ei, nu fusese martoră la acele gesturi de cruzime şi deci nu devenise indiferentă la ele. Era atât de sigur că ea nu avea să-i poarte pică pentru tratamentul brutal aplicat mamei ei, încât nici nu spera prea tare ca scenele de violenţă să o influenţeze. Era doar cel mai uşor lucru

pe care îl putea face ca să o convingă, de vreme ce argumentele raţionale dăduseră greş.

Prima greşeală a lui Gilbert fusese să presupună că Rowena simţea faţă de mama lui ceea ce simţise el faţă de a lui, adică aproape nimic. A doua greşeală fusese să nu se aştepte la o reacţie atât de rapidă din partea ei, aşa că nici măcar nu-i aruncase o privire atunci când începuse s-o lovească pe Anne. Când o văzu pe aceasta uitându-se la fiica ei cu un curaj de nezdruncinat, răsuci capul, apoi înţepeni de furie, conştientizându-şi dintr-odată greşelile. Fata ţinea enorm la mama ei, ba chiar prea mult. Ochii ei de safir îi erau plini de lacrimi şi făcea eforturi supraomeneşti pentru a nu-l implora să se oprească.

Mai bine ar fi drogat-o şi măritat-o cu Lyons, rezolvând şi partea cu noaptea nunţii înainte ca ea să se dezmeticească. Acum acei minunaţi ochi albaştri îl priveau cu un dispreţ teribil, iar Gilbert îşi dădu seama că nu avea să-l dorească niciodată, aşa cum sperase el. Nicio pagubă, urma să o aibă oricum, şi în curând, însă era atât de mânios că nu avea să fie aşa cum îşi imaginase, încât degetele i se strânseră în pumn şi loviră tâmpla lui Anne. Această căzu de îndată la pământ fără să scoată vreun sunet.

Rowena gemu înfundat, înainte să şoptească:

— Nu. Gata.

Cavalerul o lăsă pe Anne în grija oamenilor lui şi pomi spre tânăra femeie. În continuare furios pe propria lipsă de intuiţie, ridică faţa Rowenei cu mâna, forţând-o să-l privească. Totuşi, gestul nu era brutal, dând o măsură a sentimentelor lui, chiar dacă situaţia îl scotea din minţi. Fără să-şi dea seama ce face, chiar îi şterse lacrimile de pe obraz.

Vocea lui era însă aspră atunci când o întrebă:

— Te măriţi cu Lord Godwine?

— Da.

— O vei face veselă?

Rowena se holbă la el un moment, înainte să izbucnească:

— Îmi ceri prea multe...

— Nu. Ce te costă un zâmbet, când asta îl va face să accepte mai rapid înţelegerea prenupţială?

— Te îndoieşti c-o să accepte?

— Nu, dar nu avem timp de pierdut. Fulkhurst este acum inactiv, dar asta doar pentru că tocmai a cucerit Tures.

Rowena se albi auzind asta. Ştia că două dintre fortăreţele ei de lângă Drywood fuseseră ocupate, una fără luptă, dar castelul Tures, aflat mai în nord, era cea mai mare dintre proprietăţile tatălui ei, centrul lui de rezistenţă. Crescuse la Tures. Tot ceea ce ştia despre iubire şi fericire învăţase acolo, în interiorul acelor ziduri. Acum un inamic stăpânea castelul - de fapt, nişte duşmani puseseră mâna pe el de trei ani de zile, deci ce mai conta dacă era unul sau altul? Ea cu siguranţă nu îl stăpânise, nici nu se aştepta să o facă. Chiar dacă Lord Godwine ar fi putut să-l recâştige pentru ea, i-ar fi aparţinut doar cu numele.

Gilbert îi interpretă greşit expresia şi încercă să o consoleze:

— Nu dispera, Rowena. Lyons şi-a făcut averea storcând ultimul ban de la negustorii din oraş în cei douăzeci de ani cât a deţinut Kirkburough. Mercenarii pe care-i va putea cumpăra astfel îl vor înfrânge rapid pe Fulkhurst şi îl vor trimite înapoi pe domeniile lui. Vei recăpăta Tures în mai puţin de o lună.

Rowena nu răspunse. Deja i se spusese că acest contract nupţial fusese întocmit spre beneficiul ei; că proprietăţile ei, odată recâştigate, aveau să fie ale ei, nu ale soţului, ceea ce nu însemna nimic în acele timpuri în care legea şi dreptatea erau ignorate, dar ar fi însemnat totul dacă Henric urca pe tron. Lyons se gândea cu siguranţă să le exploateze cât mai mult posibil. La rândul

lui, Gilbert spera că moşiile aveau să revină sub controlul lui; după toate probabilităţile, dacă Lyons nu murea suficient de rapid din pricina vârstei şi a bolilor, cavalerul avea să-l ajute să treacă pe lumea cealaltă. Mai întâi însă, Gilbert îşi dorea ca ea să-i facă un copil bătrânului desfrânat. Aşa cum o făcuse în fiecare zi din aceşti ultimi trei ani, Rowena se rugă fierbinte ca Henric de Aquitania să câştige tronul Angliei. Tatăl ei fusese vasalul lui Henric şi ea i-ar fi jurat credinţă fără să stea pe gânduri. Doar atunci avea să scape de sub controlul lui Gilbert d'Ambray.

În loc să spună ce avea în minte, îl întrebă pe Gilbert:

— Asta înseamnă că vasalii mei vor fi aduşi să-mi jure credinţă, sau vor fi şi acum prea ocupaţi luptând în războaiele tale?

Culoarea se înfiripă în obrajii lui. Încă un mod în care bătrânul d'Ambray încălcase legea, pentru că atunci când proprietăţile neamului Belleme îşi schimbaseră proprietarul la moartea tatălui ei, cei nouă vasali ai lui ar fi trebuit să vină să-i jure credinţă noii suzerane, Rowena, dar nu-l văzuse pe niciunul dintre acei cavaleri în cei trei ani cât fusese ţinută în izolare. De fiecare dată când adusese vorba despre asta, fuseseră invocate scuze: fie respectivii erau asediaţi, fie se aflau în mijlocul unei campanii, fie un pretext similar. Era la fel de probabil ca acei oameni să o creadă moartă. Acesta ar fi fost cel mai simplu mod ca Hugo să le obţină serviciile fără a fi nevoit să răspundă la întrebările legate de bunăstarea ei.

Gilbert vorbi pe un ton aspru, care descurajă orice alt comentariu:

— Cinci dintre vasalii tăi au murit luptând împotriva lui Fulkhurst şi nu ştim încă dacă Sir Gerard mai trăieşte sau nu, întrucât el era castelan la Tures. Foarte probabil, acel monstru l-a hăcuit, aşa cum a făcut şi cu cavalerii mei.

Încheie cu o ridicare din umeri, arătând că nu prea îi păsa dacă Gerard fusese cruţat sau nu.

Culoarea care revenise în obrajii Rowenei dispăru din nou. Nu mai puse alte întrebări, temându-se să afle care cavaleri mai erau în viaţă şi care nu. Pe cine avea să dea vina pentru moartea lor, pe Fulkhurst pentru că dăduse lovitura ucigătoare, sau pe Gilbert şi pe tatăl lui pentru că stârniseră furia acestuia? Pe toţi sfinţii, când avea să fie din nou pace în ţară?

Pe un ton ferm, îi ceru lui Gilbert să-i dea drumul, iar acesta dădu din cap spre oamenii lui, care se supuseră. De îndată ce fu liberă, tânăra femeie pomi spre mama ei. Mâna lui Gilbert o prinse însă de braţ, direcţionând-o spre uşă.

Ea dădu să se smucească, dar strânsoarea lui era prea puternică.

— Lasă-mă să mă duc la mama!

— Nu, servitoarele vor avea grijă de ea.

— Nu am văzut-o de trei ani, Gilbert, îi aminti ea.

— Când vei rămâne însărcinată cu copilul lui Lyons ca să fii sigură de pământurile lui, atunci o poţi vedea.

Alte manipulări şi forţări. Nemaiputând suporta, îşi dădu frâu liber sentimentelor într-un şuierat plin de ură:

— Eşti mârşav, mai rău chiar decât tatăl tău. Măcar el era cinstit în cruzimea lui!

Mâna lui se strânse mai tare pe braţul Rowenei, singurul semn al faptului că vorbele ei îl afectaseră.

— Mă gândesc doar la interesul tău…

— Mincinosule! Voi face ce vrei, dar dacă mai îmi spui o singură dată că e spre beneficiul meu, o să urlu.

El nu o mai contrazise. Îşi dorea de fapt să o tragă în braţele lui şi să o sărute, întrucât furia ei învăpăiată îi răscolise dorinţa. Dar nu îndrăznea nici măcar să o sărute. Dacă ea nu era fecioară când ajungea în patul lui Lyons, acesta ar fi putut să o repudieze, punând astfel capăt speranţelor lui Gilbert la averea sa.

Prin urmare, se mulţumi să spună:

— Atunci vino, pornim spre Kirkburough astăzi. Vei fi

măritată mâine.

Şi în patul lui la primul semn că zămislise un urmaş.

Capitolul 2

Ajunseră la Kirkburough chiar când soarele apunea. Porţile oraşului erau încă deschise, dar ei se îndreptară spre fortăreaţa ce se afla deasupra acestuia. Rowenei i se păru semnificativ faptul că vedea zidurile înalte ale castelului scăldate în lumina roşie a asfinţitului, un simbol al faptului că intra în iad.

Gilbert fusese înţelept şi nu vorbise cu ea în timpul drumului. Legal, el era fratele ei vitreg şi tutorele ei şi nimeni nu ar fi putut contesta faptul că obţinuse ambele calităţi prin manevre necinstite. Dar dacă nu ar fi fost şi mama ei implicată, Rowena s-ar fi împotrivit şi ar fi făcut orice ca să scape din situaţia prezentă. Ar fi fost chiar în stare să-l ucidă pe Gilbert, atât de mult îl ura după cele întâmplate. Însă nu putea evada, deoarece era convinsă că mama ei ar fi avut de suferit teribil, de parcă nu ar fi suferit destul din cauza familiei d’Ambray.

Înţelegea acum mai bine de ce ea şi mama ei fuseseră separate imediat după ce fuseseră luate de la Tures. Dacă Rowena şi Anne ar fi reuşit cumva să evadeze împreună, ar fi putut primi ajutor din partea unuia dintre seniorii puternici care i se opuneau lui Stephen, aşa cum o făcuse şi Walter Belleme. Probabil că Rowena ar fi trebuit să se mărite ca să-şi asigure protecţia, dar măcar ar fi făcut-o cu un bărbat ales de ea.

Nu că ar mai fi contat acum. Era aici, urmând să se mărite a doua zi. Dacă nu... Doamne, cât de des avea

gânduri care începeau aşa!

Dacă tatăl ei n-ar fi iubit-o atât de mult, ar fi putut să fie deja măritată la frageda vârstă de paisprezece ani, aşa cum o făceau majoritatea fiicelor de lorzi. Logodnicul ei era un om de onoare. Ar fi amânat consumarea căsătoriei până când ea ar fi fost mai în vârstă şi capabilă să poarte copii în pântece. Dar tatăl ei nu dorise să-l tenteze pe acel lord blând cu frumuseţea ei în floare, aşa cum nu voia nici să se despartă de ea atât de repede.

Dacă nu ar fi ieşit chiar el călare să întâmpine armata lui d'Ambray, poate că ar fi rămas în viaţă. Tures ar fi fost asediat, dar ei ar fi putut să scape şi să se refugieze la curtea lui Henric sau la unul dintre ceilalţi lorzi care îl susţineau.

Dacă legile care stabileau statutul femeii ar fi fost respectate, dacă Henric ar fi fost rege... dacă Gilbert ar fi murit. Era însă prea târziu chiar şi pentru asta. Se afla în fortăreaţa lui Lyons, ceea ce o punea efectiv sub controlul acestuia, de parcă ar fi fost deja căsătoriţi. Avea să se însoare cu ea oricum, indiferent dacă Gilbert era acolo să o forţeze sau nu.

Rowena era aproape amorţită de nelinişte când urcă scările spre sala cea mare. Deveni imediat evident că Gilbert nu minţise cu privire la averea lui Lyons. Pe când traversau şanţul ce înconjura fortăreaţa, tânăra femeie numărase nouă cavaleri din serviciul lordului, iar turnurile şi zidurile erau pline de oştenii acestuia. Mai erau alţi cavaleri şi în sală, unde mesele fuseseră aranjate pentru cină cu farfurii de aur şi pânzeturi scumpe. Până şi pe pereţi se vedeau simbolurile bogăţiei stăpânului: erau atârnate o mulţime de arme decorative din argint sau aur şlefuit, majoritatea bătute cu nestemate.

Erau prezenţi numeroşi servitori, măcar unul pentru fiecare oaspete, însă pe aceştia Lyons nu-şi risipise banii. Hainele lor erau aproape zdrenţe, corpurile le erau murdare şi comportamentul atât de temător, încât

mâinile le tremurau şi ochii le păreau bântuiţi de spaimă. În timpul de care avu nevoie pentru a traversa sala spre masa înălţată unde Lyons trona ca un rege, Rowena văzu nu mai puţin de trei slujitori puşi în cătuşe fără vreun motiv aparent, unul doborât la podea cu putere, pentru a fi apoi lovit de două ori după ce rămăsese inert pentru a se putea stabili dacă se eschiva de la îndatoriri sau nu.

Rowena fu atât de şocată de acest incident că se opri din mers, făcându-l pe Gilbert să o tragă de braţ pentru a o pune din nou în mişcare, dar nu înainte ca oşteanul care îl lovea pe bărbatul aflat la pământ să o observe privindu-l şi să-i zâmbească. Fără vreo urmă de ruşine, zâmbea.

Era un fapt bine cunoscut că în absenţa doamnelor, bărbaţii se purtau ca nişte bestii. Dar erau şi doamne de faţă, soţiile unora dintre cavalerii din slujba seniorului. Era evident că prezenţa lor nu avea niciun efect asupra comportamentului acestora. Asta spunea multe despre caracterul lordului de la Kirkburough, întrucât majoritatea bărbaţilor iau exemplul stăpânului lor, la bine şi la rău.

Evitase să privească spre masa de onoare, amânând cât de mult posibil să-şi înfrunte soarta. Dar fratele ei vitreg se opri, spunându-i că momentul sosise. Chiar şi aşa, prima privire pe care i-o aruncă lui Godwine Lyons de Kirkburough aproape că o făcu să urle de oroare. Cum se dăduse involuntar în spate, mâna lui Gilbert se strânse mai tare pe braţul ei.

Era mai rău decât şi-ar fi putut imagina. Viitorul ei mire nu era doar bătrân, ci arăta ca un cadavru. Pielea lui, albă ca făina, era atât de puternic ridată, încât nu exista niciun petic neted. Puţinul păr care-i mai rămăsese era alb, cu excepţia unei mici şuviţe blonde, mărturie a culorii anterioare. Corpul îi era atât de încovoiat, încât bărbatul nu părea mai înalt ca Rowena, care măsura la rândul ei doar un metru şi jumătate. Haina lui strălucitoare din mătase, împodobită la gât şi la mâneci cu blană scumpă, nu făcea decât să accentueze ridicolul personajului.

Irisurile îi erau înconjurate de un galben bolnăvicios, iar o peliculă alburie acoperea griul ca de oţel al unuia din ochi. Era aproape orb. Trebui să se apropie la câţiva centimetri de Rowena ca să o privească şi ea fu izbită de respiraţia lui fetidă, care aproape că o făcu să se sufoce înainte ca el să se retragă. Cu degetele strâmbe, o ciupi de obraz şi chicoti, dând la iveală ultimii doi dinţi care îi rămăseseră în gură.

Gilbert făcu prezentările strigând, ceea ce îi spuse ei că bătrânul era şi aproape surd. Asta era bine, pentru că Rowena îşi călcă pe mândrie şi îşi imploră fratele vitreg:

— Te rog, Gilbert, nu-mi fă una ca asta. Dacă trebuie să mă măriţi, alege pe altul, pe oricine...

— Taci din gură, îi şuieră el la ureche. Înţelegerea e pecetluită, am promis.

înainte ca ea să-şi dea consimţământul?

— Promisiunile pot fi încălcate, îi spuse.

— Nu! Niciun altul nu ar cădea de acord cu toate cerinţele mele.

Cerinţele lui. Pentru beneficiul lui. Se înjosise să-l implore fără rost. Ştiuse că avea să fie zadarnic. Nu avea să mai implore niciodată, nici pe el, nici pe alt bărbat, întrucât doar Dumnezeu era cu adevărat milostiv, pe când bărbaţii erau lacomi şi mânaţi de poftele trupeşti.

Se întoarse să-l privească şi fu nevoită să îşi lase capul pe spate, atât de aproape era. Încet, fără emoţie, îi zise:

— Păzeşte-ţi bine spatele, frate, înainte să se înfigă pumnalul meu în el. Cu prima ocazie, am să te ucid pentru asta.

— Nu vorbi tâmpenii, răspunse el. Era însă tulburat, căci sclipirea din ochii ei îl convinsese că nu era o ameninţare oarecare. Chiar păru afectat atunci când o prezentă strigând: Rowena!

Ea se întoarse cu spatele şi chemă un servitor să o ducă spre camera care îi fusese pregătită. Dacă Gilbert sau Lord Godwine ar fi încercat să o împiedice, probabil

că le-ar fi arătat ce înseamnă nebunia unei femei. Dar niciunul nu o făcu; tânăra femeie se opri pe scările întunecate care duceau spre camera din turn în care avea să-şi petreacă noaptea, căci lacrimile ei, pentru prima oară dezlănţuite, o orbeau.

Capitolul 3

Rowena se trezi dezorientată, dar avu nevoie de numai câteva momente ca să-şi dea seama unde se afla de fapt. Nu ştia precis când adormise, dar fusese destul de târziu după miezul nopţii. Acum aproape că îşi putea simţi sângele răcindu-se în timp ce groaza îi pătrundea în oase, imobilizând-o în pat.

Lumina ce intra pe fereastra înaltă a camerei din turn nu era cu mult mai puternică decât cea provenită de la cămin şi de la lumânările împrăştiate prin micuţa încăpere. Trecu o vreme înainte ca ea să se întrebe cine aprinsese acele lumânări şi focul din cămin. Chiar aşa, cine trăsese draperiile? Dacă Gilbert îndrăznise…

— Ai de gând să stai în pat până este timpul să apari în faţa preotului?

— Mildred? Rowena oftă surprinsă, recunoscând vocea.

— Da, drăguţa mea.

Tânăra femeie se ridică în capul oaselor şi o localiză pe servitoarea aşezată pe un cufăr nu departe de uşă.

Mildred o slujea de când îşi putea aminti, iar înainte de asta fusese în serviciul lui Lady Anne. Era o femeie măruntă, mai scundă chiar decât Rowena, deşi nu la fel de zveltă. Dimpotrivă, era rotofeie, întrucât îi plăcea într-adevăr să mănânce. În vârstă de patruzeci şi cinci de ani, cu fire gri apărute în părul castaniu şi cu nişte ochi căprui calzi, îi fusese permis să o însoţească pe Rowena în izolarea ei în urmă cu trei ani, singurul favor pe care i-l făcuse vreodată Hugo d’Ambray.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Rowena privind în jurul camerei pentru a vedea dacă mai era şi altcineva acolo.

— Când a venit după tine ieri dimineaţă, a lăsat ordine ca tot ce deţii să fie împachetat şi adus aici. Ticăloşii au vrut să mă lase acolo, dar le-am spus eu cum stă treaba.

— Era sigur că o să aibă cooperarea mea în farsa asta, bombăni Rowena posomorâtă.

— L-am văzut pe bătrân aseară, când am ajuns. Cum să te măriţi cu un asemenea moşneag?

Rowena simţi lacrimile adunându-i-se în ochi, dar se luptă să le stăvilească. Buza de jos îi tremura însă atunci când zise:

— Gilbert o bătea pe mama. Nu cred că s-ar fi oprit dacă n-aş fi acceptat.

— Of, mieluşica mea, exclamă Mildred şi se apropie rapid să o ia pe Rowena în braţe. Ştiam că este un monstru, la fel ca taică-său. Cuvintele lui blânde nu m-au păcălit niciodată; era de-ajuns să văd cum îţi dădea târcoale.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar acum îl urăsc. Nu s-a gândit deloc la mine, ci numai la profitul lui.

— Aşa e. Deja se fac pregătiri de război. Se spune că fortăreaţa va fi aproape goală până dimineaţă. Noul tău stăpân i-a încredinţat lui Gilbert toţi cavalerii săi, plus aproape o mie de oşteni. Şi este destul aur aici pentru încă o mie. Nu va trece multă vreme până vei recupera tot ce ţi-a luat Fulkhurst, monstrul acela de la miazănoapte.

— Nu de la mine, răbufni Rowena. Crezi că Gilbert va renunţa vreodată la pământurile mele? Le va recupera şi, atunci când moare Lyons, mă va recupera şi pe mine ca să mă mărite din nou când se va găsi într-o situaţie la fel de dificilă.

— Deci aşa merg lucrurile? întrebă Mildred indignată.

— Aproape că a şi recunoscut asta. Până una, alta, însă, trebuie să rămân însărcinată cu copilul lui Lyons

pentru a se asigura că şi pământurile acestuia îi revin lui Gilbert. Spune şi tu, Mildred, poate un bărbat atât de bătrân să zămislească?

— Aşa vor toţi să creadă, dar este aproape imposibil, pufni slujnica. Mi-am petrecut seara ascultând poveşti despre cum a încercat seniorul ăsta să mai facă un fiu pentru a-i înlocui pe cei care au murit în război. Patru neveste în tot atâţia ani, şi asta fără să le numărăm pe cele şase din tinereţe.

— Ce s-a întâmplat cu toate?

— Cele din tinereţe au murit în împrejurări îndoielnice, după cum afirmă servitorii. Pe nevestele recente le-a repudiat. Toate erau fecioare neprihănite, dar el a zis altceva atunci când nu au putut să-i ofere mult speratul fiu. Doar atât vrea de la tine, draga mea.

— Deci dacă nu-i ofer un fiu, o să mă repudieze în mai puţin de un an. Nu-s de mirare asigurările lui Gilbert că n-o să fiu măritată multă vreme.

— Nu, bătrânul lord nici nu o să reziste atât de mult, dacă mă întrebi pe mine. Ar fi trebuit să fie mort de cinci ani. Cred că trăieşte doar printr-un pact cu diavolul.

— Taci, şuieră Rowena, făcându-şi cruce, deşi era înclinată să-i dea dreptate.

Ea însăşi se gândise că omul arăta ca un cadavru.

Mildred o privea pieziş acum.

— Chiar ai de gând să te măriţi cu Lord Godwine?

— Spui de parcă aş avea de ales.

— Da, chiar ai. Am putea să-l ucidem.

Rowena se încruntă enervată; slujnica îi înaripase speranţele preţ de o secundă, apoi i le zdrobise din nou.

— Crezi că nu m-am gândit şi eu la asta? Dar dacă îi stric cumva planul lui Gilbert, ar putea să o omoare în bătaie pe mama, atât de furios va fi pe mine. Nu sunt pregătită să risc.

— Nu, desigur că nu, fu de acord Mildred. Avea la fel de multă iubire faţă de mamă pe cât avea faţă de fiică şi nu

putea suporta gândul că una din ele ar fi avut de suferit când ea era atât de pricepută la leacuri din ierburi. Continuă cu un aer sfătos: Atunci dacă trebuie să se întâmple, asta e, dar nu trebuie să îţi împărţi şi trupul cu bătrânul desfrânat. Poate fi făcut neputincios…

Rowena alungă ideea printr-un gest înainte ca slujnica să apuce să termine.

— Doar sângele pe cearşaf îl va mulţumi pe Gilbert.

— Nu este nevoie să fie al tău.

Rowena nu se gândise la asta. Nu era nevoie să suporte acele degete zbârcite şi răsucite, acea respiraţie fetidă, sentimentul de repulsie care i-ar fi ofilit sufletul? Dacă… Se înfioră. „Dacă” nu o ajutase niciodată, nu avea să o facă nici acum.

— Poate că Lord Godwine este pregătit pentru mormânt, dar asta nu înseamnă că e prost. Dacă nu îşi aminteşte să fi consumat căsnicia, nu îşi va dori să repete actul în dimineaţa următoare? Cutremurându-se la acest gând, mărturisi: Aş prefera să îndur asta în beznă decât pe lumina zilei, Mildred. Nu cred că aş suporta să-l văd atingându-mă, pe lângă faptul că trebuie să-l simt.

— Foarte bine, draga mea. Atunci o să-ţi pregătesc o băutură. Nu te va adormi, dar te va face să nu fii conştientă de ce se întâmplă în jurul tău, aşa că nu-ţi va păsa.

Rowena se încruntă. Nu era sigură că îşi dorea să fie complet inertă în preajma lui Godwine Lyons. Şi aşa era neajutorată, numai asta îi mai lipsea. Dar ce era mai bine, să nu ştie, sau doar să nu vadă?

— Cât va dura efectul poţiunii tale? întrebă ea gânditoare.

— Câteva ore. Suficient ca el să termine ce are de făcut.

— Şi dacă ar bea-o el din greşeală?

— Nu i-ar cauza vreun rău. Dacă îşi mai poate face datoria de bărbat, atunci şi-o va face. Doar că nu îşi va

aminti că a făcut-o.

Rowena mormăi, apoi se lăsă din nou pe pat.

— Atunci va trebui să am iarăşi de-a face cu el dimineaţa.

— Dar nu va fi nicio greşeală. Îţi voi lăsa licoarea în dormitorul nupţial, deja amestecată în vinul vostru. Al tău va fi turnat şi gata de băut, al lui nu. Tu bea-l doar pe al tău de îndată ce ajungeţi acolo. Nu contează cine va fi cu tine, nimeni nu ţi-ar reproşa că iei un întăritor ca să suporţi ceea ce urmează.

— Atunci fă aşa. Orice ar fi mai bine decât…

Rowena se opri auzind bătăile la uşă, dar nu era Gilbert, aşa cum sperase pe jumătate. Intrară câteva servitoare care-i aduseră apă caldă şi o copaie, o tavă de pâine şi brânză pentru micul dejun şi o rochie de mireasă crem. I se spuse că Lord Godwine îşi dorea să o îmbrace, dacă nu avea nimic mai potrivit. Din şoaptele slujnicelor află că şi ultimele lui două neveste purtaseră aceeaşi rochie. Cât de econom putea să fie, dacă nu se îndura să-i ofere straie noi! Asta demonstra cât de puţin îi păsa de sentimentele ei.

Când una dintre slujnice ridică rochia ca ea să o poată inspecta, Rowena întrebă:

— De ce nu? Celelalte neveste au fost suficient de norocoase să scape de el. Poate îmi va aduce acelaşi noroc şi mie.

Urmă o tăcere îngrozită care o făcu să-şi dea seama că ar fi trebuit să îşi ţină gândurile pentru ea. Erau slujnicele lui, până la urmă. Dar nu făcuse decât să le şocheze prin sinceritatea ei şi în curând urmă un chicotit nervos, apoi un altul. Descoperi că toate aveau aceeaşi părere, întrucât îl urau pe bărbatul care avea să-i devină soţ.

Capitolul 4

Evenimentele se derulară conform planului, în ciuda tuturor speranţelor ei; astfel, chiar după liturghie, Rowena se mărită cu Lord Godwine Lyons de Kirkburough. Nimic nu se întâmplase ca să o salveze. În faţa martorilor, cu binecuvântarea preotului - i-ar fi plăcut să creadă că Dumnezeu se abţinuse să şi-o dea pe a Lui - fu trecută de sub controlul unui bărbat în cel al altuia, noul ei soţ. Şubred la minte aşa cum era, acesta dormise pe tot parcursul ceremoniei.

Banchetul urma să dureze până târziu. Rowena stătu aşezată lângă soţul ei, privindu-l cum se chinuia să mănânce cu gingiile, nemaiavând dinţi. Politicos însă, observând că ea nu mânca nimic, Lyons îi umplu farfuria cu vârf. Dacă ar fi încercat să înghită ceva, ar fi vomitat cu siguranţă.

Gilbert era în culmea veseliei. Îşi atinsese scopurile, aşa că nimic nu-l putea supăra, nici măcar tăcerea ei de fiecare dată când i se adresa.

Aşezat vizavi de mireasă, înfuleca asemenea unui căpcăun, dădea pe gât pocale cu vin cu şi mai mare poftă şi se lăuda ţanţoş despre cum avea să-l alunge pe Fulkhurst din comitat, dacă nu putea efectiv să-l ucidă, ceea ce ar fi preferat să facă. Mildred spusese adevărul: în ciuda protestelor, Gilbert nici măcar nu le permisese oamenilor lui Lyons să participe la ospăţ, ci le ordonase să părăsească fortăreaţa în grupuri de o sută pe parcursul

zilei. Erau trimişi la cetatea lui pentru a se alătura armatei strânse acolo, care avea deja ordine de marş spre Tures a doua zi. Nici măcar nu mai aştepta să angajeze mercenari. Dorea ca Fulkhurst să fie asediat la Tures înainte de a putea fugi.

Rowena nu era câtuşi de puţin interesată de aceste discuţii belicoase. Îl ura pe Gilbert suficient de mult încât să spere că acesta nu avea să reuşească să smulgă Tures din mâinile lui Fulkhurst, chiar dacă asta însemna că nu avea să-şi mai recupereze niciodată proprietatea. Nu-i mai păsa. Gilbert profita în aceeaşi măsură ca Fulkhurst de pe urma războiului. I-ar fi plăcut ca aceştia doi să se omoare reciproc.

Când veni vremea ca doamnele să o conducă spre camera nupţială, Rowena era atât de îngrozită, încât simţi că i se făcea rău. Pielea îi era de un alb cadaveric, precum cea a soţului ei, şi ochii o dureau din pricina lacrimilor cu care se luptase întreaga zi.

Nu se făcură gesturi deocheate şi nu se dădură sfaturi grosolane, aşa cum era obiceiul la nunţi. Nu avu parte decât de priviri pline de milă, iar femeile îşi îndepliniră rapid sarcina de a o pregăti, după care plecară. Rămăsese în cămăşuţa ei de noapte subţire. Nimeni nu îi sugerase să şi-o dea jos, nu că ar fi acceptat. Godwine era atât de orb că ar fi putut nici măcar să nu observe, iar materialul fin îi oferea o minimă protecţie.

De îndată ce rămase singură, îşi trase halatul pe ea şi se grăbi să stingă toate lumânările, cu excepţia celor de lângă pat, apoi se îndreptă spre masa unde observase deja sticlele de vin şi cele două pocale, doar unul umplut cu băutură. Ezită să întindă mâna spre vinul măsluit. Efectul licorii avea să dureze doar câteva ore. Dacă soţul ei venea foarte târziu? Ar fi trebuit să mai aştepte? Ar fi trebuit să o întrebe pe Mildred de cât timp era nevoie ca simţurile să-i amorţească.

Uşa se deschise fără vreun avertisment şi Gilbert

pătrunse în cameră, cu ochii negri la mâna întinsă spre pocal.

— Nu, lasă asta, ordonă el scurt, pregătit să o oprească dacă nu-l asculta. Adusese o altă sticlă de vin, pe care o aşeză pe masă mormăind: Bine că m-am întrebat cum de eşti atât de docilă.

— Cum altfel aş putea să fiu, când o ţii pe mama prizonieră?

El îi ignoră cuvintele, uitându-se urât spre pocalul de vin.

— Aveai de gând să-l otrăveşti?

— Nu.

Privirea lui deveni şi mai întunecată când se întoarse spre ea.

— Pe tine, atunci? Cum ea începu să râdă aproape isteric, dorindu-şi să fi avut curajul să o facă, Gilbert o prinse de umeri şi o scuturâ. Răspunde-mi!

Rowena se smuci să se elibereze.

— Dacă aş otrăvi pe cineva, tu ai fi acela! şuieră ea, suficient de furioasă ca să-şi exprime ura în privirea pe care i-o aruncă.

Cavalerul păru încurcat pe moment, ca şi când îi fusese cu adevărat teamă că ea şi-ar fi putut face rău. Ferindu-şi privirea, rosti:

— Exagerezi întreaga situaţie. De îndată ce rămâi însărcinată, te descotorosesc de el.

— Deci ai de gând să-l ucizi?

El nu răspunse, întrucât lăsase uşa deschisă şi se puteau auzi nuntaşii apropiindu-se cu mirele.

— Du-te în pat să-l aştepţi. Împingând-o uşor, o sfătui: Şi poartă-te aşa cum se cuvine să o facă o mireasă.

— Ar fi trebuit să-l aştepţi tu aici, tu ai pus la cale nunta aceasta, şopti ea mânioasă. Este atât de orb, încât poate că nici nu ar observa diferenţa.

— Sunt mulţumit să văd că încă dai dovadă de spiritul pe care l-am remarcat adesea, rânji el. Într-adevăr, ar fi

mai înţelept să nu am încredere în tine, aşa că am să iau astea de aici.

„Astea” erau sticla şi pocalul plin de pe masă. Rowena îşi muşcă buza, abţinându-se să nu-l implore să-i lase măcar pocalul, însă el ar fi fost şi mai hotărât să-l ia, dacă ar fi ştiut cât de mult şi-l dorea. În orice caz, îl pierduse.

În culmea deznădejdii, fugi spre pat; tocmai reuşise să se acopere când sosi mirele, cărat pe braţe de puţinii cavaleri care mai rămăseseră în fortăreaţă. Râsul şi glumele lor grosolane încetară când o văzură pe Rowena în aşternuturi, iar Gilbert îi scoase afară scurt în momentul în care observă că se uitau cam lung la ea. Trecu mai puţin de un minut până rămase singură cu soţul ei.

Se pregătise pentru noaptea nunţii. Purta un halat negru care îi scotea în evidenţă albeaţa pielii. Cordonul se desprinsese pe drum şi nu se mai deranjă să-l lege, lăsând pulpanele să fluture liber. Rowena închisese ochii, dar acea imagine a corpului lui nu voia să-i părăsească mintea - picioarele subţiate până la os, coastele ieşite în evidenţă, burta lăsată şi instrumentul minuscul dintre picioare. Auzise numeroase nume pentru acest organ, toate descriind arme monstruoase, dar aceea nu era o armă care să o înfricoşeze.

I-ar fi venit să râdă, însă lacrimile ameninţau să-i inunde ochii, începu să se roage în tăcere, spunându-şi că avea să se termine în curând, că nu avea să înnebunească după ce el îşi făcea mendrele.

— Ei bine, unde eşti, drăguţa mea? întrebă el pofticios. Sunt prea bătrân să mai joc de-a v-aţi ascunselea.

— Aici, milord.

Faptul că el se uita chiorâş spre stânga îi dădu de înţeles că nu o auzise, aşa că repetă strigând. Asta îl făcu să pornească spre ea, împiedicându-se pe treptele ce duceau la pat.

— Ei bine? Ei bine? Ce aştepţi? ceru el pe acelaşi ton

lubric, rămas pe treapta de sus, dar nefăcând niciun efort să urce în pat. Nu poţi să vezi că războinicul meu are nevoie de atenţia ta înainte să-ţi dea salutul? Vino să te joci cu el, nevastă.

Micuţul acela era războinicul despre care vorbea? Rowena scoase un sunet gutural de negare pe care el nu-l auzi. Bărbatul chicotea pentru sine cu ochii fixaţi undeva dincolo de pat, cu o privire confuză.

— Nu m-ar deranja dacă l-ai săruta, drăguţa mea, sugeră el, chicotind în continuare.

Mâna Rowenei îi zbură la gură; doar gândul îi provoca o senzaţie de vomă. Abia reuşi să înghită bila care îi urcase în gât. Dacă el ar fi putut să-i vadă expresia, nu ar fi râs, însă era aproape la fel de orb pe cât era de surd. Tânăra femeie avea de gând să-şi ucidă fratele vitreg pentru asta.

— Ei bine? Ei bine? întrebă el din nou. Ochii lui începură să cerceteze patul, dar nici aşa nu izbuti s-o dibuie. Unde eşti, copilă prostuţă? Trebuie să-mi chem omul, pe John, să te găsească? Vei face în curând cunoştinţă cu el. Dacă nu te las grea într-o lună, te dau pe mâna lui să rezolve treaba. Sunt prea bătrân ca să mai trec prin asta. Tu eşti ultima, şi o să am un copil de la tine într-un fel sau altul. Ce zici?

încerca să o şocheze? îl auzise bine oare?

— Ceea ce spun, milord, este că păreţi un om disperat, asta dacă nu... Oare am înţeles bine? M-aţi da pe mâna acestui John să mă lase grea dacă domnia voastră nu reuşiţi?

— Da, aş face-o. Ţin la John. Nu m-ar deranja să-i cresc fiul ca şi când l-aş fi zămislit eu însumi. Mai bine aşa, decât ca averea să revină fratelui meu, un nemernic pe care îl dispreţuiesc mai mult decât pe alţii.

— De ce nu spuneţi pur şi simplu că John este fiul domniei voastre?

— Nu fi proastă, fetiţo. Nimeni nu ar crede că este al

meu. În schimb, nimeni nu se va îndoi că fiul tău este.

Individul era mult mai rău decât şi-l imaginase. Avea de gând să-şi împerecheze soţia aşa cum ar fi făcut cu vacile sau cu porcii. Dacă nu putea el însuşi, avea să lase pe altul, ba nu, avea să insiste ca altul să o facă. Nici Gilbert nu ar fi protestat, îşi dădu Rowena seama, pentru că el îşi dorea acelaşi final, un copil.

Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuia să facă aşa ceva? Bărbatul din faţa ei era slab, fără muşchi, ştia că putea să-l respingă fără mare efort. Însă ce avea să se întâmple cu mama ei dacă o făcea? Pe deasupra, statutul de soţ îl făcea atotputernic. Dacă ar fi hotărât să-i ia viaţa, nimeni nu ar fi putut să-i ceară socoteală pentru asta.

— Am făcut oare un târg prost? se enervă el. Vino aici şi pregăteşte-mă, nevastă, şi fă-o acum!

Acesta era un ordin direct, imposibil de ignorat, dar Rowena avea certitudinea că ar fi leşinat dacă ar fi fost nevoită să-l atingă.

— Nu pot, zise ea, suficient de tare ca să nu fie nevoită să repete. Dacă vrei să mă iei, fă-o. Eu n-am să te ajut.

De furie, chipul lui deveni roşu ca para focului; după toate aparenţele, niciuna dintre celelalte zece soţii nu îndrăznise să-l refuze. Avea să ordone să fie bătută pentru asta? în mod evident, nu era suficient de puternic să o bată chiar el,

— Tu... tu...

Nu putu să spună mai mult. Arăta de parcă ochii aveau să-i iasă din cap, iar tenul îi deveni stacojiu. Se clătină, cu o mână apăsată atât de puternic la piept, încât Rowena crezu că avea să şi-l strivească. Era pe punctul să spună ceva împăciuitor, doar ca să-l calmeze, dar înainte să deschidă gura el se clătină în spate şi căzu de pe trepte, fără să scoată un sunet.

Tânăra femeie se repezi spre marginea patului. Soţul ei nu se mişca. Stătea întins, cu mâna în continuare strânsă

la piept, cu ochii larg deschişi. Respiraţia îi umfla pieptul.

Se holbă la el nevenindu-i să creadă. Murise? Putea să aibă atâta noroc? Râsul îi crescu în gât, dar ieşi fragil. Cum avea Gilbert să reacţioneze? Nu era vina ei. Sau era? Dacă nu l-ar fi refuzat... Dacă era vina ei, nu simţea nicio remuşcare. De unde să ştie că sfidându-l avea să-l ucidă?

Dar era mort de-a binelea? Nu dorea să-l atingă pentru a se lămuri. Chiar şi acum, gândul de a-l atinge o scârbea. Totuşi, trebuia cumva să afle.

Sări din pat şi fugi spre uşă, ieşind apoi pe hol, unde nimeri direct în braţele lui Gilbert.

— Da, este aşa cum am crezut, spuse el cu o nemulţumire vizibilă. De la început ai plănuit să fugi. Dar nu voi permite asta. Te vei întoarce acolo şi...

— Este mort, Gilbert! icni ea.

Mâinile lui o strânseră dureros înainte să-i dea drumul şi să o împingă în cameră. Gilbert se duse direct la bătrân şi se aplecă pentru a-şi pune capul pe pieptul acestuia. Când o privi din nou, expresia îi era întunecată de furie.

— Cum ai făcut-o?

— Nu, nu l-am atins! se apără ea dându-se un pas înapoi, în plus, a rămas doar vinul tău în cameră, vin din care nu a băut. Nici măcar nu ajunsese în pat. S-a prins cu mâna de piept şi a căzut de pe scări.

Cavalerul privi din nou spre defunct, lăsând impresia că o crezuse, şi trase halatul peste corpul lui Lord Godwine înainte să se ridice. După un moment de gândire, vorbi:

— Rămâi aici. Nu lăsa pe nimeni să intre.

— Ce ai de gând?

— Să găsesc un înlocuitor potrivit. Este imperativ să concepi un copil acum. Păcat că am părul negru, altfel m-aş ocupa eu însumi de asta.

Ochii ei se aprinseră când înţelese ce voia să spună.

— Nu. Nu o voi face...

— Ba o vei face, răbufni el, dacă vrei să-ţi mai vezi vreodată mama în viată!

Acum spusese fără ocolişuri ceea ce ea doar bănuise înainte. Rowena se albi, convinsă că vorbea serios. Dar cât de oribilă era ideea... un înlocuitor!

Disperată, îl întrebă:

— Cum ai putea măcar să speri că vei duce la capăt o astfel de înşelăciune? Omul este mort.

— Nimeni nu va şti asta până când burta nu-ţi va fi destul de mare. Când nu te ocupi direct de făcut copii, vei rămâne în cameră...

— Cu leşul lui? exclamă ea, mai făcând un pas în spate.

— Nu, voi scăpa eu de cadavru, spuse el nerăbdător. Când va veni timpul să-l îngropăm, voi găsi un alt trup despre care să spunem că-i aparţine. În orice caz, fratele lui nu va fi înştiinţat decât după funeralii, iar tu vei fi grea înainte ca omul să sosească şi să revendice moştenirea. Dar nu va căpăta nimic. Aşa şi-ar fi dorit şi Godwine.

Asta era probabil adevărat, însă justifica oare planul lui Gilbert? Cavalerul părea foarte încrezător în reuşită. Până la urmă, de ce nu? Rowena nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte cât corpul ei era sacrificat pe altarul fertilităţii, fără a uita că viaţa marnei sale atârna de asta.

Capitolul 5

Tăbărâră asupra lui pe când ieşea din baia comună de la han. Erau cinci, îmbrăcaţi în hainele de piele ale oştenilor, dar el se îndoia că asta erau. Hoţi, mai degrabă. Fărădelegea domnea în majoritatea ţinuturilor care aveau un senior slab sau absent ori oameni ai legii corupţi. Iar el nu cunoştea Kirkburough, nu trecuse pe acolo niciodată. Din câte ştia, hanul putea să fie un cuib de tâlhari unde călătorii şi străinii erau atacaţi şi jefuiţi sau torturaţi dacă nu puteau promite recompense grase. Să călătoreşti de unul singur sau cu o escortă restrânsă în Anglia lui Stephen era sinonim cu a-ţi risca agoniseala şi viaţa.

Într-adevăr, dovedise o prostie şi o îngâmfare fără margini ducându-se acolo doar cu scutierul lui, numai pentru că dorise să se ferchezuiască puţin înainte să dea ochii cu logodnica lui a doua zi. Avea să-şi plătească scump vanitatea. Prea multă vreme se bizuise pe renumele lui de cavaler necruţător ca să-şi ferească pielea. Faima îi fusese utilă ani în şir, de când răzbunarea ocupase locul central în viaţa sa, însă nu-i era de niciun folos în locurile unde nu era cunoscut.

Lui Warrick de Chaville îi putea fi iertată această neatenţie, deşi lui ideea de clemenţă îi era cu totul străină. Avea multe pe cap. Urma să se însoare pentru a treia oară şi nu îşi dorea ca noua lui soţie să se teamă de el, aşa cum o făcuseră celelalte două. Avea speranţe mari cu Lady Isabella. De aproape un an o curtase de fiecare

dată când avea timp, deşi asta nu-i stătea în fire. Tatăl ei i-o dăduse la prima cerere, dorindu-şi mult această partidă, dar Warrick îşi dorise consimţământul Isabellei şi nu dorise să încheie contractul înainte să-l obţină. Acum că îl avea, era dornic să-şi revendice posesiunea.

Lady Isabella Malduit nu era doar o mare frumuseţe, ci şi o tânără blândă la vorbă, cu un temperament domol şi un simţ al umorului fermecător. Warrick dorea umor în viaţa lui. Îşi dorea iubire şi râsete, care lipsiseră de când familia îi fusese distrusă, iar lui nu-i mai rămăseseră decât ura şi amărăciunea. Avea două fiice, însă acestea erau creaturi frivole şi egoiste. Le iubea, dar nu le putea suporta prea multă vreme cu toate certurile şi nimicniciile lor. Îşi dorea o viaţă de familie ca aceea pe care o cunoscuse pe când era copil, una care să-l tragă spre casă, nu să-l trimită la război. Şi îşi dorea un fiu. Nu cerea prea multe, nu mai mult decât putea aştepta orice bărbat. Şi soţia potrivită îi putea da totul. Isabella putea fi aceea. Deja îi era dragă. Spera ca în curând să devină mai mult de atât, deşi nu ştia dacă mai era capabil de dragoste după atâţia ani de ură. Nu era însă necesar să-şi iubească soţia, trebuia doar ca ea să-l iubească pe el. Oricum nu ar mai fi contat dacă avea să-şi piardă viaţa în acea seară.

Nici măcar nu era înarmat corespunzător. Îşi lăsase sabia şi armura în camera pe care o închiriase, unde chiar în acel moment probabil că erau curăţate de Geoffrey. Coborâse în camera de baie doar cu pumnalul de la cingătoare. Acum nu mai avea nici măcar hainele, pentru că le lăsase servitorului să le spele. Purta doar un cearşaf mare strâns în jurul mijlocului, cu pumnalul scurt pitit sub burtă.

Deşi era lipsit de apărare, cei cinci bărbaţi ce îl înconjurară ezitară la început să-şi scoată săbiile, întrucât Warrick de Chaville nu era un om de statură normală. Cu înălţimea sa de un metru nouăzeci, era cu un cap mai

mare decât cel mai zdravăn dintre atacatori, iar pieptul şi braţele dezgolite nu lăsau nicio urmă de îndoială în privinţa forţei sale. Mai mult de atât, arăta ca un om extrem de dur. Pe chipul lui se citea o îndârjire aspră, de parcă i-ar fi făcut plăcere să ucidă doar de amorul artei, iar ochii gri erau atât de reci, că unul dintre bărbaţi trebui să-şi facă cruce înainte de a-şi scoate sabia.

Liderul lor ar fi vorbit poate ca să-şi formuleze revendicările în loc să se lupte, dar Warrick, nedezminţindu-şi firea impetuoasă, nu-i lăsă răgazul. Scoase pumnalul şi dădu drumul unui strigăt de luptă care zgudui pereţii hanului. În acelaşi timp se repezi înainte, tăindu-l pe bărbatul cel mai apropiat de el de-a lungul feţei. Ţintise spre gât, dar ţipătul individului îi fu mai util pentru a-i înfricoşa pe ceilalţi.

Deveni rapid evident că fie erau prea neîndemânatici, fie nu aveau de gând să-l ucidă. Ei bine, asta fusese greşeala lor. Mai răni încă unul, dar apoi lama lui întâlni oţelul săbiilor celorlalţi. Nu intenţionau să-l rănească, însă nici nu voiau să moară.

Geoffrey se alătură luptei cu un strigăt mai puţin impresionant, după ce îl auzise pe cel al lui Warrick. Băiatul avea doar cincisprezece ani şi nu era scutierul pe care Warrick l-ar fi luat cu el în luptă, întrucât nu-l considera încă pregătit pentru asta. Mânuia sabia cu dibăcie, dar corpul nu-i era complet dezvoltat, astfel că loviturilor sale le lipsea forţa. Avea mai multă dăruire şi voinţă ca oricare altul, dar şi presupunerea greşită că putea să facă exact ceea ce făcea stăpânul lui. Atacă, însă nu reuşi să-şi impresioneze adversarii; cum nu era protejat de armură, fu despicat înainte să poată da o singură lovitură cum trebuie.

Warrick văzu privirea incredulă şi plină de groază de pe chipul lui imberb când tânărul se încovoie peste sabia ce-i fusese înfiptă în burtă şi ştiu că în câteva momente avea să-şi dea duhul. Băiatul crescuse în gospodăria lui de la

vârsta de şapte ani. Doar de curând îl luase sub aripa lui, deşi avea deja un număr însemnat de scutieri. Dobândise însă o afecţiune faţă de puştiul care fusese întotdeauna atât de dornic să-l mulţumească, aşa că acum dădu drumul unui strigăt de furie încărcat de durere în timp ce îşi aruncă pumnalul spre bărbatul care îl ucisese pe Geoffrey. Când arma îşi găsi ţinta, intrând până la plăsele în gâtul atacatorului, Warrick înşfăcă sabia din mâna inamicului aflat cel mai aproape de el.

Nu apucă s-o folosească însă, căci simţi o izbitură cumplită în frunte şi se lăsă încet la podea.

Cei doi bărbaţi care fuseseră destul de norocoşi să cadă victime loviturilor lui stăteau deasupra lui gâfâind. Trecu un minut întreg până să se decidă să-şi pună armele înapoi în teacă. Unul îl izbi pe Warrick cu cizma, doar ca să se asigure că acesta nu avea să se ridice. În părul blond, încă ud de la baie, apăruse o dâră de sânge, dar bărbatul respira. Nu era mort, aşa că le putea fi util în continuare.

— Ăsta sigur nu este şerb, aşa cum ni s-a spus să găsim, opină unul dintre atacatori. După cum a luptat, poate fi doar cavaler. Nu ţi-ai dat seama de asta când l-ai văzut intrând în baie?

— Nu, era plin de praf de pe drum. Am văzut doar că nu avea armură şi avea ochii de culoarea potrivită şi părul blond, aşa cum a stăruit Lord Gilbert. Mi-am zis că e tocmai ce ne trebuie.

— Pune-i căluş şi roagă-te ca Lord Gilbert să nu vrea să stea de vorbă cu el.

— Ce mai contează? Jumătate dintre cavalerii lui Lord Godwine sunt nişte ţărănoi oricum. Şi n-am mai găsit pe nimeni cu părul şi ochii potriviţi. Pentru ce are nevoie de el?

— Asta nu e treaba noastră, fă doar ce ţi se spune. Dar chiar trebuia să-l loveşti aşa de tare? Acum trebuie să-l cărăm.

— Mai bine decât să avem de a face cu el treaz, pufni celălalt. Când l-am văzut prima oară, nu părea atât de mare. Băiatul acela, crezi că era fiul lui?

— Poate, ceea ce înseamnă că se va trezi cu chef de bătaie. Mai bine îi legăm mâinile şi picioarele. Până şi Gilbert ar putea să aibă probleme cu el.

Capitolul 6

Rowena adormise la marginea patului, holbându-se la locul de pe podea unde căzuse Lord Godwine. Gilbert îndepărtase el însuşi cadavrul, apoi o lăsase singură repetându-i să nu mai lase pe nimeni în cameră în afară de el.

Dacă ar fi fost după ea, nu şi-ar fi lăsat nici fratele vitreg să intre. În cazul în care ar fi avut o armă, ar fi încercat să-l ucidă pe loc, înainte să o mai oblige să facă şi alte lucruri îngrozitoare. Nu avea însă o armă şi nici nu putea să fugă, punând astfel în pericol viaţa mamei sale. Nici măcar nu putea să spună care era varianta mai rea, să se mărite şi să se culce cu Lyons sau soarta pe care i-o rezerva acum Gilbert. Nu, ce ar fi putut să fie mai rău pentru o fată de doar optsprezece ani decât să împartă aşternutul cu bătrânul acela depravat?

Nu simţea nicio remuşcare pentru felul în care acesta îşi găsise sfârşitul, deşi îşi asuma o parte din responsabilitate. După toate probabilităţile, Lyons ucisese câteva femei nevinovate care avuseseră ghinionul să-i devină neveste doar pentru că se plictisise de ele sau pentru că avea nevoie de o nouă zestre care să-i umple cuferele. Ştia că existau mulţi bărbaţi lipsiţi de scrupule care procedau aşa. Ştia însă şi că existau şi alt fel de bărbaţi, bărbaţi cumsecade, ca tatăl ei. Lumea nu devenise un infern, ci doar o mică parte a ei căzuse pradă anarhiei.

Era beznă şi fortăreaţa era scufundată în tăcere când Gilbert se întoarse să o trezească. Rowena nu putea ghici cât dormise, dar epuizarea trupului şi a minţii îi sugeră că nu avusese parte de un somn prea lung. Primele cuvinte ale lui Gilbert o făcură să se dezmeticească imediat.

— Totul este pregătit. Oamenii mei au fost norocoşi şi au găsit ce le-am cerut să caute. M-au preocupat mai ales părul şi culoarea ochilor, să fie exact ca părul şi ochii soţului tău, pentru că ăsta este primul lucru care se observă la un copil, şi individul ăsta corespunde pe deplin.

Sângele Rowenei deveni fierbinte, apoi rece. Muşchii stomacului i se strânseră în crampe de frică. Chiar o făcuse, găsise un bărbat care s-o însămânţeze, exact cum ar fi procedat şi soţul ei dacă n-ar fi reuşit să conceapă suficient de rapid. Lyons şi Gilbert semănau ca două picături de apă. Nu ar fi fost surprinsă dacă i-ar fi fost adus în dormitor acelaşi John de care avusese de gând să se folosească bătrânul.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu se mai termina acest coşmar?

— Grăbeşte-te, o muştrului el trăgând-o de pe pat. Mai e mult până se crapă de ziuă, dar va trebui să te împreunezi cu el de mai multe ori ca să fim siguri că sămânţa lui a prins.

— De ce îmi spui mie? izbucni Rowena, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoare în timp ce înaintau spre uşă. Dă-i instrucţiunile acestea mârşave armăsarului pe care l-ai găsit.

— Vei vedea, îi răspunse el.

Nu avu mult de aşteptat, căci străinul fusese adus în odaia aflată vizavi de a ei. Mica încăpere conţinea doar un pat cu două sfeşnice aşezate de fiecare parte, fără alte piese de mobilier. Soţul ei o folosise pentru aventurile lui cu slujnicele, deşi Rowena nu avea de unde să ştie asta. Existau chiar şi nişte lanţuri fixate de zidul din spatele

patului, ascunse de tăblie, însă lui Gilbert i se păruseră prea fragile pentru uriaşul său prizonier, aşa că poruncise să fie aduse altele mai groase cu care încheieturile de la mâini şi gleznele îi fuseseră legate laolaltă.

Rowena îl studie pe necunoscutul care zăcea pe pat doar cu un cearşaf în jurul şoldurilor. Observă cătuşele de oţel de la încheieturi, care îi erau legate deasupra capului, şi două lanţuri care ieşeau de sub cearşaf spre capătul patului pentru a continua sub acesta. Înlănţuit! Trebuiseră să-l înlănţuie? Şi dormea - sau era inconştient. Înţelese rapid, dar nu se putu abţine să întrebe:

— De ce nu l-ai plătit să facă treaba?

— Atunci te-ar fi luat el pe tine, replică Gilbert strângând-o mai tare de braţ. Aşa poţi să-l iei tu, ca să nu te simţi…

Ezită suficient de mult, dându-i Rowenei ocazia să completeze:

— Violată?

— Nu, mormăi cavalerul roşind. M-am gândit doar să te las pe tine să rezolvi problema cum doreşti. Oricum ţi-ai fi pierdut fecioria în această seară.

Credea că îi face un favor! Ea nu vedea lucrurile astfel, întregul plan era diavolesc, iar faptul că străinul acela era obligat în mod violent să participe nu îmbunătăţea deloc situaţia. Gilbert nu lua însă în considerare decât profitul său. Fără un copil care să moştenească averea lui Godwine Lyons, totul i-ar fi revenit fratelui defunctului, inclusiv armata de mercenari de care Gilbert avea o nevoie disperată. Se putea folosi de ea în săptămânile în care avea de gând să ascundă moartea lui Lyons, dar intervalul acela nu era suficient pentru a recupera tot ce cucerise Fulkhurst. Naiba să-l ia şi pe acel senior războinic, care era la fel de rău, dacă nu mai rău ca Gilbert. Dacă nu era el, nu ar fi fost forţată să treacă prin asta.

După ce îi menţionase fecioria, Gilbert căzu pe gânduri.

— Crezi că... hm... ştii ce trebuie să faci? Dacă nu, pot să aduc pe cineva să te ajute. Aş face-o chiar eu, dar nu cred că aş putea suporta să...

— Ţie ţi se pare o chestie teribil de ruşinoasă, dar mă obligi pe mine să o fac? replică ea şocată.

— Trebuie, murmură el cu buzele strânse. Nu există altă modalitate de a obţine Kirkburough.

Faptul că Gilbert părea să deteste situaţia în aceeaşi măsură ca ea îi dădu speranţe.

— Vei minţi cu privire la moartea bătrânului, îi aminti. Ai putea să minţi şi referitor la copil, suficient cât să foloseşti oastea lui Lyons.

— Şi când copilul mult aşteptat n-o să apară? Nu, aceasta este o feudă bogată, un oraş mare. Nu le voi pierde din cauza sfielii tale. Vei face aşa cum îţi poruncesc, Rowena. L-am adus în camera asta, aproape de a ta, ca să nu te vadă nimeni venind aici în fiecare noapte. În timpul zilei poţi să dormi, întrucât voi anunţa că Godwine s-a îmbolnăvit şi că tu îl îngrijeşti, aşa cum se cuvine. Servitorii vor fi ţinuţi la distanţă, cu excepţia slujnicei tale, care te va asculta fără crâcnire - asta dacă doreşti să o mai păstrezi.

Alte ameninţări? Să rămână şi fără Mildred? Dumnezeule, cât îl ura.

— Câtă vreme, Gilbert?

— Până rămâi grea. Chiar de ţi se pare ruşinos, îţi sugerez să te înfigi în lancea lui de mai multe ori pe noapte. Două sau trei împreunări în fiecare noapte n-ar trebui să fie un capăt de ţară pentru un ţărănoi atât de puternic; în felul ăsta ţelul va fi atins mai rapid.

Deci coşmarul nu avea să se termine în acea seară, ci urma să continue la nesfârşit? în plus, acum devenise şi coşmarul acelui amărât care, spre ghinionul său, avea părul blond şi ochii cenuşii.

— Ai de gând să-l ţii legat tot timpul?

— Nu-ţi fă griji în privinţa asta, răspunse el nepăsător.

Este doar un şerb, şi vom scăpa de el de îndată ce îşi îndeplineşte datoria.

— Un şerb?

La prima vedere observase că bărbatul era masiv, dar acum îl privi din nou, măsurându-l din cap până în picioare.

— Este prea zdravăn ca să fie şerb. Ce ai făcut, Gilbert, ai răpit un om liber?

— Nu, e bastardul vreunui lord, poate, dar nu mai mult, zise el încrezător. Dacă un senior ar fi venit la Kirkburough, s-ar fi prezentat la fortăreaţă pentru a petrece noaptea fără să dea vreun ban, nu ar fi rămas în oraş. Până şi un cavaler fără pământuri ar fi căutat compania celor de seama lui şi ar fi venit la castel. O fi el un om liber, însă nu este unul de vază, ci poate doar un pelerin.

— Dar ai de gând să-l ucizi?

Luat prin surprindere, fratele ei vitreg răbufni nerăbdător:

— Nu fi proastă. Nu poate fi lăsat în viaţă ca să spună că este copilul lui. Nimeni nu l-ar crede, dar ar stârni zvonuri, zvonuri de care s-ar folosi fratele lui Godwine.

Deci chiar dacă se conforma întru totul cererilor lui Gilbert, cineva avea să moară. Conştientizarea acestui fapt o făcu să-şi reverse furia, care până atunci fusese ţinută în frâu de teamă.

— Sper să putrezeşti în iad, Gilbert, cu tot cu lăcomia ta blestemată, înjură ea, smucindu-şi braţul. Expresia lui nedumerită, de parcă nu şi-ar fi putut da seama cu ce greşise, fu picătura care umplu paharul. Ţipă mânioasă: Ieşi afară! Nu am nevoie de ajutor ca să-l siluiesc pe bărbatul acesta. Dar trimite-mi-o pe Mildred, pentru că s-ar putea să am nevoie de ajutor ca să-l trezesc. Nu mi-e de folos aşa cum este acum.

Acelea fură primele cuvinte auzite de Warrick, care tocmai îşi revenea. Nu deschise ochii, întrucât avea o

experienţă de luptă prea mare ca să dezvăluie acest avantaj inamicului. Precauţia nu-l ajută însă, căci persoanele aflate în cameră nu mai spuseră nimic; peste o clipă, uşa fu trântită cu putere.

Se lăsă liniştea. Totuşi, necunoscuta care zbierase avea să se întoarcă în curând dacă vorbele ei... nu, nu putea să creadă aşa ceva. Femeile nu siluiau. Cum ar fi putut să o facă fără organul potrivit? Şi nu se putea referi la el, nici într-un caz. O glumă, probabil, din partea unei femei vulgare. Nimic mai mult. Dar atâta vreme cât era singur...

Deschise ochii. Camera era bine luminată, datorită lumânărilor aflate de o parte şi de cealaltă a patului. Întoarse capul spre uşă, însă durerea îl străfulgeră. Rămase nemişcat un moment, închizând ochii - şi deveni conştient de lucruri fără să le vadă. Era întins pe o saltea moale. Avea un căluş tras peste buze. Era în aceeaşi situaţie ca atunci când fusese capturat, fără haine. Asta nu-l alarma. Cei care-l luaseră prizonier nu aveau niciun motiv să-l îmbrace, din moment ce ar fi putut s-o facă singur atunci când se trezea. Patul? Mai bine ca într-o temniţă, se gândi.

Şi apoi simţi cătuşele de la încheieturi. Încercă să-şi mişte mâinile, însă auzi zgomotul făcut de lanţuri, iar metalul îi zgârie pielea. La naiba, era legat, şi cu lanţuri, nu cu frânghii!

Dacă doreau o răscumpărare, atunci îi cunoşteau identitatea şi îşi asumaseră riscul ca el să se răzbune, ceea ce făcea întotdeauna rapid. Hoţii şi tâlharii, pe de altă parte, atacau pe cine puteau. Nu le păsa dacă puneau mâna pe un cavaler sau pe un neguţător, pe o lady sau pe o nevastă de pescar, iar caznele urmau îndată dacă nu obţineau ceea ce doreau. Capturase odată fortăreaţa şefului unei bande de hoţi şi până şi el fusese scârbit de ceea ce găsise în temniţă: corpuri care fuseseră strivite încet sub o piatră de moară, trupuri goale atârnate de degetele mari de la mâini, cu pielea

înnegrită, unii prizonieri cu picioarele arse aproape complet, toţi morţi pentru că fuseseră pur şi simplu uitaţi de torţionarii prea preocupaţi de asediu.

Aceasta nu era o cabană oarecare în pădure, nici măcar hanul unde fusese atacat. Zidurile de piatră îi indicau că se afla într-o fortăreaţă. Un lord mărunt, aşadar, şi la fel de rău ca un hoţ oarecare.

Warrick deschise din nou ochii, pregătit să ignore durerea ce îi cuprinsese capul pentru a vedea cât de mult putea din odaie. Când îşi înălţă capul, o văzu pe ea în cealaltă parte a patului. Hotărî că murise, întrucât femeia din faţa lui putea să fie doar unul dintre îngerii lui Dumnezeu, perfectă în viaţa de apoi.

Capitolul 7

Rowena se încrunta la uşa care se închisese în spatele lui Gilbert când auzi lanţurile scârţâind. Se răsuci să se uite la bărbatul de pe pat. Ochii îi erau închişi, stătea complet nemişcat, dar ea simţi instinctiv că acum era treaz. Nu-l mai privise cu atenţie înainte, nu îl văzuse ca fiind mai mult decât un corp bărbătesc masiv, însă când străinul îşi înălţă capul, ochii lui o vrăjiră pe loc. Rămase nemişcată, uitând şi să respire.

În ochii săi blânzi şi luminoşi apăruse o reflexie argintie de surprindere. În ciuda căluşului care-i acoperea o parte din faţă, Rowena îşi putu da seama că era chipeş, cu trăsături bine definite, sugerând o anume aroganţă. Ce îi lăsase această impresie? Lărgimea pometţilor? Nasul acvilin? Bărbia ca dăltuită în piatră? Ceva nu era în regulă, căci aroganţa era o trăsătură a nobililor, în cazul unui şerb, trufia i-ar fi adus bice pe spinare.

Şerbul acesta însă nu-şi cobora ochii şi nici nu privea în altă parte în prezenţa unei doamne. Era îndrăzneţ, sau în continuare prea uimit ca să se poarte cu smerenia cuvenită? într-adevăr, cu greu şi-ar fi putut da seama că avea de-a face cu o lady, ţinând cont de vestimentaţia ei sumară. Pe de altă parte, cămaşa ei albă era din olanda cea mai fină, moale şi aproape transparentă, ceea ce ar fi trebuit să-i indice străinului poziţia socială a Rowenei. În plus, halatul era dintr-o catifea orientală scumpă; îl primise în dar de la mama ei cu ocazia împlinirii a

paisprezece ani.

Prin urmare, cel mai probabil era un bastard, aşa cum spusese şi Gilbert. În definitiv, ce-i păsa? Individul avea să moară oricum, dar mai întâi trebuia să-i dăruiască fecioria ei. O, Dumnezeule, cum putea să o facă? Şi cum putea să n-o facă, în condiţiile în care mama ei...

Îi venea să se trântească pe jos şi să plângă. Fusese crescută cu blândeţe, cu iubire şi grijă, ferită de vicisitudini. Îi era greu să dea piept cu realitatea vieţii, pentru că îi era complet străină. Trebuia să-l ia pe acel bărbat cu sila. Cum? La furie îi spusese lui Gilbert că nu avea nevoie de ajutor; minţise, căci nu ştia nimic despre felul în care se concepeau pruncii.

Surpriza dispăruse din ochii lui, fiind înlocuită de admiraţie. Era oare un semn bun? Cu siguranţă, aprecierea era de preferat dezgustului. Pe deasupra, bărbatul acesta nu semăna deloc cu soţul ei. Era tânăr, curat, chiar chipeş, cu o piele fină, cu un corp ferm - nu, nu semăna deloc cu bătrânul desfrânat. Chiar şi griul ochilor şi blondul părului erau de nuanţe diferite de cele ale lui Lyons, prima mai deschisă, a doua mai închisă.

Avea sentimentul straniu că-i putea citi gândurile. I se spusese oare de ce se afla acolo? Probabil că nu, deoarece abia îşi recăpătase cunoştinţa. Şi de ce s-ar fi deranjat Gilbert, când necunoscutul nu trebuia decât să stea întins şi să accepte ceea ce i se întâmpla? Instrucţiunile i le dăduse ei, întrucât ea avea o misiune de îndeplinit. Dar acea întrebare era acolo, în ochii lui...

Din păcate, nu putea să-l liniştească, spunându-i că avea să fie eliberat când totul era gata. Se înfurie iarăşi, gândindu-se la soarta care-l aştepta. Nu făcuse nimic s-o merite. Era un om nevinovat, prins în planurile unui monstru. Ea avea să-i ia sămânţa, dar apoi Gilbert avea să-i ia viaţa. Nu, nu putea permite una ca asta. Avea să facă primul lucru, trebuia de dragul mamei ei, dar trebuia să-l împiedice pe cel de-al doilea. Cumva, avea să-l ajute

să evadeze la momentul potrivit, înainte să-i spună lui Gilbert că necunoscutul îşi îndeplinise misiunea şi nu-i mai era de niciun folos.

Nu intenţiona să-i spună lui asta. Nu avea să-i dea speranţe false, în caz că nu reuşea să-l ajute. În tot cazul, nu era nevoie ca el să ştie că urma să moară. Mai bine îl lăsa să creadă că avea să fie eliberat odată ce termina cu el.

Prizonierul făcea eforturi să comunice, iar ea îl înţelese, îşi cobora ochii spre căluş, apoi o privea din nou. Dorea ca ea să i-l îndepărteze ca să poată vorbi, însă tânăra femeie nu putea să o facă, întrucât nu credea că ar fi rezistat dacă el ar fi implorat-o să-i dea drumul, adăugând şi mai mult la vina pe care o simţea. Ştia că era pe cale să comită o ticăloşie; avea oare de ales? Dar ca el să o implore - nu, nu ar fi rezistat.

Scutură uşor din cap, iar străinul se lăsă din nou pe saltea, fără s-o mai privească, de parcă ar fi mustrat-o tacit pentru că nu-i îndeplinise cererea. Era la fel de probabil să fi obosit în acea poziţie inconfortabilă. Se apropie de pat din lateral ca el să o poată vedea fără să se forţeze, dar ochii lui erau închişi acum. Prezenţa ei nu părea să-l intereseze. Sau poate că nu o auzise apropiindu-se în picioarele goale.

Se opri ca să-l poată studia mai atent. Corpul lui masiv ocupa tot patul. Era posibil să fie chiar mai înalt ca Gilbert; în tot cazul, pieptul lui era mai lat. Braţele îi erau groase şi lungi, cu muşchi proeminenţi de la umeri la încheieturi, iar pielea îi era bătută de soare.

Orice ar fi făcut ca să-şi asigure traiul, era evident că muncea din greu pentru asta. Un tăietor de lemne, poate, se gândi ea, amintindu-şi de lucrătorii de pe domeniul tatălui său.

Îşi dădu seama că se holba la el, însă nu se putea abţine. Admirându-i puterea şi tinereţea, se trezi că îi era recunoscătoare lui Gilbert pentru că-l legase de pat, apoi

se ruşină de acest gând. Dar străinul ar fi putut cu uşurinţă să o rupă în două cu mâinile lui, deci era mai bine că nu putea să ajungă la ea.

— Îmi pare rău, zise, întrebându-se de ce şoptea, din moment ce erau singuri. Nu ţin să te ascult, dar pot să-ţi spun de ce te afli aici.

Ochii lui se deschiseră din nou, iar capul i se răsuci uşor ca să se poată holba la ea. Nu exista nicio întrebare acum în privirea lui, niciun fel de curiozitate, ci numai răbdare. Se aştepta să primească toate răspunsurile, însă Rowena nu era atât de curajoasă. Avea să-i spună doar ce rol juca ea şi nimic mai mult.

Simţea căldura urcându-i dinspre gât spre obraji. Reuşi să îngaime:

— Eu... eu şi cu tine... noi doi... trebuie... trebuie...

Întrebarea revenise în ochii lui, şi dacă n-ar fi avut căluş la gură ar fi rostit-o. Rowena nu-l putea învinovăţi pentru că-şi pierduse răbdarea, dar nu putea să mai rostească un singur cuvânt. Îi era prea ruşine. Încercă să-şi aducă aminte că avea de-a face cu un şerb şi că ea fusese întotdeauna cumsecade, dar fermă cu servitorii, aşa cum o învăţase mama ei. Însă nu semăna deloc cu servitorii cărora le dăduse ordine până atunci. Cât despre acea aroganţă - nu cadra defel cu statutul lui social.

Dintr-odată auzi un râcâit la uşă şi aproape că se topi de uşurare când Mildred îşi făcu apariţia. Nu se mai gândi la bărbatul din pat, care îşi încordase fiecare muşchi din corp aşteptându-i finalul explicaţiei. Un final care nu mai avea să vină, din moment ce ea se îndrepta spre uşă.

Warrick se prăbuşi pe pat şi mormăi de frustrare. Naiba să o ia. „Trebuie să...” Ce? De ce nu o zisese pur şi simplu? Dar apoi se forţă să se relaxeze. Nu putea să o condamne. Era o fiinţă delicată, eterică în frumuseţea ei, şi nu ea îl pusese în lanţuri.

Singurul motiv pentru care s-ar fi putut afla acolo ar fi fost să-i aducă mâncare. Nu zărea niciun blid, însă era

posibil ca fata să-l fi lăsat pe jos. Dar dacă nu acceptase să-i scoată căluşul, cum ar fi putut să mănânce?

Întrebări fără răspunsuri. Răbdare. Avea să afle curând ce voiau de la el, iar după aceea se putea gândi la răzbunare, pentru că oricine i-ar fi ordonat capturarea, oricine ar fi fost responsabil, avea să moară. Acesta era jurământul pe care-l făcuse în faţa lui Dumnezeu cu mulţi ani în urmă, atunci când sufletul lui fusese zdrobit ca urmare a pierderilor suferite: jurase că nimeni nu avea să-i mai facă rău fără a plăti cu aceeaşi monedă. Era un jurământ pe care îl respectase vreme de şaisprezece ani, jumătate din viaţa lui. Era un jurământ pe care îşi dorea să-l respecte până la moarte.

Micuţa femeie îl întrerupse din nou şi el o lăsă, pentru că era mult mai plăcută decât gândurile lui negre. Când o văzuse întâia oară se gândise că era un înger, întrucât părul ei auriu strălucea ca o aureolă în lumina lumânării. Era îmbrăcată în alb, iar buclele blonde îi cădeau peste umeri până la şolduri.

Chipul cu trăsături fine îi era dominat de ochii de safir, mari, rotunzi şi înşelători, ascunzând o mulţime de secrete. Licărul de mânie pe care-l observase la un moment dat îi stârnise curiozitatea mai mult decât motivul pentru care se afla el acolo. Avusese dorinţa ridicolă de a-şi asuma rolul de păzitor al acelui înger, de a zdrobi orice ar fi deranjat-o.

Îşi dorise să o întrebe ce îi stârnise furia, dar pentru asta ar fi trebuit să-i scoată căluşul. Refuzul ei îl surprinsese, apoi îl enervase, suficient cât să se poarte ca un copil îmbufnat, refuzând să o privească din nou, refuzând să recunoască prezenţa ei acolo. Gândindu-se la sentimentele pe care le încercase atunci, se miră. Într-adevăr, fătuca avea un efect ciudat asupra lui.

Nu fusese capabil să o ignore multă vreme. Adevărul era că îi plăcea să o contemple; pe deasupra, avea să-i ofere lămuririle atât de necesare. Aceasta fusese scuza

lui pentru a o privi din nou, însă frumuseţea ei îl frapase din nou când se apropiase de pat. Pielea ei ca de alabastru era impecabilă, buzele îi erau generoase şi apetisante, astfel că, spre durerea lui, dorinţa îi năpădise trupul imediat.

S-ar fi înecat cu propriul râs dacă ar fi cedat imboldurilor, dar căluşul îl oprea nu doar să râdă, ci şi să o seducă pe fată, convingând-o să se aşeze călare peste el cât erau încă singuri. Reveni însă iute cu picioarele pe pământ: De ce ar fi fost ea de acord, când era doar un prizonier şi nu avea nici măcar bani asupra lui ca s-o plătească? Imediat ce scăpa de acolo intenţiona să ardă locul până la temelii, astfel că tânăra avea să se trezească fără adăpost. Avea să-i ofere castelul lui. Se gândi scurtă vreme la mireasa care-l aştepta, dar asta nu-l putea face să se răzgândească. Avea oricum să o aducă pe fetişcană acasă.

Capitolul 8

— Deci acum ştii, oftă Rowena descurajată, când termină să-i povestească lui Mildred sordida poveste despre moartea soţului ei şi planurile referitoare la tânărul necunoscut ce urma să-i ia locul. Şi Gilbert a spus-o foarte clar: ori rămân însărcinată, ori o omoară pe mama.

— Da, n-am nicio îndoială că a vorbit serios. Omul ăsta e frate cu Necuratul. Ai noroc că nu vrea să fie şi el acolo să se uite. Soţul tău ar fi făcut-o, dacă te-ar fi dat acelui John, suspină Mildred. Trebuie să faci ce ţi se spune, n-ai de ales.

— Ştiu, dar cum? gemu Rowena frângându-şi mâinile.

Ochii lui Mildred se deschiseră larg, apoi se închiseră o scurtă vreme, după care se deschiseră din nou, plini de dezgust.

— Sunt atât de proastă! De unde să ai habar cum se face? Soţul tău ar fi luat ce ar fi vrut fără ca tu să fii nevoită să te mişti. Însă acum va trebui să te descurci singură, iar băiatul de acolo nu va avea cum să te dirijeze, cu căluşul la gură. Şi este şi întins pe spate, zici?

— Întins pe spate, şi nu cred că se poate mişca, la cât de strânse sunt lanţurile.

Mildred oftă din nou.

— Încerc să-mi închipui - nu am călărit niciodată un bărbat, vezi tu. Nu este firesc.

— Gilbert pare să creadă că nu va fi prea greu.

— N-am spus că e cu neputinţă, pufni Mildred. Era un subiect pentru fetele de la bucătărie, nu pentru o lady. Obrajii ei erau acum la fel de roz pe cât erau de albi cei ai Rowenei. Dar ticălosul de d'Ambray avea să revină până în zori pentru a se încredinţa că fapta fusese săvârşită, aşa că nu aveau de ales. În regulă, m-am gândit, continuă ea. Şi voi vorbi fără ocolişuri, ca să terminăm mai repede discuţia asta. Trebuie să-i cuprinzi şoldurile, să bagi bărbăţia lui în tine şi apoi să-l călăreşti. Vei simţi o durere când ţi se rupe fecioria, dar apoi nu va mai durea atât de tare. Imaginează-ţi pur şi simplu că eşti pe un cal în galop. Ţopăie pe el - nu, nu roşi - te vei deprinde cu această metodă de îndată ce te aşezi. Ţine minte, bărbăţia lui are nevoie de frecare pentru a da drumul la sămânţă, şi trebuie să asiguri tu însăţi mişcarea dacă el nu poate. Dacă te mulţumeşti să stai după ce te-a pătruns nu va fi destul. Crezi că te descurci? Mai este ceva ce trebuie lămurit?

— Nu, eu... Nu.

— Trateaz-o ca pe oricare altă corvoadă, draga mea, zise Mildred îmbrăţişând-o. Aş fi avut alte sfaturi, mai uşor de dus la îndeplinire, dacă n-ar fi fost vorba de un străin. Ţine minte însă că este doar atât, că nu-l vei mai vedea niciodată după ce se prinde sămânţa, aşa că nu merită să te ruşinezi.

Se ruşina totuşi, îşi zise Rowena la întoarcerea în cameră, dându-şi seama că nu-i dispăruse roşeaţa din obraji. Necunoscutul o zări de îndată ce deschise uşa şi îşi fixă privirea asupra ei. Tânăra femeie se strădui să nu-i dezvăluie nimic din gândurile ei agitate.

„O corvoadă ca oricare alta? Foarte bine", îşi spuse. Prin urmare, trebuia s-o îndeplinească.

Privi spre pat, îngrozită la gândul că urma să-i explice în detaliu ce urma.

— Trebuie să rămân grea fără zăbavă. Ai fost ales să mă ajuţi pentru că semeni bine la ochi şi la culoarea

părului cu soţul meu, întrucât copilul trebuie să arate ca el. Aşa că trebuie să ne împerechem în această seară, şi în următoarea şi în următoarea până când sămânţa ta dă rod. Nu-mi place mai mult ca ţie, dar nu am de ales - şi nici tu nu ai.

Lanţurile huruiră, însă Rowena refuză să-l privească pe străin în ochi. Scurt, apucă cearşaful gros ce-l acoperea şi îl azvârli în cealaltă parte a patului, de unde alunecă pe podea. Nu-l băgă în seamă. Cu o voinţă proprie, ochii i se îndreptară spre bărbăţia lui, moment în care se măriră peste poate. Vedea în sfârşit arma monstruoasă despre care auzise poveşti. Stătea moale şi nemişcată pe un pat de cârlionţi blonzi.

Mârâitul pornit din gâtul lui o sperie, făcând-o să-şi mute privirea spre ochii expresivi, care îi promiteau o aspră răzbunare dacă nu se oprea. Înfricoşată de mânia pe care i-o citea pe chip, se dădu un pas în spate.

Nu ceruse ea asta. Majoritatea bărbaţilor nu ar fi fost deranjaţi de ce intenţiona să facă. Umpleau ţinutul de copii din flori, aşa că unul în plus nu mai conta. Însă aceea era atitudinea nobililor, nu a şerbilor. Şi aceştia din urmă căutau plăcere pe unde o puteau găsi - fără să le pese dacă un copil era al lor sau nu - dar aveau tendinţa să se căsătorească dacă erau prinşi.

Credea el oare că avea să fie forţat să o ia de nevastă? Sau obiecta la faptul că erau obligaţi să se împerecheze cu ea deasupra, controlând totul? După Mildred, era o poziţie nefirească, aşa că poate asta gândea şi el. Ei bine, nu putea schimba nimic.

— Îmi pare rău că nu eşti de acord, dar nu am de ales, zise ea cu amărăciune. Trebuie oricum să o fac. Dar voi fi rapidă, ca să nu te deranjez prea multă vreme.

Ochii lui se măriră, de parcă ea ar fi spus ceva incredibil de stupid. Rowena şi-ar fi dorit să nu-i poată citi gândurile atât de uşor. Şi-ar fi dorit ca necunoscutul să-i uşureze sarcina, dar de ce ar fi făcut-o? Probabil se

simţea la fel de folosit ca ea. În cele din urmă, refuză să-l mai privească. Avea să-şi îndeplinească misiunea fără preget.

Astfel hotărâtă, se urcă pe marginea patului, dar bărbatul se scutură brusc, făcând-o să se rostogolească pe podea. Şocată, se holbă la tavan, luptându-se să-şi recapete respiraţia, dar apoi auzi lanţurile liniştindu-se şi îşi dădu seama ce se întâmplase.

„Naiba să te ia!” voia să-i strige, dar nu făcu decât să se ridice în picioare şi să se uite furioasă la el.

— Mă voi împreuna cu tine. Înţelegi? Trebuie să o fac!

Se urcă din nou pe pat, pregătită pentru o nouă zguduitură furioasă; totuşi, reacţia lui o descumpăni. Era violent, iar smuciturile şi răsucelile lui ofereau un spectacol înfricoşător. Corpul lui se încorda dincolo de limite, părea să crească până la proporţii gigantice. Patul se hurduca din toate părţile. Îşi pierdu din nou echilibrul, fiind gata-gata să cadă, însă se azvârli înainte, astfel că ajunse dintr-odată peste el.

Străinul rămase nemişcat. Crezând că îl rănise, Rowena se ridică pentru a se uita dedesubt, însă bărbăţia lui arăta la fel, aşa că nu-şi dădu seama dacă îl lovise în burtă sau nu. Totuşi, din poziţia în care se afla, observă sângele care îi apăruse în jurul gleznelor. Îi privi mâinile şi văzu că şi încheieturile îi erau mânjite de sânge.

— Prostule! şuieră ea printre dinţi. De ce îţi faci atâta rău pentru un lucru pe care nu ai cum să-l împiedici?

El răspunse cu un alt mârâit. Cum nu se clintise, Rowena profită să-l încalece, după care îl privi triumfătoare. Dacă avea de gând să zvâcnească acum, scopul urma să fie atins. Dar el nu o făcu, mulţumindu-se s-o sfredelească asasin cu ochii săi argintii.

Warrick nu fusese atât de furios în viata lui. Femeia aceea dorea să-i fure un copil, copilul lui! Dacă reuşea, avea s-o ucidă. Nu, nu trebuia să se grăbească. Netrebnica avea să sufere chinurile iadului. Şansele ei de

reuşită erau însă nule. Planurile pe care le ticluise erau revoltătoare, dar pe el îl lăsau rece; ţinând cont de privirea triumfătoare pe care i-o aruncase, în mod evident ea nu-şi dădea seama de asta.

O urmări ridicându-şi cămaşa suficient cât să-şi dezvăluie părţile intime şi să le pună peste ale lui. În mod pervers, îl mânie şi mai tare faptul că nici măcar nu intenţiona să-şi dea jos hainele. Voia să-i fure copilul, dar nu şi-ar fi expus goliciunea nici în ruptul capului. Ei bine, avea să afle destul de rapid că nu putea reuşi. Pregătit să reziste, închise ochii pentru a nu-i întâlni privirea, care era mult prea atrăgătoare.

Se hrănea cu această furie, singura lui dorinţă fiind s-o poată înşfăca pentru a-i trage o bătaie soră cu moartea. Să îndrăznească să-i facă lui asta! îşi aminti cuvintele pe care le crezuse o glumă, cum că nu avea nevoie de ajutor ca să-l siluiască. Erau suficiente ca să-i stârnească dorinţa de a o ucide, dar nu se făcea vinovată numai de atât: voia să-l şi fure, să-i înhaţe copilul, came din carnea lui. Intenţia aceasta îi pecetluise soarta.

Era o proastă dacă-şi închipuia că era cu putinţă să siluiască un bărbat. Dacă şi-ar fi ţinut gura şi i s-ar fi oferit pur şi simplu, ar fi putut să obţină ceea ce-şi dorea. Corpul lui ar fi răspuns instantaneu la invitaţie, aşa cum aproape că o făcuse doar la vederea ei. Dar acum nici măcar nu trebuia să se lupte pentru a rămâne flasc, întrucât furia uriaşă îl făcuse să-şi piardă orice interes pentru trupul ei cald.

Nu se resemnase să stea deasupra lui, aşteptându-se la miracole. Îi putu simţi degetele atingându-l într-un mod în care nu fusese niciodată mângâiat de o femeie. Dar când deveni conştient că necunoscuta încerca să îndese carnea lui moale înăuntrul ei, ochii lui se deschiseră increduli. Văzu că ai ei erau închişi. Îşi muşca buza de jos şi se concentra atât de tare, încât trăsăturile ei erau crispate. Warrick tresări când îl zgârie cu unghia, dar îşi dădu

seama că ea nici nu era conştientă că o făcuse.

Se întrebă câtă vreme avea să continue cu acea încercare zadarnică. Nu multă vreme. În final dădu drumul unei exclamaţii de frustrare şi, fără să se mai uite în ochii lui, se ridică şi fugi înfrântă din cameră.

Warrick simţi o satisfacţie primară atât de puternică, încât şi-ar fi dorit să o strige. O descurajase fără să facă vreun efort. Câştigase.

Peste câteva clipe însă, spre uimirea lui, fata se întoarse. Chipul ei era acum aprins, dar şi atât de plin de hotărâre, că el simţi primii fiori de îngrijorare. Îşi dădu încet jos cămaşa de noapte şi o lăsă să cadă la podea. Când puse mâna pe tivul neglijeului, cavalerul strânse din pleoape.

— Te poţi lupta cu mine, domnule, dar am aflat de la o persoană pricepută la treburile astea că nu-ţi va fi de folos, rosti ea blând.

Nu ar fi răspuns nici dacă ar fi putut, însă i-ar fi tăiat cu bucurie gâtul fiinţei care îi redase încrederea. Ciuli urechile, străduindu-se să audă dacă ea se apropia. Mâna delicată care se opri pe pieptul lui îi spuse că o făcuse.

— Trebuie să-ţi fi dat seama că sunt fecioară.

El nu avusese habar, dar cuvântul avu efectul dorit asupra lui, deşi nu o credea. Un efect mai puternic avu însă mâna ei, care înainta uşor pe pieptul lui înspre pântece.

— În ignoranţa mea, nici nu am ştiut că nu eşti pregătit pentru mine - că ai nevoie de un fel de încurajare, urmă ea. Nu am ştiut că această parte moale a ta se va întări şi va deveni ca restul corpului. Îl atinse, acolo, în timp ce spunea asta. Îmi vine greu să cred, pentru că este deja mare, dar Mildred m-a asigurat că aşa se întâmplă. Sunt dornică să văd acest lucru ciudat.

Ştia oare că vorbele ei îl stimulau la fel de mult ca dezmierdările? Naiba să le ia pe ea şi pe sfătuitoarea aceea blestemată! Broboane de sudoare îi apărură pe

frunte Nu avea să cedeze seducţiei.

— Am să te sărut şi am să te ling peste tot şi, într-un târziu, acolo. Potrivit lui Mildred, numai mort nu te-ai învigora dacă te sărut acolo.

Warrick răspundea deja. Mintea lui urla de furie, dar corpul îl trăda în cel mai urât mod, cu o minte proprie, aţâţată de promisiunile ei. Trase mânios de legături, încercând să-şi elibereze mâna. Rowena stătea însă lângă pat, netulburată de smucelile lui, ţinându-i bărbăţia ferm, cu degetele strânse. El se opri când îşi dădu seama că nu făcea decât să o ajute.

— Nu aş fi crezut dacă nu o vedeam cu ochii mei, exclami ea uimită.

Îl mângâia, lăudând acea bucăţică de came pentru că o asculta, spre deosebire de el. Nici măcar nu ştia că străinul nu ajunsese la mărimea maximă, că încă lupta cu fiecare părticică din fiinţa lui.

— Presupun că acum trebuie să te sărut.

Era dezamăgire în vocea ei? O, Dumnezeule, nu mai putea suporta. Ceea ce crezuse a fi imposibil se dovedise de domeniul realităţii. Necunoscuta putea să obţină ceea ce dorea, dacă nu înceta şi nu dădea semne că avea să se potolească.

Când tânăra femeie urcă în pat, Warrick se smuci din nou, dar ea îl prinse de şolduri şi-l ţinu strâns. Îi putea simţi goliciunea când îl îmbrăţişă, cu sânii apăsaţi pe pielea lui, aproape de pântece. Aceasta o ajută, forţând mai mult sânge să coboare spre membrul trădător, aşa că el încercă să rămână nemişcat, sperând să nu fie suficient de tare ca să o penetreze, sperând ca ea să fie fecioară şi, neştiind diferenţa, să dea greş.

Se târa pe el ţinându-l strâns, în caz că încerca să o azvârle iarăşi din pat. Warrick mormăi la această stimulare suplimentară, în cele din urmă, ea se aşeză şi constată că bărbăţia lui era suficient de tare ca să nu aibă nevoie decât să-l îndrume în direcţia potrivită.

Căldură. Căldură dogoritoare şi umezeală. De ce nu putea să fie uscată? De ce nu putea să...?

Geamătul ei îl străpunse ca o lance. Tot încerca să se înfigă în el, dar fecioria ei nu ceda, şi înaintarea era prea lentă ca să aibă alt rezultat decât o durere cruntă. Warrick simţi o plăcere sălbatică. Deci chiar era fecioară! Ei bine, durerea avea să o înfrângă acolo unde el nu reuşise.

Să se mişte acum n-ar fi făcut decât s-o ajute, aşa că rămase neclintit. Dar necunoscuta era mică şi delicios de strâmtă, astfel că-l năpădi dorinţa aproape copleşitoare de a se afunda adânc în ea. O suprimă rapid. Nu putea să-l controleze pe trădător, dar îşi controla ferm restul corpului.

Mai auzi un geamăt, mai tare, şi deschise ochii pentru a se hrăni cu durerea ei. Lacrimi îi curgeau pe ambii obraji. Ochii ei de safir, sticloşi de umezeală, îi reflectau chinul. Dar el îi uitase goliciunea.

Era minionă, dar avea forme generoase, bustul plin, o talie subţire. Coapsele ei prinse în jurul lui, sânii splendizi săltând o dată cu gâfâitul ei uşor, sentimentul moliciunii ei calde strângându-l doar pe jumătate - vederea acelei părţi a lui înăuntrul ei... Toate astea îl mânară spre înfrângere. Nu împinse. Nu era nevoit să o facă. Sângele ţâşni pentru a-i aduce la dimensiunea maximă bărbăţia, care trecu prin membrana fină fără ca vreunul din ei să facă vreun efort.

Ea strigă, apoi se lăsă peste el în virtutea gravitaţiei, cuprinzându-l cu totul. Dinţii lui Warrick muşcau neputincioşi căluşul. Muşchii i se încordară, dar rămase nemişcat. Se ruga să devină impotent, luptându-se să ignore tentaţiile covârşitoare ale trupului. Era o tortură. Nu avusese niciodată nevoie să reziste atât de încrâncenat, nu visase niciodată să-şi biruie dorinţa în asemenea măsură.

Tânăra femeie se mişca deasupra lui, la început

ezitant, stângaci. Încă avea dureri, încă plângea, dar era hotărâtă. Respiraţia ei gâfâită îi mângâia pântecele laolaltă cu părul ei, oferind o altă mângâiere, o altă tortură. Warrick ştiu exact când pierdu bătălia. Încercă pentru ultima oară să o arunce de pe el, primind cu bucurie durerea din glezne şi încheieturi, dar ea îi intui planurile şi îl ţinu bine. Renunţă să-i mai pese, lăsându-se în voia instinctelor primare, care preluară controlul secându-i sămânţa cu o uşurare explozivă, de necrezut. Naiba să o ia, naiba să o ia!

Capitolul 9

„Mă bucur că ai fost tu.”

Warrick nu avea să uite niciodată aceste cuvinte, nici nu avea să le ierte. Şi le aminti din nou şi din nou în următoarele zile în timp ce stătea înlănţuit de pat.

Ea se prăbuşise la pieptul lui când totul se terminase, lacrimile ei îi udaseră pielea. Nu îi făcuse plăcere acuplarea lor, dar obţinuse ceea ce îşi dorise. Înainte să plece, îl atinsese pe obraz şi îi şoptise: „Mă bucur că ai fost tu”, iar ura lui ajunsese pe cele mai înalte culmi.

După aceea venise servitoarea ei, care îi oblojise rănile. Bătrâna plescăise din limbă când văzuse în ce hal era, dar îi găsise şi umflătura acoperită de sânge de pe cap şi o curăţase şi pe aceea. El nu ripostase. Devastat de propriul eşec, nu-i mai păsa ce i se întâmpla. Nu-l deranjă nici când un bărbat intră mai târziu pentru a se holba la sângele şi sămânţa încă ude de pe pântecul lui cu un amestec ciudat de satisfacţie şi furie.

— Îmi spune că te-ai luptat cu ea. Asta e bine; altfel te-aş fi ucis pe loc pentru că ai avut-o.

Bărbatul se răsucise pe călcâie şi plecase, iar Warrick nu-l mai revăzuse de atunci. Acele puţine cuvinte îi oferiseră însă foarte multe informaţii. Ştia acum că nu doreau ca el să scape cu viaţă de acolo. Nu doreau vreo răscumpărare. Doreau doar copilul pe care era posibil să-l fi zămislit deja în burta fetei. Ştia şi că bărbatul era gelos pe el, că avea să-i facă plăcere să-l ucidă odată ce nu mai

era util.

Dar tot nu-i păsa. Nu simţi nici măcar umilinţa de a fi hrănit de Mildred, îmbăiat şi ajutat să-şi facă nevoile într-o ploscă. Nici măcar nu încercă să-i vorbească atunci când îi scoase căluşul pentru a-l hrăni. Apatia lui era aproape completă - până la întoarcerea fetei.

Doar atunci ştiu că se lăsase iarăşi noaptea, întrucât odăiţa în care era închis nu avea geamuri. Şi doar atunci se reînsufleţi, cu furia ducându-l aproape de nebunie. Smuciturile îi desprinseră bandajele, înfigând cătuşele de fier şi mai adânc în carnea încă plină de răni.

Necunoscuta dovedi însă mai multă răbdare de data asta. Nu încercă să-l atingă decât atunci când oboseala îl birui şi evită să urce în pat înainte ca el să fie pregătit s-o primească.

De trei ori îl vizită în acea noapte, şi de trei ori în următoarea, trezindu-l la nevoie. De fiecare dată avu nevoie de mai mult timp, corpul lui fiind deja satisfăcut, dar asta nu o opri. Îl avea la mila ei. Îl examina cu atenţie sub pretextul mângâierilor şi al stimulării, peste tot, dar mai ales între picioare.

Era fascinată de bărbăţia lui, îşi apropia faţa şi respiraţia de ea, dar niciodată nu făcu ceea ce promisese în prima noapte, întrucât nu era necesar. Simplul gând că ar fi putut să o facă îl afecta teribil. Şi nu putea împiedica nimic din ce se întâmpla, nu o putea opri, nu o putea trăsni cu o privire şi nici nu-i putea insufla teamă. Îl folosea, îl storcea, nu mai arăta nicio urmă de remuşcare. Nu avea pic de milă.

Ah, Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să se răzbune! Doar la asta îi stătea mintea în cea de-a treia zi, ce i-ar fi făcut dacă ar fi izbutit să pună mâna pe ea. Şi când se gândea că îşi dorise să o ducă în casa lui atunci când o văzuse prima oară! Da, avea să-i ofere un cămin, în temniţa castelului, dar mai întâi avea să i-o plătească înzecit. Înainte de toate însă, trebuia să evadeze.

— Spune-mi numele ei.

Era prima oară când îi vorbea lui Mildred. Bătrâna îl privi îngrijorată şi-i aduse încă o lingură de tocană groasă de oaie la buze.

— Nu este nevoie să-l ştii.

— Oamenii mei mă vor găsi, femeie! Dacă vrei să supravieţuieşti nimicirii pe care o voi pogor! peste locul acesta, vei coopera cu mine acum.

— Erai singur când ai fost capturat, pufni ea cu îndrăzneală.

— Nu, era cu mine scutierul meu, Geoffrey. L-au ucis, ştiai asta?

în tonul lui se citea o asemenea răceală, că lui Mildred i se făcu dintr-odată frică de el, deşi era înlănţuit straşnic. Peste o clipă, îi veni să râdă de întreaga situaţie.

— Un cavaler? Nu, au fost trimişi să aducă un tâlhar. Crezi că nu ar fi ştiut diferenţa?

El nu încercă să o convingă de contrariul.

— Oamenii mei au fost trimişi în faţă. Urma să-i ajung din urmă dimineaţă. Crezi că vor merge mai departe fără mine?

— Eu cred că spuneţi poveşti frumoase, domnule, dar care este scopul? întrebă ea.

— Să mă eliberezi.

— Ah, bună tactică! rânji ea. Dar nu e nevoie să-mi torni minciuni. Şi dacă aş avea cheia să te dezleg din lanţuri, nu aş folosi-o, nu înainte ca doamna mea să-şi îndeplinească sarcina.

Nu adăugă faptul că Rowena o instruise deja să caute cheia. Dar nu avusese noroc până acum şi nu dorea să-i ofere speranţe false.

Durase mai mult să-l hrănească de această dată, pentru că el nu mai tăcea. Avusese răgaz ca urmele roşii făcute de căluş pe obrazul lui să dispară. Mildred observă asta când se aplecă să-l lege iarăşi la gură şi, văzându-l fără acele urme distincte, se cutremură.

— Cerule, tare crud trebuie să fii, murmură ea mai mult pentru sine. N-am mai văzut un asemenea chip.

Warrick nu avea nevoie să i-o spună. De asta se temuseră de el primele lui soţii. De asta se temeau de el inamicii lui. De asta ar fi trebuit să stea departe de el fătuca aceea blestemată. Îl dădeau de gol mai ales ochii, exprimându-i atât de limpede gândurile negre, dar şi rictusul amar al gurii care zâmbea atât de rar. Trăsăturile lui erau năpădite de amărăciune la constatarea că ea nu dorea să îl ajute.

— Ai face bine să îţi aminteşti asta…

Mildred îi îndesă căluşul în gură pentru a-l face să tacă, adăugând cu indignare:

— Nu e frumos să mă ameninţi, domnule! Fac ce îmi cere stăpâna mea, nu ce îmi ceri dumneata. Nu-i de mirare că e tristă când pleacă de aici în fiecare noapte. Nu te-ar fi costat nimic să te porţi blând cu ea, având în vedere că nu are de ales. Dar nu, eşti la fel de crud pe dinăuntru pe cât eşti pe dinafară.

Îl cuprinse iarăşi furia la auzul acestor cuvinte. Ar fi trebuit să simtă milă pentru femeia care îl siluise în mod repetat? Ar fi trebuit să fie înţelegător când ea dorea să-i fure copilul? Când se bucura că fusese el la mila ei în locul altuia? Şi de ce? De ce era ea bucuroasă, când femeile se temeau de el? Aşa stăteau lucrurile de când împlinise şaisprezece ani: atunci îşi pierduse familia şi casa, nimic nu-i mai rămăsese în afară de viaţă şi un contract de logodnă ce nu putea fi încălcat. În acele împrejurări se schimbase complet, nu doar la caracter, ci şi la înfăţişare, întrucât bezna care-i intrase în suflet i se întipărise şi pe faţă.

De atunci, toate femeile care trecuseră prin patul lui fuseseră înspăimântate că avea să le rănească. Nici măcar după a doua sau a treia oară nu aveau deplină încredere în el. Nevestele lui… creaturi atât de blânde, de timide, nu trecuseră niciodată peste teama copleşitoare,

deşi nu le dăduse niciodată vreun motiv să creadă că avea să se poarte urât. Dar ambele muriseră cu mulţi ani în urmă. Îi fuseseră alături în anii în care el respirase doar răzbunare, când fiecare gând al lui era doar la distrugere şi omor - aşa cum era şi acum. Pentru ce motiv putea ea să se bucure? Pentru că era legat bine şi nu o putea înşfăca? Pentru că ştia că avea să fie mort înainte ca lanţurile să-i fie date jos, aşa că nu exista niciun motiv să se teamă de el? Era o posibilitate reală că avea să fie măcelărit chiar acolo, în pat, fără vreo şansă să se apere, fără vreo şansă să obţină o minimă răzbunare.

Nu se temea de moarte. Fusese o vreme când chiar şi-o dorise, când viaţa lui fusese atât de goală că pur şi simplu nu-i păsa dacă trăia sau murea, iar lucrurile nu se îmbunătăţiseră cu mult de atunci. Avea să regrete însă ocazia de a-şi reface existenţa alături de Lady Isabella şi, încă şi mai mult, avea să regrete faptul că nu era capabil de a se răzbuna pe acei oameni pentru răul pe care i-l făcuseră.

Mare fu mirarea lui Warrick când Mildred nu veni a doua zi cu mâncare, ci cu un maldăr de haine şi cu cheia de la cătuşele lui. Şi mai surprinzătoare era vestea că urma instrucţiunile stăpânei sale.

— Slavă Domnului că am găsit cheia, pentru că, potrivit stăpânei, trebuie să plecaţi acum, cât fratele dânsei este plecat în oraş să angajeze mercenari. Continuă în timp ce-i scotea căluşul: îl voi convinge eu că sămânţa a dat rod, dar asta nu înseamnă că nu va încerca să vă caute.

— Fratele? Warrick îşi aminti de individul acela ros de gelozie. Presupun că nu de sânge.

— Nu, nu-s neamuri de sânge, mulţumesc Sfintei Fecioare, zise ea fără să-l privească, ocupată cu dezlegarea lanţurilor.

— Şi dacă sămânţa nu a prins? îmi va lua altul locul în patul acesta blestemat?

— Asta nu vă mai priveşte, domnule.

— Atunci spune-mi de ce este nevoie de un copil. Şi de ce copilul meu? Merit să ştiu măcar atât.

Mildred fu surprinsă, căci şi-ar fi imaginat că Rowena îi spusese deja, dar ridică din umeri.

— De ce? Pentru a pune mâna pe castel. S-a măritat cu bătrânul lord de la Kirkburough, dar el a murit în aceeaşi zi, ziua în care ai fost răpit. Copilul va fi socotit drept al lui.

Lăcomie, evident! Şi Kirkburough era o feudă mare, cu tot cu oraş. Văzuse fortăreaţa din depărtare. O evitase pentru că nu dorise să se vadă cu lordul şi să fie nevoit să-şi explice prezenţa în zonă. Escorta lui de treizeci de oameni ar fi cauzat alarmă, de aceea îi trimisese în faţă. Nu îşi dorise decât un pat şi o baie, ceea ce putea să obţină la orice han. Nu se gândise la o mireasă lacomă, hotărâtă să păstreze obiectul măritişului ei cu orice preţ.

Mildred se îndepărtă când ultimul lanţ căzuse la podea. Warrick îşi coborî mâinile cu grijă, simţind o durere crâncenă în muşchii care fuseseră ţinuţi trei zile într-o poziţie nefirească. Scrâşni din dinţi, mirându-se că o putea face, acum că scăpase de căluş, însă nu aşteptă să se dezmorţească pe deplin, ci se întinse spre hainele pe care ea i le adusese.

Tunica fusese făcută din cel mai prost material pe care îl văzuse el vreodată. Era potrivită doar pentru cel mai umil dintre şerbi şi duhnea îngrozitor, însă măcar îi venea la umeri şi braţe, deşi nu era suficient de lungă. La fel, pantalonii aspri, roşi de molii şi zdrenţuiţi, îi ajungeau abia până la glezne. Încălţările erau făcute din pânză, aşa că măcar putea să se lărgească până la mărimea lui. Cureaua era o fâşie subţire de piele.

Nu spuse nimic despre hainele deplorabile. Odată îmbrăcat, nu se putu gândi decât la un singur lucru.

— Unde este?

— Nu. Mildred se îndreptă spre uşă, avertizându-l: Dacă încerci să-i faci rău, dau alarma.

— Vreau doar să stau de vorbă cu ea.

— Minţi, domnule. Ţi se vede în ochi. Stăpâna mi-a poruncit să te ajut să scapi pentru că are un suflet bun, dar nu vrea să te mai vadă vreodată. Dacă te întorci aici, Lord Gilbert te va ucide. Este foarte simplu. Aşa că du-te în plata Domnului.

Cavalerul o studie câteva clipe. Dorinţa de a pune mâinile pe tânăra femeie care poate era deja grea cu pruncul lui se lupta cu dorinţa de a fi liber. În plus, nu ştia cu câţi bărbaţi ar fi fost nevoit să se lupte dacă Mildred striga după ajutor. Asta îl ajută să se hotărască,

— Foarte bine, dar voi avea nevoie de o sabie, de calul meu...

— Ai înnebunit? şuieră ea. Vei pleca aşa cum eşti, fără să atragi atenţia. Cei care te-au prins s-au descotorosit de tot avutul dumitale, fii convins de asta. Hai acum. Te voi duce la poarta din spate. Nu mai avem mult timp.

El o urmă, cercetând cu atenţie împrejurimile cât Mildred îl conduse afară din fortăreaţă şi peste pod. În afară de servitori, nu se vedeau decât o mână de bărbaţi care i-ar fi pus probleme. Fortificaţiile erau puternice, însă nu aveau apărători. Nu era de mirare că fratele ei angaja mercenari. Kirkburough putea fi ocupat într-o singură zi, iar Warrick avea să se întoarcă în mai puţin de o săptămână pentru a demonstra asta.

Capitolul 10

— S-a făcut.

— Ştiu, spuse Rowena apatic, întorcându-se de la fereastră. L-am privit până a dispărut în pădurile din depărtare.

— Am o presimţire rea, mărturisi Mildred neliniştită. Ar fi trebuit să aşteptăm.

— Nu. Gilbert a zis că nu va pleca de aici înainte să se asigure că am rămas grea. Are de gând să lase asediul de la Tures în seama cavalerilor. Nu se aşteaptă să progreseze prea mult în următoarele săptămâni, aşa că nu e nevoie de el acolo. Astăzi este prima zi în care a ieşit din sala mare, cu atât mai mult din fortăreaţă. S-ar putea să nu o mai facă. Şi îi priveşte pe toţi cu ochi de vultur, ca să se asigure că nu se furişează vreun servitor până aici. Crezi că nu ar observa un astfel de uriaş plecând?

— Doarme...

— Şi fortăreaţa este ca o temniţă, cu oamenii lui care păzesc fiecare uşă. Ştii că ăsta a fost cel mai bun moment, Mildred, probabil singurul în care am fi putut să-l scoatem pe străin de aici fără ca Gilbert să afle şi să dea alarma.

— Dar nu şi-a îndeplinit scopul, îi aminti servitoarea cu îndrăzneală.

Rowena tremură, deşi nu era frig în cameră.

— Eu... eu nu aş putea să o fac din nou, chiar dacă ar

mai fi aici. Ţi-am spus azi-noapte.

— Da, mieluşica mea, ştiu că a fost greu…

— Greu? interveni Rowena cu un râs aspru. A fost un păcat în toată puterea cuvântului! Şi nu mai pot săvârşi un păcat ca să împiedic înfăptuirea altuia. A trebuit să mă supun la început, ca să-i adorm bănuielile lui Gilbert, dar după ce l-am convins să rămână la distanţă, după ce l-am convins că prezenţa lui l-ar fi deranjat atât de tare pe străin că nu l-aş mai fi putut ispiti, nu mai era nevoie să mă întorc acolo. Am făcut-o însă. L-am ascultat pe Gilbert în continuare, deşi, dacă aş fi stat o clipă să chibzuiesc…

— De ce te învinovăţeşti? o dojeni Mildred. Nici măcar nu ţi-a făcut plăcere.

— Nu, nici lui nu i-a făcut plăcere. Cum să-i facă plăcere să fie siluit? Mildred, s-a luptat cu mine de fiecare dată. S-a rănit îngrozitor. Ura ce făceam, mă ura pe mine şi nu s-a obosit să mi-o ascundă. Ochii aceia… Se înfioră din nou. După un moment urmă: Nu aş fi putut să o fac iarăşi nici dacă viaţa mea ar fi depins de asta.

— Dar dacă planul tău dă greş?

— Va merge. Trebuie să meargă. Gilbert nu va şti că a evadat. Va crede că mă duc la el în fiecare noapte. Când mă voi lămuri că am rămas grea, îi voi spune că l-am eliberat. Nu mă va pedepsi pentru asta, întrucât nu va pune în primejdie viaţa copilului, iar soarta bărbatului nu este importantă pentru planul lui. A spus chiar el că nimeni nu va crede un şerb care ar pretinde că este tatăl copilului meu. Este cea mai mică dintre grijile mele.

— Nu prea sunt sigură că era şerb, recunoscu Mildred.

— I-ai observat şi tu aroganţa?

— Susţinea că a avut un scutier care a fost omorât când l-au prins.

— Pe toţi sfinţii, încă un motiv să mă dispreţuiască, oftă Rowena. Deci era un cavaler neînsemnat. Crezi că va povesti cuiva ce i s-a întâmplat aici?

— Nu, niciodată, răspunse ferm Mildred.

— Atunci nu trebuie să ne facem griji că o să stârnească vreun zvon - dacă va exista un copil. Dar fie că va fi, fie că nu, lui Gilbert i se va spune că-l port în pântece. Va pleca atunci să se lupte cu blestematul acela de Fulkhurst - poate se omoară unul pe celălalt. Şi de îndată ce pleacă, plecăm şi noi. Am toate hainele mele, care valorează o avere şi pe care le putem vinde chiar aici, în oraş. Vom angaja nişte oameni, o luăm pe mama de la fortăreaţa Ambray cât timp Gilbert este ocupat la Tures şi apoi ne îndreptăm spre Franţa, la curtea lui Henric.

— Lord Gilbert nu va fi mulţumit să piardă Kirkburough şi pe tine.

— Crezi că-mi pasă? mârâi Rowena. După câte a făcut, sper să nu mai aibă niciodată parte de mulţumire.

Mai târziu în acea după-amiază, Rowenei păru să i se îndeplinească dorinţa, cel puţin temporar. Gilbert abia ce se întorsese din oraş, unde nu găsise decât trei bărbaţi demni de angajat şi încă patru care puteau fi antrenaţi, când primi un mesaj care-l făcu să pălească de furie. Rowena fu satisfăcută să-i observe reacţia din locul de unde era aşezată lângă vatră.

Îi fusese permis să coboare în sala cea mare câteva ore în fiecare zi, astfel ca oamenii să se deprindă cu prezenţa ei. Astfel îi putea linişti spunându-le că Lord Godwine se refăcea, dar că era în continuare prea bolnav pentru a-şi părăsi camera, insistând să fie îngrijit doar de ea. Gilbert îşi dăduse seama că trebuia ticluită o poveste convingătoare din care să nu lipsească amănuntul că Lyons nu era atât de bolnav cât să nu-şi poată îndeplini datoria de bărbat faţă de noua lui soţie. La momentul potrivit, avea pur şi simplu să declare că starea lordului se înrăutăţise din nou şi că acesta murise.

Rowena îşi privi fratele învineţindu-se de furie, înjurând şi răcnind, alungându-i pe servitori din încăpere. Primul ei gând fu că el descoperise cumva că înlocuitorul lui Lyons

evadase. Dar dacă omul nu era atât de stupid încât să se lase prins din nou, presupunerea nu putea fi corectă, întrucât Gilbert nu mai urcase la etaj din noaptea în care începuse totul.

Când o văzu stând acolo, roşeaţa din obraji i se mai domoli. Studiind-o cu un aer gânditor, se apropie de ea cu paşi măsuraţi. Rowena îşi ţinu răsuflarea, temându-se că avea să fie forţată să facă un alt lucru dezgustător, dar când auzi ce avea Gilbert de spus, îi veni să râdă. Ar fi râs dacă nu ar fi ştiut că avea să o pălmuiască pentru asta.

— Nu ştiu cum a descoperit Fulkhurst că am pus stăpânire pe Kirkburough, dar a făcut-o, de vreme ce m-a urmărit până aici. Blestemat să fie ticălosul ăsta!

— Parcă ziceai că e la Tures.

— Era, dar trebuie să fi fost prevenit că se apropie armata mea şi a scăpat înainte să înceapă asediul. Şi probabil că a adunat o altă armată, pentru că se apropie cu aproape cinci sute de oameni sub flamura lui cu dragon.

— Dacă a mai strâns încă o armată, de ce nu a dus-o direct la Tures ca să o elibereze de sub asediu?

— Nu fi proastă, Rowena, răbufni Gilbert. Tures a fost fortăreaţa tatălui tău. Ştii cât de uşor este de apărat. Oştenii pe care Fulkhurst i-a lăsat acolo pot să reziste săptămâni întregi. Nu este nicio grabă să se întoarcă la Tures, nu când a aflat că sunt aici cu doar o mână de oameni. Dacă mă ia prizonier, toţi o să se împrăştie ca potârnichile.

— Sau te poate ucide. Rowena tresări la privirea lui aspră, dar fu mulţumită să-l vadă pălind şi mai mult. Eşti sigur că este el? întrebă ea. Tures este la două zile spre miazănoapte.

— Nimeni nu-i poate confunda culorile sau blestematul de dragon roşu care scuipă foc atacând pe un câmp negru. El este, şi va fi aici în mai puţin de o oră, aşa că trebuie să plec acum.

— Şi eu?

— Va ocupa fortăreaţa, fie că sunt aici, fie că nu. Ştie că este a mea şi a jurat să ia tot ce-mi aparţine ca răzbunare pentru atacul de la Drywood. Naiba să-l ia, de ce nu s-a mulţumit cu moartea tatălui meu?

Întrucât nu i se adresase ei, nu încercă să răspundă. Nu putea oricum să înţeleagă o fire răzbunătoare care mergea atât de departe. Dar nu era alarmată că Lord Fulkhurst se îndrepta spre ei sau că Gilbert intenţiona să o lase în urma lui. Orice îl încurca pe fratele ei vitreg era bine primit.

— Vei negocia singură, continuă el. Nu-ţi va face rău. Anul trecut a capturat o altă protejată a mea, Lady Avice, şi a insistat doar ca ea să-i jure credinţă. Fă la fel dacă ţi-o cere, pentru că nu va conta. Mă întorc în trei zile cu armata mea, şi-l voi învinge. Da, este mai bine să o fac aici decât la Tures, pentru că Kirkburough poate fi înconjurat cu uşurinţă. Şi acum am destui oameni, de trei ori mai mulţi ca el. Nu te teme, Rowena, te salvez cât de curând posibil.

Acestea fiind spuse, o prinse şi o sărută într-un mod care nu putea fi socotit nicidecum fratern. Era uimită. Dezgustată. Nu ştiuse până în acel moment că el o dorea.

Capitolul 11

Rowena nu înţelese decât după plecarea lui Gilbert că evoluţia rapidă a evenimentelor le salvase pe ea şi pe mama ei de la o pedeapsă teribilă. Cavalerul pornise pe un nou drum, cu gândul doar la nimicirea lui Fulkhurst, astfel că uitase de bărbatul chipurile înlănţuit la etaj. Dacă străinul s-ar mai fi aflat acolo i-ar fi fost greu să le explice invadatorilor motivul prezenţei lui în castel.

Din fericire, nu mai trebuia să se îngrijoreze pentru asta. Şi nu trebuia nici să se gândească la instrucţiunile lui Gilbert, întrucât avea intenţia să părăsească fortăreaţa cât de rapid posibil. Află însă imediat că ticălosul luase cu el nu doar toţi soldaţii disponibili, ci şi toţi caii.

Îi veni ideea să se ascundă în oraş, lăsând fortăreaţa deschisă şi câţiva servitori care să întâmpine armata lui Fulkhurst. Dar acesta era un om pus şi pe răzbunare, şi pe cucerire, aşa că putea foarte bine să dea foc oraşului căutându-l pe Gilbert - sau pe noua Lady Kirkburough. Nici să fugă în pădure, aşa cum procedase înlocuitorul lui Lyons, nu i-ar fi fost de ajutor. Pe jos, fără bani, nu ar fi putut să-şi salveze mama înainte ca Gilbert să descopere ce făcuse.

Prin urmare, era obligată să asculte poruncile fratelui ei vitreg, în primul moment nu avea să ceară nimic. Avea să aştepte oferta lui Fulkhurst şi să pornească de acolo. Nu se putea şti că fortăreaţa este complet lipsită de apărare. Grilajul cu ţepi era coborât, poarta era închisă. De afară,

Kirkburough arăta ca o cetate inatacabilă. Nu se îndoia că îi putea smulge războinicului condiţii favorabile pentru ea şi pentru servitorii ei.

Odată ce-l întâlnea pe Fulkhurst şi vedea ce-i poate pielea, avea posibilitatea să-i ceară ajutorul. Dacă nu era mai rău ca Gilbert, avea să se pună sub tutela lui. Desigur, deja controla trei dintre proprietăţile sale şi nu erau şanse prea mari să i le dea înapoi. Nu avea să se refere la ele. Mai erau altele încă sub controlul lui Gilbert - dar Fulkhurst oricum intenţiona să pună mâna pe tot ce-i aparţinea fratelui ei vitreg. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu avea ce să târguiască. Putea doar să-i ofere o mână de ajutor lui Fulkhurst. Cunoştea planurile lui Gilbert, îl putea avertiza despre întoarcerea lui. Dar avea să o creadă războinicul?

Mildred dorise să vină cu ea la poartă, dar Rowena o convinsese să rămână în sala cea mare ca să-i poată calma pe servitori. Luă patru bărbaţi, întrucât nu avea suficientă forţă să ridice singură grilajul cu ţepi. Se dovedi însă că aşteptase prea mult. Armata lui Fulkhurst sosise, era aproape în bătaia săgeţii, iar cei cinci sute de oşteni şi cei aproape cincizeci de cavaleri îi făcură pe însoţitorii ei să intre în panică.

Nu-şi doreau nimic mai mult decât să fugă şi să se ascundă şi nu-i putea învinui, pentru că şi ea ar fi făcut la fel. Dar nu putea permite asta. Pe un ton de o răceală potenţată de frică, le explică ritos că dacă nu stăteau să o ajute, aveau să moară; fie că inamicul avea să-i ucidă după ce dobora porţile, fie le curma ea însăşi viaţa. Oamenii rămaseră, deşi se întinseră pe jos lângă poartă, departe de fantele pentru săgeţi.

Rowena îi privi pe atacatori, forţându-se să se calmeze. Atât de mulţi cavaleri! Nu se aşteptase la asta. Şi dragonul cel roşu care scotea flăcări, da, era clar vizibil pe flamuri şi pe valtrapurile cailor. Era într-adevăr Fulkhurst, deşi nu-l putea identifica printre cavalerii în

armură.

Nu trecu mult timp până ca un bărbat să se despartă de ceilalţi şi să înainteze spre poartă. Nu purta o armură grea, deci nu era un cavaler. Cel puţin patruzeci de oşteni erau şi ei călare, deşi nu pe bidivii de luptă, iar acesta provenea din rândurile lor.

Avea o voce puternică. Rowena auzi limpede fiecare cuvânt, dar pur şi simplu nu-i venea să creadă. Nicio condiţie, nicio garanţie. Predare necondiţionată sau anihilare totală. Avea zece minute să se hotărască.

Nu avea ce să hotărască. Nici dacă ar fi fost un bluf, ceea ce nu credea, nu putea să riposteze, pentru că oamenii pe care îi adusese cu ea nu aşteptară să-i audă decizia. Se grăbiră să deschidă grilajul cu ţepi fără să aibă ordinul ei, astfel că Rowenei nu-i mai rămase decât să coboare la pod şi să-i întâmpine pe invadatori.

Cavalerii intrară cu săbiile scoase, dar nu mai rămăsese nimeni la pod în afară de Rowena, care stătea pe treapta de jos a fortăreţei. Nu părură surprinşi de ceea ce găsiră. Cei trimişi să ocupe zidurile îşi terminară rapid misiunea, fără prea multă precauţie sau teamă că ar fi putut găsi pe cineva care să li se opună.

Ceilalţi oşteni se apropiară de Rowena, cu trei cavaleri în frunte, care descălecară primii. Doi aveau caii împodobiţi atât de frumos, că nu puteau fi decât lorzi; unul era precis Fulkhurst, iar celălalt probabil vasalul lui. Aceştia rămaseră însă pe loc, lăsându-l pe al treilea să înainteze. Cavalerul, mai înalt decât tovarăşii săi, îşi vârî sabia în teacă înainte să ajungă la ea. O fixa cu privirea, dar ochii îi erau umbriţi de coif.

Alesese un loc prost să-i aştepte, deoarece avea soarele în faţă. Razele îi aprindeau licăriri strălucitoare în cosiţele aurii şi dădeau un aspect translucid tenului ei de alabastru, împiedicând-o în acelaşi timp să desluşească trăsăturile bărbatului care se îndrepta spre ea. Putea vedea doar că era uriaş şi înarmat până în dinţi. Până şi

gluga de zale îi era strânsă sub bărbie, iar apărătoarea pentru nas îi era lăsată, ambele ascunzându-i chipul - cu excepţia tăieturii aspre unde se afla gura.

Dădu să-l salute, însă din gât îi ieşi doar un icnet când mâinile lui o prinseră atât de tare de partea de sus a braţelor, încât Rowena se temu că avea să-i sfărâme oasele. Închise ochii de durere, dar veni o nouă scuturătură violentă, care o făcu să-i deschidă la loc.

— Cum te cheamă?

Tonul glacial se potrivea cu acea gură tăiată parcă în piatră. Rowena nu ştiu ce să creadă despre el. După veşminte, îşi dădea probabil seama că era o lady, dar o trata ca pe o slujnică.

— La… Lady Rowena Bel… Lyons, reuşi ea să îngaime.

— Nu mai eşti lady. De acum înainte eşti prizoniera mea.

Rowena aproape că se prăbuşi de uşurare. Măcar nu intenţiona să o taie în două chiar acolo, pe trepte. Până la urmă, captivitatea nu era un lucru atât de rău, şi avea o durată limitată. Majoritatea prizonierilor cu sânge albastru primeau odăi confortabile şi toate înlesnirile ce se cuveneau rangului lor. Dar ce voia să spună, că nu mai era lady? O ţinea în continuare strâns de braţe, aşteptând.

Ce aştepta? Refuzul ei? Nu avea de gând să i se împotrivească. Din ce văzuse şi auzise până în acel moment, era mai rău decât Gilbert, Dar cum altfel ar fi putut să fie un senior care recupera o milă dacă te atingeai de un singur yard din pământurile lui?

Îşi pierdea cumpătul, ştiind că el o străpungea cu privirea, dar îi era prea teamă ca să ridice ochii. În final, cavalerul se răsuci, ţinând-o în continuare, şi o aruncă la pieptul acoperit de zale al unui oştean care venise în spatele lui.

— Du prizoniera la Fulkhurst şi azvârle-o în temniţă. Dacă nu este acolo când sosesc, veţi plăti amarnic.

Omul păli, dar Rowena nu văzu asta. Era ea însăşi cenuşie, gata să leşine la auzul acelor cuvinte rău prevestitoare.

— De ce? strigă ea, dar Fulkhurst se întorsese deja ca să intre în fortăreaţă.

Capitolul 12

Mildred îl găsi în odaia de care ajunsese să se teamă în ultimele zile. Lumânările înalte arseseră de la ultima vizita nocturnă a Rowenei, dar el găsise o lumânare nouă şi o pusese în sfeşnicul de fier. Oamenii lui jefuiau fortăreaţa, luând toate lucrurile de valoare. Nu-şi putea imagina ce făcea el acolo, când o singură privire aruncată camerei i-ar fi spus că nu se afla nimic înăuntru în afara patului.

Ezită să vorbească. Cavalerul stătea neclintit, holbându-se la pat. Îşi scosese coiful, dar gluga de zale îi acoperea capul. Era un bărbat foarte înalt. Şi acei umeri laţi îi aminteau de...

— Ce vrei?

Mildred se sperie, pentru că el nu se întorsese să o observe când intrase tiptil. Nu se întoarse nici acum, ci îngenunche şi scoase lanţul de sub pat. Sub privirea ei fascinată, înfăşură cele două şiruri de zale în jurul gâtului ca pe un colier, lăsând capetele să-i atârne de la umeri la brâu. Femeia se cutremură, întrebându-se de ce luase el lanţurile, dacă nu intenţiona să lege pe cineva.

— Răspunde!

— Ei... au spus că sunteţi Lord Fulkhurst, se bâlbâi ea.

— Da.

— Vă rog, ce aţi făcut cu doamna mea? Nu s-a întors...

— Şi nici nu o va face vreodată.

În sfârşit, cavalerul se întoarse cu faţa la ea. Mildred

făcu un pas înapoi.

— Dumnezeule, tu eşti!

Un colţ al gurii lui se arcui ameninţător.

— De ce să nu fiu eu?

Servitoarea se gândi să fugă. Se gândi să-l implore. Se gândi la dulcea Rowena în mâinile acestui bărbat şi îi veni să plângă.

— O, Dumnezeule, nu-i face rău! strigă ea cu toată groaza ce o cuprinsese. Nu a avut de ales...

— Taci din gură! tună el. Crezi că poţi să scuzi ceea ce mi-a făcut? Motivele ei nu contează. Jurământul meu contează însă, nimeni nu-mi face un rău fără să plătească înzecit pentru asta.

— Dar este o lady!

— Doar faptul că este femeie îi salvează viaţa. Nu-i schimbă însă soarta. Şi nici tu nu i-o schimbi. Aşa că nu mă implora în numele ei, căci altfel o să-i împărtăşeşti pedeapsa.

Mildred nu mai spuse nimic când Warrick trecu pe lângă ea şi intră în odaia de vizavi, dar el ştiu că rămăsese în cadrul uşii, frângându-şi mâinile, cu lacrimile şiroind din ochii ei căprui. Poate că îi era îndatorat, dar dacă-l mai implora pentru căţeaua cu păr auriu, avea într-adevăr să o trimită şi pe ea în temniţă. Nu dădea avertismente de două ori.

Camera mult mai mare, confortabilă fără a fi luxoasă, era potrivită pentru un lord. Erau prea puţine lucruri de natură personală care să dea indicii despre fostul locatar, însă Warrick ştia despre cine era vorba. Deschise cufărul dintr-un colţ, iar abundenţa de haine scumpe îi confirmă presupunerile. Întrebă oricum:

— Ale ei?

— Da, murmură Mildred recăpătându-şi anevoie glasul.

— Poate le vor fi de folos fetelor mele.

Spusese asta cu atâta nepăsare, că frica servitoarei dispăru de îndată, lăsând loc furiei, deşi nu era atât de

proastă ca s-o lase să transpară.

— Doar atât i-a mai rămas.

Se întoarse cu faţa la ea, iar ochii aceia argintii şi îndureraţi nu erau complet lipsiţi de emoţie, aşa cum îi era vocea.

— Nu, tot ce i-a rămas este pielea de pe spate şi zdrenţele pe care aleg eu să i le dau. Deşi nu uit că mie mi-au fost lăsate mai puţine lucruri.

Indiferenţă? îşi zise ea. Nu, doar o altă răzbunare, dar cel mai probabil hainele jerpelite reprezentau doar primul punct din planul lui. Şi nu se putea gândi la vreun mod în care să-şi ajute stăpâna când Fulkhurst nu voia să audă că Rowena fusese o victimă în aceeaşi măsură ca el. Într-adevăr, motivele ei nu aveau să conteze pentru un senior atât de important. Pur şi simplu nu puteai să-l tratezi astfel pe un lord şi apoi să te aştepţi să supravieţuieşti.

— Ai de gând să o ucizi? întrebă ea cu glas tremurat.

— Acea plăcere ar dura prea puţin, zise el cu răceală. Nu, nu o voi ucide. Este prizoniera mea. Nu va fi niciodată răscumpărată, nu va părăsi niciodată Fulkhurst. Va fi la mila mea până când va închide ochii.

— Ai milă?

— Pentru cei care îmi fac rău? Nu, doamnă, nu am. Privi în jur înainte să întrebe: Lyons avea rude?

Mildred era prea afectată de răspunsul lui ca să se mire de întrebarea ce îi fusese pusă.

— Da, un frate, cred.

— Nu va rămâne decât o scoarţă arsă pentru el. Dar nu va mai rămâne nimic nici pentru fratele ei.

Ochii femeii se măriră când îşi dădu seama ce voia el să spună.

— Deci ai de gând să arzi şi fortăreaţa?

— Totul s-a întâmplat de dragul acestui loc, nu-i aşa?

Mildred nu-i înţelegea înverşunarea, dar era adevărat că proprietatea asupra domeniului Kirkburough fusese miza tuturor evenimentelor din ultimul timp. În definitiv,

nu avea să-i pară rău să vadă fortăreaţa arzând şi ştia că nici Rowenei nu avea să-i pară rău să îl vadă pe Gilbert sabotat în acest fel.

— Ce se va întâmpla cu servitorii rămaşi fără adăpost?

Seniorul ridică din umeri, de parcă nu ar fi fost treaba lui.

— Nu am să ard oraşul - cu excepţia hanului. Cei de la castel se pot muta în oraş sau îi voi împrăştia pe propriile mele pământuri, ceea ce le-ar îmbunătăţi condiţia, la cât de zdrenţuiţi îi văd. O privi mai atent şi, observându-i veşmântul fin de lână, întrebă:

— Casa ta nu este aici, nu-i aşa?

— Am venit la Kirkburough acum doar trei zile, odată cu doamna mea.

— Atunci eşti liberă să te întorci la tine acasă.

La fortăreaţa lui Gilbert, pe care Fulkhurst avea probabil să o asedieze în viitorul apropiat? Sau la căminul ei din cetatea Tures, pe care el o ocupase deja şi pe care Gilbert era hotărât să o recucerească? Bune opţiuni, ambele ducând-o în mijlocul războiului şi al distrugerii. Dar Mildred nu-i putea spune asta. Dacă nu aflase cine era Rowena sau că fratele ei vitreg era duşmanul lui cel mai înverşunat, nu avea să fie ea cea care să-i dea vestea.

— Nu mai am casă, zise în final.

Încruntătura lui o făcu să îngheţe, pentru că îl făcea să arate mult mai crud.

— Aşa cum îi răsplătesc pe cei care îmi fac rău, îi răsplătesc şi pe cei care mi-au făcut un bine. Poţi să te stabileşti la Castelul Fulkhurst, dacă îţi doreşti asta.

Acolo unde o trimisese pe Rowena? Mildred nu se aşteptase la o asemenea ofertă, nu putea să creadă că avea un asemenea noroc.

Remarcându-i satisfacţia, seniorul adăugă tăios:

— Înţelege-mă bine, doamnă. Dacă mergi la Castelul Fulkhurst, va fi ca să mă serveşti pe mine, nu pe ea. Nu o

vei mai sluji niciodată. Dacă nu îmi poţi da loialitatea ta…

— Pot, îl asigură rapid Mildred. O fac, şi chiar bucuroasă.

— Chiar aşa? o întrebă el cu un scepticism vădit în ochii săi argintii. Rămâne de văzut. Dar poate îmi vei spune cum îl cheamă pe fratele ei.

Implicaţiile acelui nume se roteau în capul lui Mildred. Divulgarea informaţiei nu avea să-i dăuneze lui Gilbert, ci numai Rowenei. Fulkhurst ar fi putut chiar să se răzgândească şi să o ucidă pentru a-i putea revendica nestingherit proprietăţile. Dar nu avea să afle oricum numele cavalerului cât se afla acolo? Nu, oamenii din cetate îl ştiau doar de Lord Gilbert. Şi se îndoia că Fulkhurst avea să interogheze fiecare servitor în parte.

— De ce eziţi, doamnă? se răsti el. Cu siguranţă îi ştii numele.

Mildred înţepeni, primindu-i furia în plin.

— Da, dar nu-l pot dezvălui. Deşi stăpâna mea îl urăşte, el este acum singura speranţă ca s-o salveze de „mila” dumitale. Nu o voi ajuta, dar nu te voi ajuta nici pe dumneata împotriva ei. Dacă asta îmi ceri, atunci trebuie să-ţi refuz oferta.

Fulkhurst o scrută un moment îndelungat, apoi zise:

— De ce nu te temi de mine?

— Mă tem.

— O ascunzi bine, atunci, mormăi el.

Nu reacţionase cu mânie, ci doar cu obişnuita îmbufnare masculină care îi dădea de înţeles că accepta situaţia, deşi nu era deloc satisfăcut de ea. Se trezi zâmbindu-i şi întrebându-se dacă era posibil să nu fie atât de crud pe cât părea.

Lui Warrick nu-i plăcu acel zâmbet, dar nu mai avea întrebări pentru femeie, aşa că îi dădu voie să se ducă să-şi strângă lucrurile şi îl chemă pe unul dintre oamenii lui să ia hainele. Beatrix şi Melissant le puteau folosi după ce erau modificate, întrucât ambele fete erau mai înalte ca

Rowena. Şi avea să-i urmărească amuzat reacţia când îşi va vedea straiele purtate de altele. Femeile puneau mare preţ pe hainele lor. Da, avea să fie un spectacol pe cinste. Trebuia să-i găsească o recompensă pe măsură lui Robert FitzJohn pentru prezenţa de spirit cu care tratase această afacere. Sir Robert comandase trupa menită să o escorteze pe Isabella la Fulldiurst. Alături de el mai fuseseră încă şaisprezece cavaleri, unii mai bătrâni ca Robert, dar Warrick fusese impresionat de calităţile de lider ale tânărului în timpul bătăliilor din anul precedent, aşa că îl promovase recent la rangul de căpitan al gărzii lui personale.

Fusese o idee bună. Când nu ajunsese la întâlnirea cu oamenii lui, aşa cum fusese stabilit, Robert trimisese câţiva oşteni înapoi la Kirkburough ca să afle ce-l reţinuse. Din câte afirmase hangiul, Warrick plecase de îndată ce porţile oraşului se deschiseseră în acea dimineaţă, o minciună care avea să fie dată în vileag până la apusul soarelui. Dar Robert nu avusese motive să se îndoiască de spusele omului. Presupunând că Warrick nu se mai afla în oraş, începuse să caute prin ţinutul din jur. Pădurile de la miazăzi erau însă dese, iar treizeci de oameni nu puteau căuta pe cât de rapid şi-ar fi dorit comandantul, ţinând cont că o parte a trupei trebuia s-o întâmpine pe Isabella.

Robert se hotărâse atunci să ceară ajutor la cea mai apropiată dintre proprietăţile lui Warrick. Aceasta era fortăreaţa Manns, apărată de vasalul lui, Sir Felix Curbeil, aflat doar la o leghe şi jumătate vest de Kirkburough. Între timp, Isabella sosise şi fusese extrem de supărată că Warrick nu se aflase acolo să o întâmpine, ba mai mult, dispăruse de-a dreptul.

Din pură întâmplare, un alt vasal de-al său tocmai se afla în vizită la Sir Felix când sosise mesagerul lui Robert. Sir Brian avea aproape două sute de oameni cu el. În dimineaţa evadării, când îşi întâlni oştenii, Warrick află că

Sir Felix şi Sir Brian aveau să sosească în mai puţin de o oră cu armatele lor, cu intenţia de a distruge Kirkburough dacă nu era găsit.

Warrick nu putea să fie mai surprins sau mai încântat. Se gândise la zilele pe care avea să le piardă trimiţând la Fulkhurst după oameni, întrucât Felix îi acordase cele patruzeci de zile pe an în asediul a două fortăreţe ce aparţineau celui mai nou inamic al său, Lord d'Ambray. Nu i-ar fi cerut mai multe lui Felix, dar acesta fusese bucuros să-l ajute. Lui Sir Brian îi plăcea lupta, de aceea avea mereu o mică armată de mercenari la îndemână. De fapt, Warrick tocmai îl trimisese pe Brian acasă „să-şi vadă de treburile lui", întrucât tânărul lord fusese în serviciul lui aproape o jumătate de an şi nu dăduse niciun semn că şi-ar fi dorit să plece.

Singurul lucru care nu decursese aşa cum şi-ar fi dorit era faptul că Lady Isabella nu-l aşteptase: rămăsese în tabără o singură zi, apoi plecase mai departe cu mica ei escortă. Nu putea să-i înţeleagă motivele. Şi nu-i lăsase alt mesaj în afară de „Eu merg mai departe". Nu dorea să o pedepsească înainte să fie căsătoriţi, dar nu putea accepta o astfel de nesăbuinţă de la viitoarea lui soţie. Îl lăsase pe Robert la comandă. Ea ar fi trebuit să rămână în grija lui.

Nici măcar asta nu-i putea umbri însă triumful: vederea Rowenei Lyons stând pe pod, de una singură, îl umpluse de o fericire sălbatică. Aşa cum jurase, pusese mâna pe fătuca blondă, iar ea avea să-şi regrete soarta pe vecie.

Warrick părăsi Kirkburough, dar nu înainte să dea foc patului în care fusese înlănţuit şi nu înainte să fi trimis douăzeci de oameni care să se asigure că prizoniera lui nu putea să evadeze.

Capitolul 13

Rowena se simţi ameţită tot restul acelei zile îngrozitoare. Fusese pusă pe un cal, cu încheieturile legate, iar dârlogii îi ţinuse un oştean, aşa că nu era nevoită să se concentreze pentru a ghida animalul. Şi nici nu o interesa în ce direcţie porniseră. Castelul Fulkhurst se afla în nord. Ştia asta şi ştia că era dusă acolo cu cea mai mare viteză.

Escorta ei fusese alcătuită la început din cinci oameni, dar aceştia erau cu toţii cavaleri, aşa că era puţin probabil să fie atacaţi de hoţi, dacă existau prin zonă. Totuşi, un al şaselea cavaler li se alătură pe drum cu instrucţiuni mai specifice din partea lordului.

Vag, Rowena auzi că nu trebuia să i se adreseze vreun cuvânt, cu excepţia poruncilor, că nu trebuia să primească un tratament special doar pentru că „părea” să fie o lady - ceea ce dădu naştere la multe speculaţii -, că nu trebuia atinsă decât la urcarea şi coborârea de pe cal şi că trebuia legată bine atunci când nu se afla în şa. Nu-i păsa. Nici măcar nu se gândea la asta, în continuare fiind şocată de ceea ce se întâmplase.

La înserat, poposiră chiar lângă drum şi, de îndată ce caii fuseseră deşeuaţi şi focul aprins, mai sosiră douăzeci de oameni trimişi de lordul de Fulkhurst. După cum le arătau animalele, călăriseră din greu ca să-i ajungă înainte de lăsarea nopţii.

În primul moment, Rowena se temuse că şi Fulkhurst

făcea parte din grup, întrucât văzuse un călăreţ care era mult mai înalt decât ceilalţi. Dar când acesta se apropie de lumina focului, îşi dădu seama că nu era el - doar dacă nu renunţase la armură, întrucât acest bărbat cu părul negru purta doar o tunică şi pantaloni de lână.

Deşi nu era îmbrăcat precum ceilalţi nouă cavaleri, un scutier veni să-i ia calul aşa cum procedaseră şi ceilalţi. Sau cel puţin Rowena presupuse că băieţii aceia erau scutieri, deoarece erau cu toţii mai tineri ca ea şi prea frumos îmbrăcaţi ca să fie simpli oşteni. Dar din nou nu avea de unde să afle. Zgomotul vocilor era prea mare ca să poată distinge vorbele din locul unde stătea singură, cu spatele lipit de un copac.

Fusese legată mai strâns după ce i se permisese să-şi facă nevoile, şi asta cu un blestemat de paznic la o azvârlitură de băţ. În jurul gleznelor avea o funie atât de lungă, încât i se încolăcea aproape până la genunchi. Altă frânghie, şi mai lungă, îi lega mijlocul de trunchiul copacului. Şi mâinile îi fuseseră prinse din nou la spate, aşa că nu avea cum să ajungă la legăturile de la picioare. Poziţia ei extrem de incomodă nu-i interesa pe paznici, care respectau întru totul instrucţiunile lui Fulkhurst legate de lipsa unui „tratament special”.

Când nou-venitul o privi doar în treacăt, curios, ea simţi o uşurare imensă. Nu era Fulkhurst, aşadar, căci seniorul războinic i-ar fi acordat mai multă atenţie. Impresia îi fu confirmată de paznic, care i se adresă bărbatului:

— Domnia sa v-a trimis, Sir Robert? Nu credeam să fie o prizonieră atât de importantă.

— Orice prizonier este important pentru domnia sa, altfel nu i-ar ţine în viaţă, răspunse Sir Robert.

— Aşa este, consimţi celălalt. Sunt uşurat să o las în paza dumneavoastră, căci Lord Warrick mi-a spus foarte clar că trebuie neapărat să ajungă în siguranţă la Fulkhurst. Ştiţi ce a făcut să merite întemniţarea?

— Nu mi-a spus şi nu este treaba noastră.

Dar erau curioşi, cu toţii. Rowena putea să vadă asta în ochii fiecărui bărbat ce o privea. Şi dacă nu ştiau de ce era pedepsită atât de aspru, atunci nici ea nu avea să afle prea curând. Curiozitatea lor nu putea să fie la fel de mare ca a ei.

Dincolo de curiozitate, observă şi privirile pline de admiraţie ale unora, priviri care nu făcură decât să o neliniştească. Poate că era spre binele ei, până la urmă, că li se ordonase să n-o atingă, pentru că ştia ce soartă le aştepta de obicei pe prizoniere. Una fusese azvârlită în temniţa lui Gilbert vreme de o singură zi în anul precedent, doar ca o pedeapsă uşoară, dar temnicerul se folosise pe îndelete de fata pe care ar fi trebuit să o păzească.

— Serios, Richard, eşti sigur că nu poate să evadeze?

Sir Robert rostise cuvintele atât de sec, încât Richard se înroşi. Comandantul observase funia care-i încingea mijlocul. Cea de la glezne era ascunsă sub fuste şi de pătura care-i fusese întinsă în poală.

— Nu aţi auzit tonul lui Lord Warrick când mi-a aruncat-o în braţe, se apără Richard.

— Nu, dar sunt aici cu suficienţi oameni ca să mă asigur că prizoniera este păzită noaptea la fel de bine ca ziua. Nu ne-a spus să nu o lăsăm să doarmă.

Sir Robert dădu ocol vetrei pentru a-i dezlega funia din jurul mijlocului şi îi aduse mâinile în faţă, prinzându-i iarăşi încheieturile. Rowena îi mulţumi când termină, dar el nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o şi nici nu-i întâlni privirea. După aceea fu uitată de majoritatea bărbaţilor, care începură să mănânce merindele pe care le aveau la ei, pregătindu-se apoi de culcare. Unul dintre scutieri îi aduse în final o coajă de pâine şi o bucată de brânză mucegăită, cu o cană de apă. Nu avea poftă de mâncare, probabil că i s-ar fi făcut rău dacă ar fi încercat, însă îi era recunoscătoare pentru apă. Nu se obosi să-i mulţumească. Dacă ei nu-i vorbeau, ea de ce ar fi trebuit

să o facă?

Şi-ar fi dorit ca situaţia ei să nu fi devenit atât de clară odată cu sosirea lui Sir Robert. Îi fusese mult mai uşor să reflecteze când nu era conştientă de toate implicaţiile.

Acum îi ştia numele, numele bărbatului care o trimitea în temniţă. Auzise numele Warrick de Chaville şi mai devreme, dar nu ştia că era unul şi acelaşi cu seniorul domeniului Fulkhurst. Temniţa lui - Dumnezeule mare, o temniţă! Nu mai suna ireal. O temniţă. Şi avea să fie acolo a doua zi, ţinând seama de repeziciunea cu care călătoreau.

Îi aflase probabil identitatea, precum şi faptul că era proprietara de drept a trei dintre proprietăţile care i se predaseră de curând. Ce alt motiv ar fi avut s-o ia prizonieră? Dar cum o recunoscuse? Nu-l întâlnise niciodată, nu-l mai văzuse vreodată. Poate că auzise pur şi simplu că urma să se mărite cu Godwine Lyons; într-adevăr, îi dăduse noul ei nume. Da, de ce altfel şi-ar fi dorit el să o întemniţeze? Oamenii mureau în temniţă din cauza frigului, a mâncării stricate şi din numeroase alte motive. Dacă ea îşi pierdea viaţa, nu mai putea să-şi revendice proprietăţile - şi nici Gilbert nu putea să o facă.

Ah, Dumnezeule, deci întemniţarea ei nu avea să fie temporară! Fulkhurst şi-o dorea moartă, doar că nu dorea să o ucidă cu mâinile lui. Nu putea vedea diferenţa, dar pentru el era importantă.

Îşi dori să nu fi moştenit o avere, îşi dori să fi fost doar o servitoare neînsemnată care să nu trezească interesul nimănui. Tures şi tot ce aparţinea de Tures nu-i adusese decât durere de când familia d’Ambray se hotărâse să-i omoare tatăl ca să pună stăpânire pe domeniu.

Dormi puţin, dar nu se trezi obosită a doua zi. Anxietatea nu-i lăsa mintea să se liniştească. În plus, orele treceau mult prea repede, la fel ca milele parcurse.

Ajunseră la Fulkhurst chiar când soarele apunea. Pe fundalul roşiatic al cerului, donjonul semăna atât de mult

cu cel de la Kirkburough, că Rowena fu cuprinsă de un fior. Trecuseră doar patru zile de când intrase în sala mare a fortăreţei lui Lyons? Aici, ştia, avea să fie mult mai rău - era casa dragonului de la miazănoapte.

Era un castel de necucerit, similar cu cel de la Tures. Dar dacă Tures se înălţa spre cer cu un donjon de cinci etaje, Fulkhurst se întindea pe orizontală. Zidurile exterioare fuseseră construite cu numai zece ani în urmă, de aceea fortificaţiile interioare erau mai solide decât în mod obişnuit. Zidurile ambelor întărituri erau groase şi înconjurate de şanţuri largi.

Curtea exterioară era aproape ca un oraş, conţinea foarte multe clădiri, inclusiv un spaţiu de locuit nou, în construcţie, care urma să aibă doar două etaje. Instrucţia militară se desfăşura în curtea interioară, deoarece acolo era mai mult loc.

Donjonul avea doar patru etaje, însă Rowena descoperi în scurt timp că mai exista un etaj săpat sub pământ. Accesibilă printr-o trapă din subsolul de depozitare, temniţa era încă o adăugire făcută de Lord Warrick la castel.

Scările coborau spre odaia temnicerilor, cu ziduri de piatră şi podea de lemn. Singura uşă era din fier, blocată cu un drug de oţel. În spatele acesteia, la capătul unui coridor scurt, se aflau alte trei uşi din fier. Cea din mijloc era cea mai mare, deşi Rowena nu ar fi ghicit asta, întrucât era un pătrat de trei metri pe trei. Pe jos era pământ bătătorit, zidurile erau din piatră, iar tavanul - un grilaj de fier similar cu acela de la porţi, având deasupra podeaua de lemn a subsolului.

Această celulă era complet goală, nu se zărea nici măcar o cârpă pe care să se întindă. Nu era tocmai rece, întrucât era vară, dar curentul intra prin scândurile podelii de deasupra. Rowena se holbă la încăperea dezolantă şi se forţă să nu plângă.

Sir Robert însuşi o adusese acolo. Nu rosti niciun

cuvânt când îi scoase legăturile de la mâini, dar era încruntat. Stăpânul lui îi poruncise să îşi ţină gura închisă, iar el învăţase să respecte ordinele în cele mai mici detalii.

Pe când dădea să plece, mârâi la bărbatul care ţinea torţa:

— Du-te şi zi-i temnicerului să-i aducă nişte paie şi orice altceva mai are nevoie.

Abia când se închise uşa îşi dădu seama că ar fi putut să rămână în beznă. Tăcerea era însă copleşitoare. Urechile i se încordară să audă paşii care se îndepărtau, dar sunetul nu ţinu multă vreme. Auzi apoi zgrepţănatul făcut de şobolanii ce traversau podeaua de deasupra ei.

Capitolul 14

Rowena îşi dădu seama că dăduse de necaz când temnicerul apăru doar cu două pături subţiri ca aşternut şi o cană ruginită de apă. Era un om masiv, de vârstă mijlocie, cu părul castaniu în neorânduială, ochi apoşi şi o duhoare care aproape că te sufoca. Fusese la început surprins să o vadă, uimit chiar, dar asta nu dură decât un moment; apoi nici măcar nu încercă să-şi mai ascundă încântarea că ea se afla acolo. Era atât de mulţumit, încât aproape că izbucni în râs când îi explică rutina zilnică şi faptul că era obligată să-l asculte.

Avea să o hrănească o dată pe zi. Rowena ratase deja masa acelei zile, aşa că era nevoită să o aştepte pe următoarea. Şi dacă îşi dorea ceva mai bun decât pâine mucegăită şi apă, trebuia să se gândească la vreun mod de a-l răsplăti. Veşmântul ei fin avea să-i asigure unt şi brânză vreme de două săptămâni, dar după aceea... Avea să se uşureze într-un colţ al celulei şi, dacă lui îi venea cheful, avea să cheme un băiat de la grajd o dată pe săptămână să cureţe. Nu exista apă pentru spălat. Nu era un lacheu şi refuza să care găleţi de apă de la fântână, chiar dacă aceasta era aproape. Prizoniera nu trebuia să se plângă; altfel, era posibil ca el să uite să-i aducă mâncare. Dacă îşi dorea lucruri mai bune, inclusiv o altă torţă, trebuia să le plătească.

Rowena reuşi să-şi ascundă groaza de pe faţă în timpul acestui recital. Ştia la ce fel de plată se aştepta el. O

vedea în ochii lui, care îi fixau stăruitor sânii şi şoldurile. Putea acum să spună că nu avea să o facă niciodată, că nu avea să-l atingă niciodată pe acest porc împuţit, dar cum avea să se simtă peste o lună? Sau chiar o săptămână? Nu mâncase nici în seara precedentă, nici în acea zi. Deja se simţea slăbită, pe lângă foamea care-i rodea măruntaiele. Şi fără torţă? Avea să stea ore în şir în beznă, aşteptând cu bucurie vizitele acestui om îngrozitor doar pentru că îi lumina celula?

Nu ar fi reuşit să vorbească nici dacă ar fi încercat, dar tăcerea ei nu-l deranja. Temnicerul scoase chiar un chicotit când plecă. De îndată ce uşa se închise, Rowena se aşeză pe pături şi izbucni în plâns. Torţa avea să ţină doar câteva ore şi apoi... Nu se temea de întuneric, dar nu trebuise niciodată să-l îndure pe un termen nedefinit şi nu într-un loc ca acela, cu şobolani în apropiere.

Era atât de cufundată în disperare, că la început nici nu auzi cearta zgomotoasă dinspre camera de pază. Ciorovăiala scurtă fu urmată de un „Dispari de aici!” ce răsună clar. Câteva momente mai târziu, se înfioră când uşa se deschise din nou, dar cel care intră cu un braţ de lumânări, aşezându-le în centrul celulei, nu era temnicerul. Acest bărbat era puţin mai în vârstă, şi surpriza lui când o văzu dură mult mai mult. Apoi însă, când văzu ce i se adusese, înjură cumplit.

— Nemernicul! Pun rămăşag că nici nu te-a hrănit, aşa-i? Rowena clipi, apoi scuturâ din cap uşor. Necunoscutul continuă: Eram sigur. Şi acum se tânguie că vrea din răsputeri slujba asta. O vrea! Până deunăzi şi-o ura, şi aşa şi trebuie, dar acum înţeleg de ce şi-a schimbat părerea. Eşti aşa mititică şi drăguţă. Lord Warrick trebuie să te creadă vinovată de o crimă teribilă, de te-a trimis aici, dar sunt convins că lucrurile se vor rezolva la timpul lor.

Rowena îl privea uluită. Nu ştia ce să creadă despre acest bărbat şi despre spusele lui. Era cu siguranţă indignat din vreun motiv care ei îi era cu totul străin.

Nu o speria însă, aşa cum o făcuse celălalt. Intr-adevăr, exista o anumită bunătate în ochii lui albastru-deschis; tinerei femei îi veni să izbucnească din nou în plâns.

El observase probabil, pentru că zise morocănos:

— Hai acum, lasă asta. Şederea ta la noi n-o să fie atât de rea. Nu e un loc în care să ţii o lady, însă măcar ai parte de intimitate, şi voi avea grijă eu să îl înveselesc pe cât posibil.

Să înveselească o temniţă? Nu se putu abţine să nu zâmbească la un gând atât de straniu.

— Cine eşti? reuşi ea să întrebe.

— John Griffard mă cheamă.

— Eşti tot temnicer, deci?

— Doar la nevoie, ceea ce nu se întâmplă des. Dar tocmai am fost luat de lângă focul meu şi mi s-a spus că trebuie să am grijă de tine. Porunca a venit târziu, dar mai bine mai târziu decât deloc. Nu ţi-a făcut rău nemernicul, nu-i aşa?

Care nemernic? vru ea să întrebe, dar îşi dădu seama că se referea la celălalt temnicer.

— Nu, nu m-a atins. De altfel, seniorul tău a poruncit ca nimeni să nu mă atingă, să nu mă ajute şi să nu-mi vorbească. Nu ţi s-a spus că nu ai voie să vorbeşti cu mine?

— Nu, nu mi-a spus nimeni aşa ceva şi nici nu mi-ar păsa dacă mi-ar spune. Am făcut întotdeauna cum am vrut, deşi pe spinare am câteva urme lăsate de unii care au încercat să mă domesticească.

Furia pe care o simţea Rowena pentru ce i se întâmplase bărbatului era incredibilă.

— Cine te-a biciuit?

— Nu, chicoti el. Nu are importanţă. A fost acum multă vreme, din cauza încăpăţânării mele blestemate. Acum, lasă-mă să văd ce-ţi pot găsi la o oră aşa târzie. Bucătăria este deja închisă, dar s-or găsi măcar ceva fructe prin magaziile de sus.

Îi găsi patru mere dolofane proaspăt culese, care îi potoliră foamea. Dar nu se mulţumi cu atât. Mai aduse un cadru îngust de lemn şi o saltea groasă umplută cu căiţi. Găsi un preş vechi, ros, pe care îl întinse pe podea. Făcând încă un drum, mai aduse o cutie pe care ea să-şi pună lumânările şi încă una cu lumânări de rezervă. Mai aduse şi o oală, o găleată de apă şi cârpe pentru spălat, apă proaspătă de băut.

John Giffard era un dar de la Dumnezeu. Transformase celula într-o cameră care era, dacă nu plăcută, măcar foarte confortabilă. Zilnic îi aducea două mese consistente cu feluri demne de un lord. Li aducea constant apă proaspătă de băut, dar şi apă să se spele. Îi aduse ac şi aţă pentru a-şi ţine mâinile ocupate şi o ţinu de vorbă pentru a-i ţine mintea ocupată. Petrecea cu ea ore în şir, bârfind despre una sau alta, mai ales prostii. Îi plăcea pur şi simplu să sporovăiască şi ea adora să-l asculte.

Trebuia să-i mulţumească lui Sir Robert pentru asta. Precis, comandantul ştia cum era celălalt temnicer şi îl cunoştea pe Giffard. Lui Robert i se făcuse milă de ea până la urmă, deşi probabil că Warrick de Chaville nu avea să-l felicite. Dar avea ea să o facă, dacă i se dădea ocazia.

Zilele se transformară într-o săptămână, apoi în două, apoi în trei. Când Rowena observă că timpul ciclului ei lunar venise şi trecuse fără ca acesta să apară, se aşeză şi râse isteric. Planul lui Gilbert chiar funcţionase. Sămânţa bădăranului rodise din doar trei nopţi de încercare. Dar Kirkburough nu mai era. De pe drum se opriseră pentru a urmări fumul ridicându-se deasupra vârfurilor copacilor în timp ce fiecare clădire şi podea de lemn luau foc. Nu mai rămăsese nimic pentru acest copil din pântecele ei; un copil conceput doar pentru acest scop şi care era inutil acum.

După râsul nebun urmară lacrimile, un veritabil şuvoi

amestecat cu milă de sine. Ce făcuse ea ca să merite o asemenea soartă? Ce avea să se întâmple când Warrick de Chaville se întorcea la Fulkhurst?

Neîndoielnic, John Giffard avea să-i fie luat, şi odată cu el tot confortul pe care i-l dăruise. Avea să revină celălalt temnicer sau unul similar. Avea măcar să-i pese lui de Chaville că era însărcinată? Nu, o voia moartă. Nu avea rost nici măcar să-l implore pentru viaţa copilului. Nu îşi dorise Kirkburough. Îl distrusese, aşa că nu avea să-i pese de prunc dacă ea îi spunea că acesta era moştenitorul lui Lyons. Pe de altă parte, copilul era şi al ei, iar scopul lui de a o elimina avea să fie ratat dacă lăsa în viaţă un urmaş.

Nu trebuia să-şi facă griji că avea să nască într-o temniţă. Nu avea să i se permită să trăiască atâta vreme - dacă nu se întorcea Fulkhurst. Însă războiul purtat de acesta cu Gilbert, care beneficia în continuare de armata lui Lyons, avea să-l ţină la distanţă vreme îndelungată. Dacă ar fi născut înainte ca Fulkhurst să afle despre asta, ar fi putut să-l convingă pe John Giffard să îi găsească un cămin.

Pe nesimţite, copilul deveni preocuparea ei dintâi. Poate că fusese conceput pentru un scop imoral, poate că îşi pierduse utilitatea, dar Rowena nu se gândea la asta. Era al ei. Nici măcar nu conta că tatăl lui era un ţărănoi uriaş care urâse fiecare atingere a ei. Tatăl lui…

Avea prea mult timp să chibzuiască şi prea adesea amintirile ei reveneau la înlocuitorul lui Lyons. Nu-i plăcea asta, dar nu-şi putea ţine gândurile în frâu. Dacă închidea ochii, îl putea vedea din nou întins în faţa ei. Îşi putea aminti cum o făcuse să se simtă, cât de îmbătătoare i se păruse puterea de a controla acel trup, indiferent cât s-ar fi zbătut el.

Nu minţise când îi spusese că se bucura că fusese el. Îi displăcuse să-l posede cu forţa, dar după durerea iniţială, nu fusese dezagreabil să-l atingă sau să-l guste. Pe

deasupra, avea un chip atrăgător - cu excepţia acelor ochi argintii care o urau cu atâta pasiune. Dar înainte să schimbe primele vorbe cu el, acei ochi i se păruseră minunaţi, înfrumuseţându-i trăsăturile în ciuda căluşului care îi strâmbase gura.

Nu-l auzi pe John apropiindu-se până când uşa nu se deschise cu un scârţâit. Nu avea zâmbetul lui obişnuit şi părea deranjat de ceva.

— Eşti grea, Lady Rowena? mormăi el.

Îl privi uimită. Nu-i fusese greaţă de dimineaţă, aşa cum le era unor femei, şi nici sânii nu i se măriseră încă.

— De unde ai ştiut?

— Deci eşti?

— Da, dar cum...

— Nu m-aş fi gândit la asta, dar stăpânul m-a întrebat dacă al avut... ăă... chestia aia femeiască şi mi-am dat seama că nu mi-ai cerut încă... ăă... mai multe cârpe. De ce nu mi-ai spus?

— Şi eu abia mi-am dat seama. Dar ce vrei să spui că a întrebat stăpânul tău? Când?

— Chiar acum.

Rowenei îi dispăru şi ultima urmă de culoare din obraji.

— S-a întors?

— Da, şi trebuie să te duc la el chiar acum.

Capitolul 15

Rowena l-ar fi implorat pe John să n-o ducă la stăpânul lui, dar nu avea rost. Dacă nu o ducea el, ar fi venit altcineva să o ia. Era însă chinuită de spaimă. Despre Fulkhurst nu îşi amintea decât trupul uriaş, gura ca o despicătură crudă şi răceala de gheaţă din voce atunci când o trimisese în temniţă.

De-abia observă sala cea mare în timp ce o străbătu. Nu erau prea mulţi oameni prin preajmă, doar nişte servitori care-şi îndeplineau pe tăcute sarcinile, câţiva soldaţi, câţiva cavaleri fără prea mare importanţă.

Fu dusă în dormitorul lordului, odaie ce se întindea în prelungirea sălii. Lumina intra prin două geamuri în firide, câte unul de fiecare parte a vetrei. Patul imens avea patru stâlpi şi draperii frumoase. Era lipit de zidul de piatră comun cu sala cea mare, aşa că în timpul iernii beneficia şi de căldura focului ce ardea tot timpul acolo.

Mai erau şi alte lucruri, dar Rowena era atât de absorbită de ceea ce părea să fie un maldăr de lanţuri în mijlocul patului, că nici măcar nu-l observă pe bărbatul aflat în capătul opus înainte ca acesta să se îndrepte spre ea.

Înălţimea îl dădea de gol, la fel şi gura lui, acea despicătură subţire, crudă. Avu nevoie de încă un moment pentru a-i vedea părul blond-închis şi apoi ochii, argintii şi aprinşi de emoţie.

Ochii ei deveniră enormi. Un singur cuvânt, „Tu”, i se

formă pe buze fără să poată scoate vreun sunet şi apoi un întuneric binecuvântat o cuprinse.

— Ei, poftim, mormăi John, prinzând-o chiar înainte să se izbească de podea.

Warrick sări, aproape smulgând-o din braţele bătrânului. O cără spre pat şi o aşeză cu blândeţe. Mâna ei delicată se odihnea pe lanţul de alături. Avea să-l simtă când se trezea. Gândul îl făcu să zâmbească.

— Nu pot să-mi închipui de la ce i se trage, milord, bâigui John în spatele lui. A mâncat bine.

Warrick nu-şi luă ochii de la fetişcana cu păr blond.

— Deci ai răsfăţat-o? Nu are nicio muşcătură de şobolan pe pielea ei fină?

Răspunsul lui John fu un pufnit zgomotos. Seniorul îl cunoştea bine. John era vestit pentru inima lui blândă şi pentru faptul că se purta ocrotitor cu toate creaturile pământului.

Warrick fusese furios pe sine după ce poruncise ca doar John Giffard să aibă grijă de ea, dar nu trimise un alt om să anuleze ordinul. Nu dorea ca Rowena să sufere înainte ca el să se ocupe personal de asta şi nici ca trupul ei mic, delicat, să fie chinuit de lipsuri, nu asta plănuise. În primul rând însă, nu dorea ca vreun alt bărbat să o atingă, cel puţin nu înainte să afle dacă manevra ei ticăloasă reuşise. Din câte spunea John, răspunsul era afirmativ.

— Este o lady atât de dulce, atât de blândă, stăpâne. Ce a făcut să merite temniţa?

— Crima ei a fost împotriva mea personal, atât de oribilă că nu pot vorbi despre ea.

— Cu siguranţă că nu!

— Ai lăsat chipul acela drăgălaş să te păcălească, John. Este doar o târâtură lacomă care ar face orice, indiferent cât de atroce, ca să-şi atingă scopul. Este atât de hotărâtă, că ar face invidios orice bărbat. Ea... Se opri, dându-şi seama că spunea mai mult decât era necesar.

Nu avea nevoie să-şi explice motivele. Continuă: I-am retras titlul pe care l-a căpătat măritându-se cu Godwine Lyons, aşa că nu-i mai spune lady. Şi nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa ei. Nu se va întoarce în temniţă - pentru moment.

Warrick simţi nevoia lui John de a-l contrazice, dar nu se întoarse să-l privească. Bătrânul îşi dădu seama că era mai înţelept să nu-şi depăşească iarăşi atribuţiile, aşa că părăsi camera în tăcere.

Seniorul continuă să se uite la prizoniera lui, a cărei stare de inconştienţă îi amâna răzbunarea. Îşi permitea luxul să fie răbdător, deşi până atunci parcă mâncase jăratic. Se ţinuse la distanţă anume, ştiind foarte bine că odată ce se întorcea la castel trebuia să aducă la îndeplinire pedeapsa pe care o ticluise. Mai întâi însă, trebuia să afle dacă fata avusese succes cu planul ei lacom.

Acum ştia că reuşise, ceea ce-i agrava considerabil crima. Dacă se gândise să o ia mai uşor, vestea că rămăsese grea îi şterse orice urmă de milă, reaprinzându-i furia. Îi purta copilul. Nu avea niciun drept să o facă!

Ştiuse chiar în momentul în care îl recunoscuse, văzuse în ochii ei teama care o făcuse să leşine. Oroarea ei îl unsese pe suflet. Nu fusese sigur dacă ea îl recunoscuse în armura pe care o împrumutase de la Robert în curtea de la Kirkburough. Era limpede că nu, însă acum iţele fuseseră descâlcite. Poate că deja se lămurise ce fel de bărbat era, aflase că avea reputaţia de a-i nimici pe toţi cei care erau atât de nesăbuiţi încât să atenteze la avutul lui. Că nu se mai răzbunase înainte pe o femeie nu conta. Trebuise doar să decidă care ar fi fost pedeapsa potrivită, şi avusese timp suficient să facă asta cât o căutase pe Isabella.

Acela fusese un demers inutil. Când unul dintre mesagerii lui se întorsese pentru a-i spune că viitoarea lui

soţie nu ajunsese la Fulkhurst, fusese recunoscător că îşi putea amâna sosirea acolo. Căutarea ei devenise însă rapid un exerciţiu al frustrării. Erau pur şi simplu prea multe rute pe care ar fi putut să le urmeze spre Fulkhurst. În final, lăsase sarcina în seama tatălui ei, care cu siguranţă era mai supărat de dispariţia fiicei decât era el însuşi. Şi asta îl enervase, faptul că se gândise mai mult la fătuca din temniţă în loc să fie preocupat doar de soarta miresei sale.

Dintr-odată, Rowena oftă. Warrick o urmări cu respiraţia întretăiată, aşteptând, dorindu-şi ca ea să-şi deschidă acei ochi de safir. Buzele îi erau despărţite. Îşi aminti cât de pline erau, îşi aminti căldura lor pe piele de fiecare dată când se străduise să obţină un răspuns din partea corpului lui îndărătnic. Părul el auriu era împletit în două cosiţe mari, una sub ea, cealaltă întinsă peste sâni. Îşi amintea acei sâni, plini şi ispititori, dar niciodată ai lui ca să-i atingă sau să-i guste, expuşi doar ca să-i aprindă simţurile, ca să ajute la înfrângerea lui. Acum putea să-i atingă, şi abia se putea abţine să nu-i smulgă rochia cu totul. Dar nu încă. Nu încă. Trebuia să fie perfect conştientă de tot ceea ce avea să i se întâmple, să perceapă totul la fel de agonizant cum o făcuse el.

Se întinse, scoţând un sunet gutural uşor, apoi rămase nemişcată. Warrick îi privi degetele de la mâna care rămăsese pe lanţ pipăind zalele reci de oţel, văzu încruntătura care îi uni sprâncenele pe când se întreba ce atingea.

— Un suvenir, îi explică el. De la Kirkburough.

Ochii ei se deschiseră larg, ochii enormi ce îi dominau faţa mică şi ovală. Mai scoase un sunet, de parcă s-ar fi sufocat. Frica ci era palpabilă, dar era prea mult, aproape ca o groază teribilă. Nu trebuia să leşine din nou, se gândi el mânios.

Rowena şi-ar fi dorit să-şi poată pierde din nou cunoştinţa. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era de

mirare că îşi petrecuse acele săptămâni în temniţă! Ce se întâmplase nu avea nimic de-a face cu proprietăţile ei. Avea să moară, dar nu de inaniţie, aşa cum crezuse. Îşi aminti de ura acestui bărbat şi ştiu că avea să o tortureze până la ultima suflare. Ştiu acum de ce se împotrivise cu atâta îndârjire siluirii. Nu era un ticălos oarecare, ci un războinic puternic, un bărbat pe care nimeni nu ar fi îndrăznit să-l trateze aşa cum o făcuseră ei. Şi Gilbert, acel imbecil, nici măcar nu avusese habar că-şi capturase inamicul de moarte! Probabil că nici Fulkhurst nu prinsese de veste.

Un râs izbucni din gâtul ei. Nu-l putu reţine. Dacă nu îşi pierduse deja minţile, avea să o facă în curând. Seniorul nu se clinti, privind-o încruntat. Îl găsise arătos? O iluzie. Acea gură, acei ochi de gheaţă - era un coşmar viu, coşmarul ei, o întruchipare a cruzimii prin fiecare trăsătură a feţei.

Începu să tremure. Warrick înjură teribil şi îi cuprinse gâtul cu mâna lui puternică. Ochii ei se deschiseră şi mai larg.

— Dacă leşini din nou, am să te bat, mormăi el.

Asta ar fi trebuit să o liniştească? Warrick îi dădu însă drumul şi se îndepărtă de pat. Cu instinctul de conservare în alertă, îl privi, dar el nu făcea altceva decât să contemple vatra rece.

Din spate nu era un monstru, ci doar un bărbat. Părul lui blond şi des se cârlionţa la nivelul gâtului. Părea moale, deşi nu îndrăznise niciodată să-şi apropie mâna atât de mult de faţa lui cât să i-l atingă. Corpul lui i se părea la fel de atrăgător. Ştiuse că era înalt, dar nu chiar atât de înalt. Şi stătea atât de ţeapăn, încât tunica i se strânsese pe spatele lat.

Minutele trecură, apoi alte minute şi el tot nu se întoarse către ea. Rowena se opri din tremurat şi inspiră adânc de câteva ori. Tortura nu avea să înceapă imediat, nu acolo, în dormitor. O adusese aici doar ca să o sperie -

şi să se mândrească. Captivul preluase acum frâiele.

— Te-ai calmat?

Să se calmeze? Avea oare să mai fie calmă vreodată? Dar dădu din cap, apoi îşi dădu seama că el nu avea cum s-o vadă.

— Da.

— Deşi este dreptul meu să o fac, nu am de gând să te ucid.

Uşurarea care o cuprinse era de neînchipuit. În situaţia dată, nu ar fi crezut că putea fi atât de norocoasă, aşa cum nu l-ar fi crezut pe el atât de milos încât să-i spună. Ar fi putut să o lase pradă terorii. Ar fi putut... Dar nu terminase.

— Vei fi pedepsită, să nu te îndoieşti de asta. Răzbunarea mea va fi însă ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Se răsuci să-i observe reacţia, dar văzu doar o lipsă totală de înţelegere, aşa că îi explică: Cum tu şi fratele tău aveaţi în plan să-mi luaţi viaţa dacă nu aş fi evadat, viaţa ta îmi aparţine acum, şi o găsesc nu foarte valoroasă. Cum am fost eu tratat, aşa vei fi şi tu. Ai avut parte de acest răgaz doar pentru că am dorit să aflu întâi cât de mare îţi este vina, dacă ţi-a reuşit manevra ticăloasă. Ştim amândoi că ţi-a reuşit. Aşa cum mi-ai luat tu mie acest copil, aşa îţi va fi şi el luat ţie odată ce se va naşte.

— Nu, zise ea încet.

— Nu? pufni el neîncrezător.

— Posesiunea este nouă zecimi...

— Nu vorbim de proprietăţi aici! Este came din carnea mea şi l-ai furat! Pentru numele lui Dumnezeu, cum îndrăznise să-l sfideze şi să-l provoace în aşa măsură? Era livid, la un pas să se repeadă la ea şi să o sfărâme în două. Totuşi, Rowena nu-i putea permite să includă copilul în această răzbunare. Continuă cu blândeţe, rugându-se ca el să răspundă la argumentele raţionale: Eu îl am, eu îl port şi îl vreau pentru niciun alt motiv în

afară de faptul că este al meu.

— Copilul nu va fi niciodată al tău. Eşti doar un vas care-l poartă până la naştere.

Se exprimase pe un ton rece, fără să strige.

— De ce îl vrei? protestă ea. Va fi doar un bastard pentru tine. Nu ai destui să-ţi ajungă?

— Ce este al meu este al meu - aşa cum şi tu eşti a mea şi pot să fac ce vreau cu tine. Nu mă mai contrazice, fetiţo, căci altfel o vei regreta imediat.

Aceasta era o ameninţare pe care nu o putea ignora. Îl împinsese prea departe, îndrăznise mai mult decât era înţelept în acel moment. Chiar dacă îi ştia trupul în cele mai intime detalii, nu-l cunoştea deloc. Dar timpul avea să le rezolve pe toate, şi acum i se oferise un răgaz nesperat. Desigur, problema avea să fie discutată din nou, fiind prea importantă ca să rămână în suspensie, însă putea aştepta până când şansele de câştig aveau să fie mai mari.

Se ridică şi se apropie de el. O surprindea faptul că, deşi vrednică de tot dispreţul, fusese aşezată cu grijă pe pat. Adevărul era că Warrick avea toate motivele să o dispreţuiască. Şi-ar fi dorit să nu înţeleagă şi punctul lui de vedere, dar nu se putea împiedica s-o facă. Pe de altă parte, el părea opac la orice argumente. Regretele ei sincere nu aveau nicio însemnătate. Merita orice răzbunare ar fi plănuit el, trebuia s-o recunoască. Şi, ca să fie cinstită, nu merita nici copilul, nu dacă el îl considera furat, aşa cum spusese; numai că nu putea fi cinstită când era vorba despre copil.

Devenea din nou tensionată sub privirea lui glacială. În final, Warrick vorbi cu un dispreţ copleşitor:

— Nu ar trebui să mă mire că îţi lipseşte inteligenţa, dacă mă gândesc la planul pe care l-ai gândit pentru a păstra Kirkbur...

— A fost planul lui Gilbert, nu al meu. El şi-l dorea, nu eu.

— Arăţi în continuare doar prostie. Nu mă mai întrerupe niciodată, fetiţo. Şi nu mai încerca să-ţi justifici purtarea. Nu Gilbert al tău a venit la mine să mă forţeze să...

Era prea mânios ca să mai termine. Rowena se alarmă din nou când văzu că pielea lui se învineţise de furie.

— Îmi pare rău! bolborosi ea, dându-şi seama cât de nepotrivite erau acele vorbe, dar ştiind că nu avea ce altceva să spună.

— Îţi pare rău? îţi va părea mult mai rău, îţi promit asta. Dar poţi să începi să mă împaci de pe acum. Abia te-am recunoscut cu hainele pe tine. Dă-le jos.

Capitolul 16

Respiraţia Rowenei se oprise complet. Ochii i se închiseră de groază. Fulkhurst spusese „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Asta însemna că avea să o siluiască, şi nu avea să fie mai plăcut pentru ea decât fusese pentru el. Dar de ce alesese această pedeapsă când o ura atât de mult? Doar nu îşi dorea cu adevărat să o atingă? Desigur, răzbunarea era mai importantă pentru el, înţelesese asta foarte limpede.

Dar să o oblige să-şi dea jos hainele în faţa lui…

— Dacă trebuie să te ajut…

O altă ameninţare despre care nu ştia totul, dar despre care nici nu dorea să afle prea multe.

— Nu, o fac eu, şopti ea nefericită.

Se întoarse să-şi desfacă şnurul de la cingătoare, dar din câţiva paşi el ajunse în spatele ei şi o strânse puternic de umăr, provocându-i durere şi obligând-o să se răsucească. Orice ar fi făcut, mânia lui se înteţise iarăşi. Îi risipi repede nelămurirea:

— Ştii că am nevoie să te văd scoţându-ţi hainele ca să-mi trezesc pofta. De aceea te-ai dezbrăcat pentru mine dăţile trecute. Oricine te-ar fi sfătuit, te-a sfătuit bine. Află însă că, dacă nu reuşesc să-mi îndeplinesc planul din cauză că nu-mi oferi ceva vrednic de interes, tu vei fi de vină. Şi nu vei avea parte de un nou răgaz: ceea ce nu pot eu să fac, voi aduce pe altul să o facă - ba nu, alţi zece. Nu cred că pe ei o să-i dezgusti aşa cum mă

dezgusti pe mine.

Rowena îi întâlni privirea şi îşi dori să ştie dacă vorbea serios sau dacă era doar o ameninţare goală. Părea suficient de crud să o facă. Şi suficient de furios. Pe de altă parte, dacă voia o răzbunare după legea talionului, să o privească violată de alţii nu ar fi fost acelaşi lucru. Sau...?

Lăsă cingătoarea să cadă la podea şi se apucă grăbită să desfacă panglicile laterale ale rochiei. Nu putea să rişte, ţinând seama de consecinţele îngrozitoare. Se strădui să-şi amintească sfaturile lui Mildred, însă nu-şi putu aminti nimic. Camera era prea luminoasă, pielea ei prea fierbinte de ruşine, degetele prea neîndemânatice. Ştia că nu era câtuşi de puţin atrăgătoare.

Sângele lui Warrick o dorea deja. Frica ei îl excita, asta era tot. Nu acea culoare din obrajii ei. Nu comportamentul ei feciorelnic. Cu siguranţă nu trupul mic, dar minunat de generos pe care el şi-l amintea, şi care avea să-i fie dezvăluit din nou. Îşi dădu seama cu tristeţe că dacă o mai privea mult nu avea să mai fie în stare să facă ceea ce îşi propusese.

Cu un blestem nerostit, se duse de cealaltă parte a patului şi ridică lanţul. Intenţionase să o pună să-l treacă pe sub pat şi să-i urmeze instrucţiunile, doar ca să-i crească frământarea, dar o făcu el însuşi ca să-şi distragă atenţia. Nu dură însă destul timp, nu cât avea ea nevoie ca să se dezbrace.

Rochia ei roşie era deja pe podea, acoperită de cămaşa cu mâneci lungi. Era pe punctul să-şi scoată cămăşuţa de olandă când observă ce făcea el.

— Te rog, nu, imploră ea, mutându-şi privirea de la lanţul rece la ochii lui la fel de reci. Nu mă voi împotrivi. Ţi-o jur.

Răspunsul lui implacabil veni fără nicio urmă de ezitare.

— Va fi la fel, exact la fel.

Rowena se holbă la lanţurile pe care le prinsese de stâlpii patului, poziţionate astfel încât, odată legată, să nu-şi poată apropia mâinile şi picioarele.

— Nu este la fel, stărui ea.

— Trebuie să luăm în seamă deosebirile dintre corpurile noastre. Nu era nevoie ca picioarele mele să fie desfăcute. La tine este nevoie.

Ea închise ochii cutremurată. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Şi nu putea să prevină caznele, nu putea să-i implore mila, întrucât el nu avea aşa ceva. Era hotărât să-i facă asta şi lucrurile aveau să se desfăşoare exact aşa cum le suferise el.

— Pierzi prea mult timp, fetiţo, o avertiză el. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Rowena îşi trase cămăşuţa peste cap şi urcă rapid în centrul patului, străduindu-se să-şi potolească spaima. Se întinse înainte ca el să-i ordone asta, dar corpul îi era ţeapăn ca o scândură. Închise ochii strâns şi-i ascultă paşii îndreptându-se către picioarele patului.

— Desfă-le.

Protestă în sinea ei, dar nu îndrăzni să-l sfideze.

— Mai larg, adăugă el, iar tânăra femeie se supuse.

Oftă când degetele lui o prinseră de gleznă ţinând-o până când fierul rece era bine fixat. Lanţul nu se potrivea la fel de bine aşa cum i se potrivise lui, greutatea trăgându-l în jos spre călcâi. Procedă la fel rapid şi cu celălalt picior, dar înjură când lanţul nu se întinse suficient de mult peste capul patului ca să-i ajungă la încheieturi. Fusese tăiat pentru lungimea lui, care era mult mai mare ca a ei.

— Se pare că trebuie făcute iarăşi excepţii.

Nemulţumirea se auzea clar din tonul lui. În mintea Rowenei apăru speranţa că nu avea să o poată imobiliza complet. Licărirea dispăru însă peste o clipă, când el aduse două fâşii de pânză pe care i le legă de încheieturi, apoi de lanţuri. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte: dacă

se mişca, auzea uruitul lanţurilor aşa cum îl auzise şi el, îi simţea greutatea trăgându-i în jos membrele aşa cum o simţise şi el.

Testă legăturile şi o năpădi o panică înnebunitoare. Dumnezeule, aşa se simţise el? Atât de neajutorat, de înfricoşat? Nu, el nu simţise teamă, doar furie. Şi-ar fi dorit să poată şi ea invoca acea emoţie ca să o susţină pe parcursul chinurilor, însă nu reuşi. Deci nu avea să fie exact la fel. Nu avea să se răsucească şi să se lupte pentru a-i evita atingerea, nu avea să-l străfulgere cu privirea sau să-l scuture de pe pat. Putea doar să spere că aceste diferenţe nu aveau să conteze pentru el şi să-l mânie şi mai tare.

Ochii ei se deschiseră de surpriză când căluşul îi fu vârât în gură. Uitase de asta, dar el nu lăsa la o parte niciun amănunt. Nu dorea să o audă implorând mai mult decât îşi dorise ea să-l «udă pe el, deşi motivele lor erau diferite. Spre deosebire de ea, Warrick nu se simţea vinovat, ci îşi ducea la bun sfârşit răzbunarea. Rowena încercase doar să-şi salveze mama de la moarte.

În ochii bărbatului se citea satisfacţia provocată de neputinţa ei. Şi-ar fi dorit să n-o fi văzut, după cum şi-ar fi dorit ca el să-şi fi dat jos hainele înainte de a-i pune căluşul. Constatarea că era întru totul pregătit s-o posede o linişti însă cât de cât. Prin urmare, avea să îndure violul numai din partea lui, nu şi din partea altora, cât el privea. Ştia ce însemna să-l aibă înlăuntrul ei. Putea suporta asta - era nevoită să o facă.

— Eşti virgină aici, mă întreb, cum ai fost şi acolo?

Mâinile lui îi cuprinseră sânii ca să-i arate ce voia să spună. Rowena îi urmări cu atenţie chipul pentru a putea observa momentul în care înceta să se joace cu ea. În definitiv, era deja înfierbântat şi nu era nevoie să o mângâie şi să o pregătească aşa cum trebuise ea să procedeze cu el. Nu simţi mai mult în afară de căldura palmelor lui şi surpriza de moment că atingerea lui nu era

una blândă. Era pur şi simplu prea înfricoşată ca să se lase în voia plăcerii.

Warrick se jucă îndelung cu sânii ei, atingând sfârcurile moi, ciupindu-le şi trăgând de ele pe rând. Când se opri în cele din urmă, cu sprâncenele încruntate a nemulţumire, Rowena crezu că avea să moară de frică, neştiind că el încetase deoarece sfârcurile nu i se întăriseră ca urmare a mângâierilor lui, nici măcar puţin, nici măcar o dată. Cu acea încruntătură care o îngrozea, îşi vârî o mână între picioarele ei şi împinse un deget în ea.

Ea mormăi din cauza disconfortului puternic. Warrick se încruntă şi mai tare.

— Deci îţi refuzi ruşinea pe care mi-ai rezervat-o mie? N-o să-ţi meargă, fetiţo.

Altă ameninţare; nu înţelesese ce voia el să spună, dar nici nu-i putea cere să-i explice.

Nu avea nicio idee ce îl nemulţumise atât de tare sau despre ce ruşine era vorba. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut el în acel moment, doar ca să-i îndepărteze acea expresie îngrozitoare de pe faţă. Dar nu putea să facă nimic, legată de pat cum era.

Începu să tremure, nu la fel de tare ca atunci când crezuse că urma să moară, dar suficient ca el să observe şi să bombăne:

— Închide ochii, naiba să te ia! E firesc să te temi de mine, dar nu vreau să reacţionezi la fiecare încruntătură a mea, nu acum. Nu-ţi voi face mai mult decât mi-ai făcut tu mie şi deja ştii cum va fi, aşa că lasă teama la o parte. E o poruncă.

Era nebun să creadă că se putea calma. Era nebun oricum, de vreme ce susţinea că voia să-i inspire teamă, dar nu în acel moment. Ce importanţă avea când, pentru numele lui Dumnezeu? Fusese însă o poruncă. Doamne sfinte, cum putea s-o îndeplinească?

Închise ochii. Warrick avea dreptate, nemulţumirea întipărită clar pe faţa lui îi provoca o reacţie necontrolată.

Nici măcar teama de a fi incapabilă să-l satisfacă nu era la fel de rea ca încruntătură lui. În continuare, seniorul procedă aşa cum anunţase, reproducând exact ceea ce îi făcuse ea lui. Începu să o mângâie nu doar pe sâni, ci peste tot.

Rowena nu se mai întrebă de ce o atingea aşa când nu era necesar pentru a-şi realiza scopul. Îi primi dornică dezmierdările, sperând să-i facă plăcere. Cumva, începu şi ea să se liniştească, începu să simtă şi alte lucruri în afară de teamă: textura mâinilor lui, bătătorite, dar blânde; respiraţia lui caldă de fiecare dată când se apropia de ea; fiori stranii când îi mângâia o zonă sensibilă.

Era atât de relaxată când gura lui îi cuprinse sânul, încât nu se alarmă. Fu năpădită de căldură, iar furnicăturile care-i străbătură sfârcul se transmiseră instantaneu până în pântece. Nu o deranja acea senzaţie. Îi amintea de cele avute când îl mângâiase pe el. Şi el le simţise, atunci? Le simţea şi acum?

Dezmierdările lui deveniră uşor mai aspre, acum că obţinuse răspunsul pe care şi-l dorea.

Nici asta nu o deranja. De fapt, fără să-şi dea seama, se întindea spre el, de parcă ar fi tânjit după mângâieri. Când mâna lui se întoarse la punctul fierbinte dintre coapsele ei, înţepeni din nou, dar de data aceasta Warrick nu mai încercă s-o pătrundă cu degetele, ci se mulţumi s-o dezmierde cu blândeţe, trezindu-i o plăcere nebănuită. Se relaxă mai mult, dând uitării Împrejurările. Senzaţiile erau delicioase, îi străbăteau întreg corpul, unindu-se în cel mai secret loc al ei.

Nici măcar nu sesiză când el trecu deasupra, dar când simţi bărbăţia lui groasă alunecând lent în tunelul umed, ochii i se deschiseră brusc de surpriză - şi îi întâlniră pe ai lui, atât de plini de triumf masculin, încât se cutremură involuntar. Warrick îşi întinsese larg braţele în lături, astfel că nu o atingea decât în locul împreunării. Ca

hipnotizată, Rowena nu-şi putu coborî privirea spre trupurile lor unite.

— Da, acum ştii cum este să nu ai niciun control asupra corpului tău trădător, zise el aproape torcând de satisfacţie. M-ai făcut să-mi doresc asta în ciuda furiei mele, aşa că te-am făcut şi pe tine să ţi-o doreşti, în ciuda fricii tale.

Rowena îşi scutură capul frenetic, dar el râse şi se afundă şi mai adânc în ea.

— Da, neagă dacă vrei, însă dovada este uşurinţa cu care am intrat, umezeala ce mă înconjoară acum. Asta ţi-ai dorit, să te forţez să fii pregătită aşa cum m-ai forţat şi tu pe mine. Şi ruşinea că n-ai fost capabilă să mă refuzi te va copleşi de fiecare dată când o să te posed.

Plăcerea pe care i-o provoca această răzbunare era la fel de greu de privit ca mânia lui. Rowena închise din nou ochii, dar aceasta era o greşeală. O lăsă să-i simtă din plin bărbăţia, ceea ce nu era o experienţă nouă, cu excepţia faptului că acum fusese „pregătită” pentru el. Diferenţa era imposibil de descris, ca ziua faţă de noapte. Fiecare împingere uşoară o făcea să şi-o dorească pe următoarea, mai tare, mai adânc, mai… până ce, în final, ţipă în căluş când atinse plăcerea maximă ce o duse dincolo de orice şi-ar fi putut imagina.

Se prăbuşi inertă; un moment mai târziu, când îi reveniră gândurile, se simţi teribil de ruşinată, aşa cum prezisese el. Era de neconceput că acest calvar îi făcuse plăcere, plăcere cauzată de inamic, un bărbat care o dispreţuia cumplit. Acum ştia într-adevăr ce simţise el, totul, şi îl ura pentru că îi arătase asta.

Capitolul 17

Acea primă zi din dormitorul seniorului continuă la nesfârşit pentru Rowena, în ciuda faptului că de Chaville o părăsise imediat ce terminase cu ea - aşa cum făcuse şi ea de fiecare dată. Desigur, avea să rămână înlănţuită de pat. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Şi dacă el insista să reproducă fidel lucrurile pe care le îndurase din partea ei, însemna că nu avea să o mai forţeze în acea zi. Într-adevăr, era surprinsă că nu aşteptase până la miezul nopţii ca să o cheme, pentru că atunci o dusese Gilbert pe ea întâia oară în camera lui.

Acea primă oară... suferise dureri teribile când îşi pierduse fecioria, înrăutăţite de propria ignoranţă. Ca să fie cinstită, şi el îşi cauzase durere de fiecare dată când se luptase cu ea. Astăzi însă, nu suferise deloc. În plus, ea nu simţise plăcere când îl posedase, pe când el îşi găsise pe deplin satisfacţia masculină. Situaţia nu era defel echitabilă, lucru care o scotea din minţi: spre deosebire de ea, Warrick avea parte şi de răzbunare, şi de plăcere.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Dacă el îşi respecta cuvântul, se putea aştepta să fie înlănţuită de patul lui trei nopţi la rând, apoi eliberată în a treia dimineaţă. Se putea aştepta şi ca el să o forţeze de trei ori în a doua noapte şi încă de trei ori în a treia - dacă reuşea să facă asta fără stimulentul mângâierilor ei. Dacă nu... refuza să se gândească la ce ar fi putut să i se întâmple.

Orele trecură fără vreun sunet care să o deranjeze. Fără să-şi dea seama, braţele îi amorţiseră. Doar când se întinse observă asta, iar senzaţia usturătoare o irită la culme. Hotărî să-şi scuture braţele periodic, reflectând că situaţia ar fi fost mult mai rea dacă ar fi adormit.

Somnul o ocolea oricum. Odaia se întunecase odată cu lăsarea nopţii, însă ea nu putuse închide ochii. Simţea nevoia să se uşureze, dar se luptă cu această senzaţie până când îi trecu. Era totuşi speriată că avea să îşi dea drumul pe patul lin dacă... O, Dumnezeule, se gândi ea, lui nu-i dăduseră niciodată drumul din lanţ pentru a-şi face nevoile. Mildred avusese grijă de el; când Rowena se gândi la modul în care o făcuse, pielea începu să-i ardă de ruşine. În captivitate, Warrick îndurase o umilinţă de care ea nu fusese nici măcar conştientă. Dar dacă ar fi avut-o în vedere la momentul respectiv, ce ar fi putut să facă pentru a o împiedica? Gilbert dorise ca nimeni în afară de ea şi de Mildred să nu ştie de prezenţa lui în fortăreaţă, aşa că nu ar fi putut să-i trimită un servitor ca să-l ajute.

Parcă el i-ar fi putut citi gândurile, chiar prin zidurile de piatră, întrucât Lordul de Fullchurst se întoarse chiar atunci, însoţit de o servitoare ce aducea o tavă cu mâncare. Femeia se opri pe loc de îndată ce o observă pe Rowena, cu ochii ei întunecaţi rotunjiţi de uimire. Warrick nici măcar nu o acoperise când plecase, pe când ca trăsese mereu cearşaful peste el înainte să iasă din odaie.

— Lasă tava jos, Edwina, şi adu ce mai ai nevoie, îi spuse el slujnicei.

Fără să ezite, femeia plecă în mare grabă. Stăpânul ei nu observă, căci o contempla pe Rowena. Ea îşi feri privirea, însă nu mai rezistă atunci când Warrick îşi plimbă un deget pe lateralul piciorului ei, cerându-i atenţia. I-o acordă, dar cu toată ura pe care i-o stârniseră faptele lui.

— A, dar ce avem aici? Arăţi în sfârşit şi altceva în afară

de frică? El zâmbi, dar nu era un umor adevărat, ci mai degrabă încă o indicaţie a triumfului. Continuă pe acelaşi ton: După cum vezi antipatia ta nu mă nemulţumeşte. Nu, o primesc cu braţele deschise.

Rowena închise ochii ca să-şi ascundă ura vădită, însă el nu-i îngădui nici măcar această ripostă.

— Uită-te la mine, ordonă el sever şi, când ea se supuse, adăugă: Este mai bine aşa. De fiecare dată când eşti în prezenţa mea, mă vei primi, dacă nu îţi spun eu să faci altfel. Nu mă face să repet asta.

Altă ameninţare. Era bun la ameninţări, fără să menţioneze şi consecinţele. Hotărî să-i arate ce părere avea despre asta cu încă o privire plină de ură. De ce nu, dacă el le primea cu braţele deschise? însă Warrick trecuse la un alt subiect, cel care îl adusese acolo.

— Se pare că mai trebuie să fac încă o excepţie din cauza sexului tău. Ai trimis o femeie să aibă grijă de mine. Eu aş fi trimis un bărbat, fii convinsă, dar nu m-am putut gândi la niciunul care să aibă grijă doar de nevoile tale şi nu de ale lui, întrucât, văzându-te aşa, oricăruia i s-ar stârni poftele. Aşa că Enid se va ocupa de tine, întrucât este obişnuită să aibă grijă de răniţi şi de bolnavii la pat, şi asta fără să stea la poveşti, întrucât şi-a pierdut limba acum multă vreme, când era alt stăpân la Fulkhurst.

Căpătă iarăşi acea expresie plină de cruzime pe care Rowena o văzuse mai devreme, când el se afla în culmea furiei. Era faţa unui bărbat capabil să comită orice atrocitate. Întrucât nu făcuse nimic să-l supere, presupuse că nemulţumirea i se iscase atunci când se referise la stăpânirea Castelului Fulkhurst de către un altul. Şi crezuse că doar ea şi Gilbert îi erau inamici? îi era milă de „celălalt”, dacă respectivul nu era deja mort.

Negura din privirea lui nu ţinu însă multă vreme; reveni la acel zâmbet lipsit de veselie.

— Cu toate astea, nu voi fi mulţumit până ce nu vei suferi fiecare umilinţă prin care am trecut şi eu. Aşa că

voi rămâne şi eu aici câtă vreme Enid are grijă de nevoile tale. Te-am avertizat deja, trebuie să mă priveşti tot timpul. Nu vei încerca să mă ignori sau să închizi ochii în prezenţa mea. Mă înţelegi?

Rowena era prea îngrozită până şi să dea din cap, dar l-ar fi înjurat dacă ar fi putut. Acum mai ştia încă un lucru pe care el îl suferise, frustrarea de a fi incapabil să răspundă, prin blesteme sau într-un alt fel.

Enid se întoarse mult prea repede şi începu să-şi vadă de îndatoriri. Rowena, având în minte ameninţarea lui Warrick, îşi ţinu ochii fixaţi doar înspre locul în care el se sprijinea de stâlpul patului. Nu-l vedea însă. Se concentră în schimb asupra lui Enid încercând să-şi aducă aminte cum arăta. În ciuda părului cărunt, femeia nu era într-adevăr bătrână, neavând mai mult de patruzeci de ani. Avea un nas uşor cârn, dar altfel trăsăturile ei erau plăcute, pielea netedă şi fără riduri. Şi avea mâini blânde, rapide şi eficiente, pentru care Rowena avea să-i fie mereu recunoscătoare.

Operaţiunea se încheie în cele din urmă, dar acea încălcare a intimităţii ei fusese mai rea ca un viol. Măcar în cazul violului amândoi fuseseră goi şi, în plus, onestitatea o îndemna să recunoască faptul că îşi meritase pedeapsa într-o oarecare măsură. Acum însă, Warrick, prin logica lui sucită, făcuse ca doi oameni să fie martori la ruşinea ei, când în cazul lui fusese vorba de unul singur.

Încercă să nu uite că şi el trecuse printr-o experienţă similară, şi că de aceea o forţa să îndure toate acele chinuri. Dar nu conta. Nu meritase una ca asta. De îndată ce căluşul îi fusese îndepărtat, îşi concentră iarăşi privirea şi îi spuse exact ce părere avea despre el, nepăsându-i de consecinţe:

— Eşti cel mai ticălos şi mai crud om în viaţă, de o mie de ori mai rău ca Gilbert!

Seniorul reacţionă adresându-i-se slujnicei:

— Nu vreau s-o ascult, Enid, aşa că bagă-i mâncare în gură ca să nu aibă timp să facă altceva în afară de a mesteca.

— Ticălo...

Aproape că se înecă, atât de mare era îmbucătura ce-i fusese vârâtă în gură. Nu apucă s-o mestece, că o alta îi luă locul. Enid - cum putuse crede că merita recunoştinţa ei? - respecta poruncile stăpânului fără şovăială. Şi înainte ca Rowena să aibă ocazia să mai spună vreun cuvânt, căluşul îi era legat iarăşi la gură.

Warrick o expedie pe servitoare şi veni la marginea patului, aplecându-se deasupra ei. Faţa lui era din nou chipeşă, deşi nu exprima nicio emoţie.

— Fătucă proastă, zise el direct. A fost un truc inteligent să-ţi înceţoşezi privirea, dar dacă m-ai fi ascultat, ai fi văzut că, la rândul meu, ţi-am acordat doar prezenţa mea, nu şi atenţia. Acum chiar că-ţi meriţi pedeapsa pentru încăpăţânare. Poţi să ghiceşti în ce va consta?

Atenţia lui? Nu, mai mult de atât, întrucât mâna lui merse direct la părţile ei intime, iar degetele se înfipseră dureros în căldura ei uscată şi rămaseră acolo. Lipsa ei de răspuns nu-l făcu să se încrunte de această dată; amintirea înfrângerii ei anterioare îi garanta că Rowena nu putea să reziste mai mult ca el.

Încet, cu o încredere supremă, începu să îşi dezlege legăturile de la pantaloni cu mâna liberă, pe când cealaltă rămăsese înfiptă între coapsele ei. La porunca lui, tânăra femeie era obligată să-l privească.

— Luptă-te cu mine, hoaţo, îi ordonă el. Luptă-te cum m-am luptat şi eu şi află că trupului nu-i pasă de ură sau de furie şi ruşine. Este un simplu receptacul guvernat de instincte, dintre care cel mai puternic este instinctul străvechi de a procrea.

Carnea i se încordă sub tunică; după umflătura care se iţea din spatele materialului negru, ea îşi dădu seama că

ajunsese la mărimea maximă. Conştiinţa acestui fapt o inundă, trimiţând umezeală şi pe degetele lui. Rowena gemu, ştiind acum ce însemna de fapt această umezeală, cu toate că şi râsul lui triumfător îi spunea acelaşi lucru. Nu o mai atinse în altă parte şi se urcă pe ea de îndată, alunecând uşor în trupul ei. Aceasta era o pedeapsă, nu o parte a răzbunării lui, nu o parte din filosofia lui talionică, întrucât nu ar fi trebuit să o forţeze din nou până a doua zi. Corpului ei nu-i păsa. Îi oferea mijloacele de a evita durerea, primind cu bucurie mijlocul de procreare, în ciuda faptului că îşi împlinise deja acest instinct primar. Dar mai primea cu bucurie şi un alt lucru: deşi se împotrivi din răsputeri, deşi negă înverşunat şi ţipă de furie, simţi că împingerile adânci, zguduitoare, îi ofereau o plăcere nemaiîntâlnită. Dumnezeu să o ajute, când acea plăcere culmină şi izbucni într-o radiere pulsantă, Warrick o privi cu atenţie, savurând capitularea ei totală în faţa meşteşugului lui. Îl privi şi ea, pentru întâia oară, şi când aceeaşi plăcere îl cuprinse şi pe el, liniile crude de pe faţa lui dispărură dintr-odată, dezvăluindu-l pe bărbatul cu adevărat chipeş din spatele măştii de ură.

Nu îşi dorea să-l vadă aşa. Închise din nou ochii, fără a-i păsa dacă urma să fie ucisă pentru asta. Dar el nu făcu decât să se prăbuşească peste ea, cu fruntea pe pernă, cu obrazul lui la tâmpla ei, cu respiraţia lui gâfâită răsunându-i în urechi. Şi nici nu plecă la fel de repede ca înainte.

Când o făcu, respiraţia lui revenise la normal şi masca îi ascundea iarăşi chipul. Îşi legă şireturile rapid, dar, după ce se îndreptă de spate, o privi lung, lăsându-şi ochii să-i admire trupul înainte să revină la faţa ei roşie ca para focului. Cu blândeţe, degetele lui urmăriră pielea moale de sub braţul ei.

— Poate că îmi vei respecta poruncile mai bine pe viitor - poate nu. Buzele i se arcuiră din nou dispreţuitor: Vei recunoaşte că nu am cedat niciodată la fel de lesne ca

tine, fetiţo. Mă întreb cum le împaci cu gândul că vei primi nenumărate vizite din partea mea în următoarele zile. Şi nu voi aştepta noaptea, pentru că nu intenţionez să-mi pierd somnul aşa cum ai făcut-o tu. Ţi-e frică, hoţomanco, sau răzbunarea mea nu te mai dezgustă în aşa măsură?

L-ar fi scuipat în faţă dacă n-ar fi avut căluş. Citindu-i intenţiile în ochi, Warrick râse.

— Excelent. Nu aş vrea să cred că te bucuri de vizitele mele, în condiţiile în care eu le-am detestat atât de mult pe ale tale, când eu nu visam decât să-ţi cuprind gâtul moale cu mâinile şi să strâng până când ultima suflare îţi părăsea trupul.

Rowena nu fu alarmată când mâna lui ajunse în acea zonă şi strânse. La cât era de nemilos, moartea ei rapidă nu i-ar fi adus nicio satisfacţie. Observându-i însă calmul, Warrick îşi coborî mâna pentru a o strânge de sân.

— Crezi că mă cunoşti? izbucni el mânios. Mai gândeşte-te, fetiţo, pentru că niciodată nu mă vei cunoaşte suficient de bine ca să-mi poţi ghici gândurile, niciodată nu vei ştii ce demoni mi-au dat fiinţă, făcându-mă ceea ce sunt. Mai bine roagă-te să fiu mulţumit de felul în care mă răzbun pe tine, pentru că dacă mă plictisesc, îţi vei dori cu adevărat moartea.

Dacă îşi dorise doar să o înspăimânte cu acele cuvinte, era diabolic de ingenios.

Capitolul 18

Gândul că Warrick de Chaville avea să-şi facă iarăşi apariţia o făcu să tremure, aşa că şi-l alungă din minte şi astfel reuşi să adoarmă.

Nici măcar nu era trează când el sosi a doua zi dimineaţă, pe când întunericul nopţii abia se retrăgea. Când se dezmetici, era deja prea târziu: Warrick deja îi convinsese corpul să-l primească. Şi termină rapid, atât de rapid încât ea mai degrabă se întristă că-i fusese deranjat somnul decât că-i fusese invadat corpul. Nu apucase să simtă nimic, dar, oricât de epuizată ar fi fost, tot nu putu să adoarmă la loc după plecarea lui.

Enid veni la scurtă vreme după aceea, însă Warrick n-o mai însoţea. Rowena nu avea niciun chef de privirile înţelegătoare pe care i le arunca femeia mai în vârstă, dar din nou se trezi că îi era recunoscătoare. Nici măcar nu-şi dăduse seama că umerii o dureau până când Enid nu începu să-i maseze acea zonă şi, cu toate că nu era obligată să o facă, îi spălă temeinic mirosul monstrului de pe piele.

Seniorul se întoarse la prânz, şi apoi din nou la apus. Singura compensaţie a Rowenei fu că el trebui să facă eforturi serioase pentru a-i provoca umezeală a treia oară. La fel se petrecură lucrurile şi în ziua următoare, cu excepţia celei de-a treia reprize, ultima oară când fu obligată să-i suporte corpul în al ei, care fu cea mai rea dintre toate.

Bărbatul nu voia doar ca ea să fie pregătită să-l primească, îşi dorea şi altceva, iar insistenţele lui o înnebuneau. O atinse multă vreme după ce se umezise, o mângâie mai mult decât putea ea să suporte. Îi stârni pasiunea până când Rowena aproape că-l implora să o ia, însă tot ce-i oferea el era o nouă cunoaştere a propriului corp, o cunoaştere a slăbiciunii ei spirituale şi trupeşti. Ticălosul o făcea să-l dorească. Şi el ştia asta. Era triumful lui final.

Singurul lucru care-i dădea puteri era certitudinea că avea să fie eliberată în cea de-a treia dimineaţă, pentru a satisface legea talionului. Răzbunarea lui nu avea să se termine însă acolo. Spusese că viaţa ei îi aparţinea acum, ca răsplată pentru intenţia lui Gilbert de a-l omorî, şi că în ochii lui nu valora mare lucru. Spusese că era a lui şi că putea dispune de ea după bunul plac.

Nu, nu avea să-i dea drumul aşa cum procedase ea - cel puţin nu până la naşterea copilului. Dacă avea de gând să păstreze pruncul, separându-l de mamă, atunci urma să o alunge - sau pur şi simplu să o trimită pe o altă proprietate a lui. Tot nu putea să permită una ca asta, deşi nu ştia ce ar fi putut să facă, din moment ce nu avea habar ce-i rezerva ziua următoare.

A doua zi, Enid aduse cheia de la lanţuri. Rowena se aşteptase ca Warrick să vină el însuşi ca să-i poată da de veste ce alte umilinţe o mai aşteptau. Enid, desigur, nu putea să-i spună nimic, dar adusese mâncare şi haine.

Acestea din urmă îi dădură Rowenei primul indiciu în privinţa sorţii care-o aştepta. Hainele ei fuseseră luate de mult, dar cele noi erau cu totul diferite. Cămaşa şi rochia erau ambele din lână toarsă în casă, într-o nuanţă searbădă. Nu erau aspre, dar nici de mare calitate. I s-ar fi potrivit mai degrabă unei servitoare; tunica, nouă şi curată, era mai scurtă decât ar fi purtat-o orice doamnă, iar în loc de cingătoare avea o fâşie împletită de piele. Enid îi adusese şi ciorapi groşi de lână, precum şi

încălţăminte simplă de pânză, dar nu primise o cămăşuţă moale pe post de lenjerie. Avea să fie goală sub acele veşminte, încă un mod umilitor de a-i aminti noua ei situaţie.

Şi avea să părăsească încăperea aceea.

De îndată ce-şi dezmorţise braţele, se îmbrăcase şi-şi împletise cosiţele, Enid îi făcu semn să o urmeze. Nu putea să-i spună ce avea să i se întâmple, dar ştia evident unde trebuia să meargă. De îndată ce intrară în sala cea mare, privirea Rowenei fu atrasă către masa stăpânului.

O rază de soare ce se strecurase prin ferestrele înalte confereau părului şaten al lui Warrick accente aurii aprinse. Deşi trecuse de mult ora micului dejun, o tavă şi o halbă de bere se aflau în faţa lui. Se holbă la ea lipsit de expresie, ceea ce o făcu să îşi amintească ultima dată când o văzuse, goală pe patul lui.

Dar asta se terminase. Putea îndura orice altă pedeapsă, atât timp cât nu mai urma să fie posedată. Seniorul nu o chemă însă la el. Nu avea nicio intenţie să o avertizeze în privinţa sorţii care o aştepta. Până la urmă nu putea fi chiar atât de rău dacă nu dorea să-i vadă oroarea la aflarea veştii.

O mişcare din spatele lui atrase atenţia Rowenei. În apropierea vetrei stăteau aşezate câteva femei care se opriseră din ceea ce făceau, studiind-o cu lăcomie. Nu le observase mai devreme, pentru că se aflau în penumbră, dar, odată ce ochii i se obişnuiră cu lumina, observă că majoritatea erau doamne de neam, câteva dintre ele foarte tinere. Şi două mai tinere decât celelalte se încruntau la ea, încruntături atât de similare…

Pentru numele lui Dumnezeu, fiicele lui Warrick erau aproape adulte! Nu-i semănau foarte tare, cu excepţia acelor încruntături care le indicau apartenenţa la familia Chaville. Prin urmare, avea şi o soţie! Nu, ce lady ar fi cedat dormitorul pentru ca soţul ei să poată viola o altă

femeie în patul lor? Pe de altă parte, nevasta lui Warrick de Chaville nu ar fi avut niciun cuvânt de spus în treburile lui, fie că era vorba de amante sau de violuri săvârşite în propriul pat. Rowena nu putea simţi decât milă pentru o femeie cu un asemenea soţ.

Îi scăpă o exclamaţie când una dintre doamne se ridică de pe taburet. Mildred! Cum era posibil?

Bucuria izbucni în pieptul Rowenei, luminându-i chipul. Făcu un pas înainte, dar Mildred se întoarse dinspre ea şi privi către Warrick, apoi se aşeză din nou, ascunsă de celelalte femei aşezate în faţa ei. Fără un cuvânt? Fără măcar un salut? Rowena nu înţelegea. Văzând însă zâmbetul lui Warrick, înţelese. Într-un mod ciudat, şi aceasta era o răzbunare a lui. Reuşise cumva să o întoarcă pe Mildred împotriva ei? Nu, nu credea că este posibil, dar era evident că slujnica nu avea voie să-i adreseze vreun cuvânt.

Furia o cuprinse la fel de rapid cum o făcuse bucuria cu câteva momente în urmă. Era deja tulburată de faptul că nu i se dădea voie să poarte nimic sub fustă în afara ciorapilor, deja suspicioasă în privinţa planului lui Warrick de a o îngenunchea, dar să-i refuze contactul cu femeia care îi fusese ca o a doua mamă? Uită de poziţia ei precară, uită că o putea azvârli din nou în temniţă, că putea să o bată, să o ucidă.

Ignoră mâna lui Enid trăgând-o pe a ei şi pomi hotărâtă spre masa seniorului până când ajunse în dreptul lui. El se mulţumi să ridice o sprânceană a întrebare, de parcă nu i-ar fi remarcat mânia.

Rowena se aplecă să şuiere doar pentru urechile lui:

— Poţi să-mi refuzi până şi ultimul lucru la care ţin, dar mă voi ruga tot restul vieţii mele să putrezeşti în iad, Warrick.

El îi răspunse cu acel zâmbet crud pe care ea ajunsese să-l cunoască atât de bine.

— Să mă tem deci pentru un suflet care este deja

damnat, fetiţo? ţii nu ţi-am dat voie să fii atât de familiară când mi te adresezi.

Se dădu în spate descumpănită. Tocmai îl înjurase teribil, şi el era doar preocupat pentru că îl tutuise? Furia îi ajunsese la culme, Insă el continua să-i zâmbească.

— Îmi cer scuze, pufni ea dispreţuitor. Ar fi trebuit să vă numesc „ticălos nenorocit”.

El se ridică atât de rapid, încât o făcu să înlemnească. Înainte ca Rowena să-şi revină, se aplecă peste masă şi o prinse de încheietură.

Tânăra femeie icni, atât de tare o strângea, dar nu îl auzi spunând decât:

— Stăpâne.

— Poftim?

— Nu ţi-ai terminat afirmaţia adresându-te corespunzător. Spune „stăpâne”.

Nu avea s-o ucidă pentru că îl făcuse ticălos?

— Dar nu eşti stăpânul meu.

— Ba sunt, fetiţo, şi de acum înainte aşa ai să-mi zici. Vreau să te aud spunând-o acum.

Ea ar fi preferat să îşi taie limba. Warrick, observându-i expresia încăpăţânată, o trase mai aproape de el pentru a o avertiza pe un ton ameninţător:

— O vei spune, sau o să cer un bici şi voi aplica pedeapsa obişnuită pentru o asemenea insolenţă.

Nu era un bluf. Un bărbat ca el nu făcea ameninţări goale, iar Rowena prefera să nu afle consecinţele. Aşteptă câteva bătăi de inimă înainte să rostească printre dinţi:

— Stăpâne.

Îi dădu drumul imediat. Îşi frecă încheietura în timp ce el se lăsă pe spate, cu o expresie deloc diferită de cum fusese când ea îl provocase întâia oară - şi pierduse. Dar de data aceasta privirea lui era înşelătoare; îl enerva faptul că primul lucru pe care îl făcuse după eliberare fusese să-l critice, când la capătul ultimelor trei zile ar fi trebuit să fie prea intimidată ca să mai îmbrace mantia

nobilei indignări.

— Poate că nu eşti la fel de lipsită de înţelepciune pe cât eşti de inteligenţă, zise lordul ca răspuns la capitularea ei, dar apoi adăugă mormăind: Piei din ochii mei înainte să pun la suflet ce mi-ai spus.

Rowena nu mai avu nevoie de alt îndemn, nici măcar nu se mai uită la el. Se grăbi spre Enid, care o aştepta nerăbdătoare lângă podium şi o urmă afară până la bucătărie.

Bucătăria se găsea de obicei într-o clădire separată din interiorul fortificaţiilor, dar în ultimii ani tot mai mulţi seniori o ataşau donjonului, mai ales în zonele cu o vreme urâtă şi ploioasă. Bucătăria de la Fulkhurst era o astfel de realizare recentă, ocupând zona rezervată înainte garnizoanei.

Înăuntru se aflau cel puţin douăzeci de oameni ocupaţi cu varii sarcini. Pregătirea cinei începuse deja. Un foc uriaş era înteţit sub o pulpă de vită. Bucătăresele stăteau de jur împrejurul unei mese lungi unde curăţau legume, făceau prăjituri sau tăiau carnea. Intendentul împărţea condimente. Doi soldaţi se înfruptau dintr-o masă copioasă în timp ce o slujnică drăguţă flirta cu ei. O lăptăreasă era certată pentru că vărsase şiştarul când se împiedicase de un câine. La rândul ei lovi patrupedul, care scheună, fără a renunţa însă la locul lui de lângă masa măcelarului. O slujnică spăla vasele de la prânz. Brutarul introducea pâinile în cuptor. Doi servitori zdraveni urcau de la subsol cu sacii grei de grâu.

Din cauza mărimii camerei, nu era insuportabil de cald, dar fumul era înăbuşitor cu atâtea focuri aprinse şi cu atâtea torţe. Rowena se înfricoşă de această imagine. Enid nu o duse la intendent, ci la femeia cea masivă care o certase pe lăptăreasă. Blondă, cu o faţă sănătoasă şi destul de înaltă, aproape de un metru optzeci, nu era iobagă, ci femeie liberă, soţia bucătarului-şef.

— Deci tu eşti cea de la Kirkburough, zise Mary Blouet

măsurând-o pe Rowena din cap până-n picioare, aşa cum făcea aproape toată lumea din cameră, deşi nu la fel de evident. Se zvonea că este ţinută o lady în temniţă, dar faptul că ai fost trimisă aici îmi arată că a fost doar o minciună. Îmi vei spune doamna Blouet şi nu o să-ţi dai aere şi nu o să-mi răspunzi. Mi-a ajuns atitudinea asta de la înfumurata de Mildred. Cum ea e în graţiile stăpânului, nu pot să o pălmuiesc, dar pe tine nu te prea are la inimă, aşa este, fătucă?

— Aşa este, răspunse Rowena, incapabilă să-şi ascundă tristeţea din glas. Soarta mea este să fiu mereu pedepsită.

— Pedepsită? se încruntă Mary. Nu, doar la nevoie. Ei bine, hai a lunci. Trebuie să veghez cu un ochi de vultur, altfel leneşele astea nu fac nimic. Îţi voi explica îndatoririle pe drum.

— Nu voi lucra la bucătărie, deci? întrebă Rowena surprinsă.

— Aici? râse Mary înveselită. Au destule ajutoare, iar bărbatului meu nu-i place ca fătucile mele să se amestece în treburile lui. Nu suportă lenea, pe când eu nu am parte de altceva şi nu pot găsi niciun leac pentru asta, nu când căţeaua de Celia îmi ştirbeşte autoritatea de fiecare dată când mă întorc cu spatele la ea. Şi scapă pentru că este târfa favorită a lui Lord Warrick şi toată lumea o ştie. Acum mi-aş dori…

Gândul rămase neterminat cât Mary urcă scările spre sala cea mare. Rowena înaintă prudent, temându-se de încă o întâlnire cu Warrick, dar acesta nu se mai afla acolo. Nu mai rămăseseră prea multe doamne nici lângă vatră. Şi nu mai era nici urmă de Mildred.

— Nu le pot porunci servitoarelor doamnelor, zise Mary urmărindu-i privirea. Dar nu eşti la fel de norocoasă ca Mildred, să primeşti o slujbă atât de uşoară.

— Mildred este de multă vreme aici?

— Nu, a venit împreună cu stăpânul. De ce? O cunoşti?

— Da.

— Ei bine, fereşte-te de ea. Există ierarhii aici, ca în fiecare fortăreaţă, şi cum ea are grijă de fetele stăpânului este mai sus ca oricare dintre servitoarele doamnelor, care sunt toate mai sus ca tine. Dar tu eşti peste lacheii de la bucătărie, aşa că ţine-te departe şi de ăştia. Vei avea destule fătuci dintre care să îţi alegi prietene, dar ascultă-mi sfatul, nu te împrieteni cu Celia.

Pe Rowena n-o interesa Ceha, chiar dacă era favorita lui Warrick. Era mai preocupată de propria ei situaţie. Ştia că avea să fie una dintre „fetele” lui Mary, dar nu i se spusese deocamdată ce avea de făcut.

Şocul în privinţa noului ei statut de servitoare nu fu dur, deoarece hainele primite îi dăduseră deja o idee asupra sorţii care o aştepta. Şi unul dintre primele lucruri pe care i le spusese Warrick la Kirkburough fusese acela că nu mai era o lady. Îşi aminti cu amărăciune de clipele când îşi dorise tocmai asta, să fie doar o servitoare, fără o avere care să fie râvnită şi pentru care să se lupte. Trebuia să fie mai atentă pe viitor cu propriile dorinţe.

Totuşi, Warrick nu putea să facă din ea o servitoare în adevăratul sens al cuvântului, pentru că se născuse într-o familie nobilă şi fusese crescută ca o lady. Nu-i putea lua sângele albastru, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit-o, însă ar fi putut să o trateze ca pe o servitoare şi ea nu se putea împotrivi, căci era doar o prizonieră la mila lui. Când îi trecu prin minte că ar fi putut să o trimită înapoi în temniţă, fără protecţia bunului John Giffard, îşi dădu seama că trebuia să se considere norocoasă, mai mult decât norocoasă. Un servitor avea libertate de mişcare, trecea aproape fără să fie remarcat. Un servitor putea să evadeze.

Capitolul 19

— Aici îţi vei petrece cea mai mare parte a timpului, zise Mary deschizând uşa camerei de ţesut de la etaj.

Trei femei fugiră rapid de la geamul de unde îi priveau pe soldaţi antrenându-se în curte, însă nu apucară să se aşeze la locurile lor înainte ca Mary să observe, după cum nu putură ascunde nici fusul care se rostogoli pe podea până la picioarele ei.

Rowena cercetă odaia cât timp Mary le străpungea pe lucrătoare cu o căutătură aspră. Zări un coş plin de fusuri cu rotiţe de piatră, suficiente ca să toarcă o cantitate mai mare de fir dacă ar fi muncit mai multe femei, însă nu erau decât opt. Coşuri mari cu lână scărmănată erau înşirate de-a lungul pereţilor, pregătite pentru tors. Mai existau şi şase războaie mari şi un maldăr de gherghefuri într-un colţ, dar numai trei dintre războaie aveau în acel moment lână în ele şi unul singur avea o ţesătură aproape terminată în el. Geamul unic oferea lumină suficientă, aşa că măcar nu era o problemă ca fumul de lumânare să păteze pânza tocmai ţesută.

Mary le admonestă sever:

— Iar pierdeţi vremea, este? Ori terminaţi ce aveţi de făcut azi, ori nu primiţi nimic la cină. Şi dacă vă mai prind că sunteţi leneşe, vă trimit la rufe. Mai sunt şi altele cu degete iuţi, chiar dacă trebuie să le aduc din sat.

Spunând asta, ieşi trântind uşa. Rowena, care o urmase surprinsă, îngăimă:

— Credeam că am să muncesc aici.

— Da, vei munci, dar ai destule de făcut azi. N-are rost să te apuci de tors şi de ţesut acum, ca să împărtăşeşti pedeapsa trântoriţelor ăstora.

După câte suferise, Rowena era perfect de acord. Recunoscătoare, o informă pe Mary:

— Ştiu cum să scot un fir de calitate, deşi durează mai mult cu o învârtire dublă. De asemenea, pot să le arăt ţesătoarelor cum să producă o pânză de calitate, suficient de bună pentru doamnele de la castel.

În ultimii ani nu avusese ocazia să instruiască servitoare, în afara celor care o slujeau direct pe ea, dar împlinise deja cincisprezece ani când viaţa ei se schimbase drastic şi mama ei o învăţase deja tot ce trebuia să ştie pentru a administra un castel, în plus, tot ce putea să le explice altora putea să facă ea însăşi. Altfel, cum ar fi fost capabilă să dea instrucţiuni precise fără să ştie exact cum trebuia procedat? Erau şi anumite lucruri pe care putea să le facă mai bine ca alţii.

După ce obţinuse atenţia completă a lui Mary, continuă:

— Dar talentele mele ar fi irosite în acest domeniu, întrucât sunt mai pricepută cu acul.

— Aşa trebuie să fi socotit şi stăpânul, deoarece a ordonat ca tu să ai grijă de hainele lui şi să-i faci unele noi, deşi pentru asta avem materiale mai bune decât lâna toarsă. Dar spui că poţi să le înveţi pe fete să obţină un fir mai fin?

Rowena era încă îmbujorată din pricina acestei noi pedepse, obligaţia de a se ocupa de hainele lui, aşa că dădu din cap ţeapăn. Dar Mary nu îi observă culoarea din obraji pe coridorul prost luminat; era doar surprinsă.

— Tu te-ai ocupat de ţesătoare la Kirkburough? întrebă ea.

— Nu, nu am stat acolo multă vreme.

— Ei bine, nu m-ar deranja dacă le-ai instrui puţin pe

fătucile astea cât îţi ţeşi tu partea ta, dar poruncile stăpânului nu prevăd asta. Pe deasupra, o să ai puţin timp la dispoziţie cu tot ce ai de făcut. Se întoarse să plece, adăugând doar: Când termini pentru azi, te poţi întoarce aici să dormi cu celelalte.

Rowena îşi imagină cămăruţa minusculă şi întrebă:

— Toate dorm acolo?

— Nu, doar trei. Celelalte cinci sunt la fel de stricate precum Celia. Toate au bărbaţi la care se furişează pe timpul nopţii. Mary se opri în vârful scării pentru a o ţintui pe Rowena cu ochii mijiţi: Nu eşti soi rău, nu?

Rowena ştia că oamenii o văzuseră intrând în dormitorul lordului cu trei zile în urmă şi că alţii o observaseră părăsind camera. Mary nu părea să fie la curent, însă avea să afle până la urmă. Dacă urma s-o aibă drept şefă, nu dorea să îşi facă un duşman din această femeie surprinzând-o mai târziu cu o veste dezagreabilă. Şi Mary nu părea să fie rea, ci doar pusă pe harţă. Poate că avea chiar să o ajute, dacă izbutea să-i câştige simpatia.

— V-aş fi enorm de recunoscătoare, doamnă Blouet, dacă aţi putea să-i ţineţi pe toţi bărbaţii la distanţă de mine. Există totuşi ceva ce ar trebui să aflaţi, dacă stăpânul nu v-a spus deja. M-a ţinut la el în dormitor în aceste trei zile - legată cu lanţuri de patul lui.

— Nu, nu ar face una ca asta! sări Mary indignată. De ce minţi?

Ultimul lucru la care se aşteptase Rowena era să se găsească cineva să îl apere pe acel om crud şi răzbunător. Era oare posibil ca Mary să nu ştie cu cine avea de-a face?

— Enid ştie că aşa este şi mă îndoiesc că stăpânul ar nega-o, pentru că a avut motive să mă pedepsească în acel mod. Vă spun doar ca să nu vă miraţi dacă mă mai alege şi pentru alte pedepse, pentru că este puţin probabil să fi terminat cu răzbunarea lui.

Mary arăta în continuare sceptică, dar acceptă:

— Da, este puţin probabil, pentru că celelalte sarcini ale tale, acum că mă gândesc, pot fi văzute ca o pedeapsă dacă nu îţi place de domnia sa. Îl vei servi pe Lord Warrick şi la masă, la toate mesele, vei avea grijă de curăţenia camerei lui doar cu ajutorul lui Enid şi îi vei pregăti baia, ceea ce probabil că o va supăra pe Celia, pentru că asta fusese sarcina ei înainte, o sarcină care îi făcea plăcere.

Rowenei îi veni să leşine. Îşi imaginase că ce era mai rău trecuse, că înjosirea la statutul de servitoare avea să fie totul?

— Mai este un lucru pe care ar trebui să-l aflaţi. Sunt însărcinată, şi Lord Warrick ştie că este al lui.

— Şi îţi dă mai mult de lucru decât oricărei alte servitoare de aici? Nu, nici asta nu pot să cred.

— De ce aş minţi când dovada va deveni vizibilă peste doar câteva luni?

— Atunci nu ştie despre asta, insistă Mary.

— Niciun altul nu m-a mai atins, doamnă Blouet. Copilul este al lui şi chiar intenţionează să… să mi-l ia.

— Acum mergi prea departe cu acuzaţiile, fato! se răsti cealaltă. Dacă e adevărat că eşti grea, probabil că stăpânul îţi va găsi un soţ, aşa că nu-mi mai vorbi despre asta. Acum haide. Restul zilei trebuie să cureţi dormitorul, întrucât a fost neglijat în aceste… ultime… trei…

Mary nu mai termină, dându-şi seama că afirmaţiile Rowenei aveau cel puţin un sâmbure de adevăr. Îşi strânse buzele şi o luă pe trepte spre parter.

Rowena nu o urmă de îndată, simţindu-se copleşită de o nouă teamă pe care Mary i-o transmisese fără să vrea. Warrick ar fi putut să o mărite, chiar cu un servitor, cu cel mai de jos om. „Te rog, Doamne, nu lăsa să-i treacă asta prin minte!” imploră ea.

Ura gândul de a se întoarce în dormitor, dar îşi dădu seama că nu era la fel de sinistru când nu era legată. Era

exclus să se apropie de pat. Ar fi preferat să frece podeaua în genunchi şi aşa şi făcu, în timp ce Enid schimba cearşafurile, ştergea praful şi deretica. Rowena ar fi scos şi covoarele ca să le bată, dar Enid scuturã din cap. Aveau de spălat rufe, Enid cearşafurile, Rowena hainele lui. I se spuse asta când straiele îi fură aruncate în braţe şi Enid, cu propriile braţe pline, îi făcu semn să o urmeze.

Rowena mai spălase haine o singură dată în viaţa ei, deşi ştia destul de bine cum se făcea. Nu era o sarcină plăcută. Cearşafurile puteau fi lăsate pur şi simplu într-o copaie cu o soluţie de rumeguş şi leşie, apoi frecate, clătite şi puse la uscat. Hainele aspre din lână ale servitorilor puteau fi spălate la fel, dar nu şi veşmintele fine ale unui lord. Acestea trebuiau fierte şi spălate de mână cu un săpun mai blând, apoi fierte din nou şi clătite nu o dată, ci de trei ori, înainte să fie puse la uscat.

Nici cele trei căldări de apă din spălătorie fierbând constant, nici aburii care-i dădeau ameţeli, nici săpunul mai blând, dar oricum abraziv care-i înroşise pielea delicată nu o puteau convinge că era cea mai grea dintre sarcinile ei, mai ales că spălătoresele celelalte erau prietenoase şi unele chiar veniseră să o ajute după plecarea lui Enid. Nu, nu ajunsese încă la cea mai rea dintre sarcini, dar spera ca lordul de Fulkhurst să nu fie un om pretenţios şi să nu vrea să facă baie mai mult de o dată pe săptămână. Poate că mai avea câteva zile de răgaz înainte să fie nevoită să se ocupe de această îndatorire.

Când se întoarse în sală, pregătirile pentru cină fuseseră încheiate. Warrick nu era încă prezent, dar la masa lordului începeau să se adune cei care aveau privilegiul să mănânce acolo: fetele lui, mai mulţi cavaleri, intendentul, care era la rândul lui cavaler, şi o doamnă care le învăţa pe fete arta gospodăriei.

Unul dintre cavalerii de acolo era Sir Robert. Rowena se

grăbi la bucătărie să vadă ce trebuia dus la masa seniorului, sperând să aibă ocazia de a schimba cu el câteva cuvinte până la sosirea lui Warrick. Nu uitase ajutorul pe care i-l dăduse cavalerul trimiţându-i-l pe John Giffard, nici promisiunea ei de a-i mulţumi pentru asta. Şi nu strica să cultive această prietenie, întrucât ajutorul acordat o dată putea fi acordat din nou şi avea nevoie de orice sprijin posibil pentru a evada din acel loc.

Când se întoarse cu prima tavă cu fripturi, Warrick era deja la locul lui. Ochii lui se aprinseră când o văzu intrând în sală şi nu o părăsiră nicio clipă. Rowena refuză să se mai uite spre el după ce îi întâlni privirea prima oară, dar se simţi urmărită, ceea ce o deranja.

Fu uimită să-l întâlnească pe Warrick aşteptând-o în vârful scărilor când veni cu a doua tavă. Neîndoielnic, expresia lui nu anunţa nimic bun.

— Nu te-am avertizat să te uiţi tot timpul la mine? întrebă el.

— Eu... am uitat, minţi ea.

Asta îl linişti doar pe jumătate.

— Vei uita din nou?

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, stăpâne, zise ea printre dinţi.

Asta îl mulţumi.

— Poate că ai nevoie de ceva care să-ţi aducă aminte cui aparţii acum, rosti el pe un ton gânditor, chiar înainte ca mâna lui să se întindă spre sânul ei.

Rowena se feri atât de rapid, că îşi pierdu echilibrul. Warrick se întinse, dar totul se petrecu prea rapid şi nu o putu prinde la timp. Nu ţipă. Simţi o secundă de uşurare că nefericirea ei avea să se încheie în acest fel, înainte ca regretul să-i umple mintea. Dar şi acest sentiment fu prea scurt ca să-i provoace un ţipăt, pentru că nu căzu mai mult de două trepte, chiar peste servitorul care urca în spatele ei cu o altă tavă de mâncare.

Ambele tăvi loviră treptele de piatră zdrăngănind în timp ce omul se sprijini ca să nu pice. Într-o clipită, Warrick o ridică şi o trase spre el. Nu-i dădu drumul în vârful scărilor înainte să o zguduie puternic de vreo două ori.

— Să nu mai încerci să-mi eviţi atingerea, fetiţo, căci altfel vei păţi mai rău ca o simplă căzătură pe scări. Acum curăţă mizeria pe care ai făcut-o. Mişcă-te repede, căci nu voi mânca până nu-mi umpli farfuria tu însăţi - şi mi-e o foame de lup.

Cu alte cuvinte, se putea aştepta ca furia lui să crească treptat cu fiecare minut în care o aştepta să cureţe scările? Nu era de mirare că mâinile îi tremurau îngrozitor.

Capitolul 20

Atunci când reuşi să se întoarcă în sală cu o nouă tavă de mâncare, Rowena îl găsi pe Warrick servindu-se din ceea ce era deja disponibil la masă şi atât de adâncit în discuţie cu intendentul său, că probabil o dăduse cu totul uitării. Insistă oricum ca ea să-i umple tipsia, arătând spre bucăţile pe care le dorea. De asemenea, îi porunci să rămână acolo ca să-i reumple cupa cu bere, deşi un tânăr paj stătea în spatele lui cu o carafă tocmai în acest scop. În tot acest timp trebuia să se uite la el. Asta o enerva la culme. Nu-i plăcea să-l privească şi să vadă fiecare nuanţă a expresiei lui, să ştie exact când gândurile lui reveneau la ea. Dar ştia că aceasta era doar o altă formă de răzbunare, faptul că o forţa să se uite la chipul lui crud, aşa cum era şi servitul la masă. Ambele erau calculate pentru a o face să priceapă că se afla la mila lui şi că, de fapt, el nu avea pic de milă.

Când termină de mâncat, îi făcu semn din mână să înainteze, fără să se uite măcar dacă ea observase. Ar fi avut probleme dacă n-ar fi băgat de seamă şi ştiu că el o testa să vadă cât de bine îi respecta poruncile, deşi se aştepta în mod evident să-l asculte întocmai. Şi asta o înfuria, certitudinea lui arogantă că avea să facă tot ce îi cerea. Nu îl sfida nimeni vreodată? Nu îi provoca nimeni în mod intenţionat mânia? Un gând stupid, întrucât simpla vedere a sprâncenelor lui încruntate o băga în sperieţi. Şi indiferent cât de mult o enerva, nu avea curajul să rişte o

bătaie sau încă o pedeapsă - nu încă.

— Am nevoie de o baie în această seară, îi spuse el fără s-o privească. Du-te şi pregăteşte-o.

Rowena închise ochii pentru o clipă, regretând că nu scăpase de corvoadă. O auzi pe una din fiicele lui chicotind, urmată de o admonestare aspră de la profesoara lor, şi se îmbujoră. Toţi cei de acolo ar fi trebuit să fie orbi ca să nu observe atenţia pe care i-o acordase Warrick în timpul mesei. De fiecare dată când un lord alegea o singură servitoare din mulţime, era aproape garantat că aceasta va ajunge în patul lui - sau cel puţin aşa se întâmpla de obicei. Regula nu se aplica în cazul de faţă, întrucât suferise deja acea experienţă neplăcută, dar ei nu ştiau că era pedepsită, ci îşi imaginau că se bucura de favorurile seniorului.

Părăsi sala rapid, doar pentru a scăpa de răceala ochilor argintii. O găsi pe Mary în bucătărie cinând împreună cu soţul ei şi îşi aminti că nu apucase să mănânce. De unde să aibă timp, cu toate îndatoririle care-i fuseseră puse în spinare? Evident că nu în acea zi. Pe de altă parte, ziua aceea fusese o excepţie, căci avusese de dereticat după trei zile de pauză şi începuse târziu. În plus, el nu îşi putea dori o baie chiar în fiecare seară.

Mary îi explică rapid cum trebuia să-şi îndeplinească sarcina în timp ce continua să înfulece bucăţi suculente de potârniche friptă. Mirosul ademenitor suscită proteste vehemente din partea stomacului Rowenei. Află că nu trebuia să aducă vana cea mare care era depozitată în anticamera dormitorului, acolo unde dormeau scutierii lui Warrick, întrucât el făcea baie acolo vara. Şi nici nu trebuia să aducă multe găleţi de apă: i se arătă căror servitori le revenea această îndatorire ca să poată da ea însăşi ordinul data viitoare. I se spuse unde să găsească hainele pentru baie şi săpunul care trebuia folosit doar de către lord. Fu avertizată că stăpânului îi plăcea baia

foarte caldă, dar nu fierbinte, şi că temperatura era responsabilitatea ei şi că urma să primească o palmă dacă nu o nimerea. O altă grijă de care se putea lipsi, dar la care ar fi trebuit să se aştepte, întrucât majoritatea cavalerilor reacţionau violent la cel mai mic disconfort, spre nenorocul celor aflaţi cel mai aproape de ei în acel moment.

O înnebunea gândul că era nevoită să traverseze din nou întreaga sală pentru a ajunge la dormitor, dar Warrick păru să nu o observe de această dată. Deşi se uită spre el la fiecare câţiva paşi, pentru a respecta ordinul lui nerezonabil de a nu-l scăpa din ochi, nu putea să se aştepte ca ea să-l privească în timp ce mergea, riscând astfel să se împiedice. Sau...?

Probabil că nu, întrucât nu fu certată. Odată ce ajunse în anticamera dormitorului, dădu nas în nas cu Celia.

Se lămuri imediat cine era tânăra femeie când văzu frumuseţea ei răpitoare şi ura pură ce îi izvora din ochii verzi. Purta cămaşa şi rochia decoltate, pentru a-şi etala sânii plini, iar coama ei sălbatică de bucle arămii sugera o senzualitate neînfrânată pe care orice bărbat ar fi găsit-o provocatoare. Dinţii îngălbeniţi nu se observau, dar mirosul copleşitor de trandafir era sufocant. Asemenea multor nobili, avea în mod evident impresia greşită că parfumurile dulci puteau masca murdăria.

Celia nu zăbovi, ci trecu direct la atac.

— Te ştiu eu - tu ai fost în temniţă. Ce ai făcut să scapi de pedeapsă şi să devii preferata lui? Ţi-ai desfăcut picioarele pentru el? Te-ai lăsat în genunchi şi...

— Închide-ţi gura aia spurcată şi pleacă de aici, Celia!

Ochii verzi sclipiră de furie.

— Tu? Tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Mie?

Exact ce-i lipsea Rowenei, să se lupte pentru un bărbat pe care îl dispreţuia. Era aproape hilar. Şi mai era considerată şi favorită? îndatoririle ei odioase stârneau invidie? Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai urma?

înfumurarea femeii era enervantă, amintindu-i ce îi spusese Mary Blouet despre ea. Era evident că poziţia de favorită a lordului i se urcase Celiei la cap, dându-i o aroganţă plină de condescendenţă, nepotrivită unei servitoare. Şi era doar o servitoare, indiferent cât s-ar fi străduit să pară altceva. Dar aşa eşti şi tu deocamdată, îşi aminti Rowena. Prin urmare, ce drept ai să fii scutită de îndrăzneala unui alt servitor?

Conştientizarea acestui fapt nu o făcu să renunţe la sarcasmul din ton atunci când răspunse:

— Cred că pot să-ţi vorbesc oricum vreau, Celia. Nu sunt eu favorita în clipa de faţă?

Asta îi aduse o palmă complet neaşteptată şi o replică veninoasă:

— Nu multă vreme, căţea ce eşti! Ţine minte că atunci când se va plictisi de corpul tău slăbănog, palid, o să te fac să-ţi pară rău că mi-ai luat locul.

Rowena era prea uimită ca să mai spună un cuvânt, în timp ce Celia ieşea pe uşă. Nu mai fusese niciodată pălmuită, niciodată în viaţa ei, şi era cu siguranţă neplăcut. Dar acesta era încă un lucru cu care trebuia să se obişnuiască. Ce alternativă avea, mai ales dacă abuzul venea din partea doamnei Blouet sau din partea lui Warrick însuşi? Dar de la o altă servitoare? Nu, nu era obligată să accepte una ca asta - doar că fetei aceleia nu avea ce să-i facă. Putea doar să-şi imagineze reacţia lui Warrick dacă încerca să-i pălmuiască la rândul ei „favorita”. Celia o intuia prea bine, de aceea îşi permitea să se poarte cu atâta mojicie.

Servitorii sosiră cu apa. Rowena se duse să aducă hainele de baie şi săpunul din dulapul din dormitor. Luă şi o bucată de pânză, pe care o înmuie în apă rece şi şi-o lipi de obraz. Astfel, urma roşie dispăru parţial până la venirea lui Warrick.

Acesta privi întâi la baia din care se ridicau aburi. Avuseseră nevoie de toate găleţile de apă caldă pentru a

o încălzi pe cea rece care fusese turnată când ea nu fusese atentă, aşa că rămăsese doar apă rece pentru clătit. Era pe punctul să poruncească să se mai aducă apă caldă când el sosise, dar prezenţa lui o făcu să uite, mai ales când privirea i se fixă pe obrazul ei.

Veni direct la ea şi îi ridică bărbia.

— Cine te-a lovit?

— Nimeni.

— Minţi, fetiţo. Ce ai făcut ca s-o superi pe doamna Blouet aşa de repede?

De ce presupunea imediat că ea era de vină? Ar fi trebuit să-i spună adevărul, că meritase palma pentru că se coborâse la nivelul Celiei. Dar ştia foarte bine că el nu avea să facă nimic, fiind vorba de scumpa lui Celia, şi dintr-un motiv obscur asta o duru mai tare decât o duruse palma. Hotărî să mintă:

— M-am împiedicat doar, întrucât nu puteam să fiu atentă unde păşesc, dacă tu mi-ai ordonat să mă uit la tine.

Iar el nu o urmărise atent, ca să ştie că minţea. De data asta, încruntătura lui nu o înspăimântă.

— Fătucă proastă. Trebuie să te învăţ şi ce înseamnă bunul-simţ laolaltă cu îndatoririle?

— Dacă mi se permite să mă uit unde păşesc când sunt în prezenţa ta, trebuie să-mi spui. Nu doresc să-ţi ies din poruncă.

— Chiar aşa? Descumpănit de răspunsul ei blând, îi dădu drumul. Atunci vom vedea exact cât de mult vrei să-mi respecţi poruncile. Dezbracă-mă.

Se aşteptase la asta, dar se îmbujoră oricum, astfel că ambii obraji îi erau acum la fel de roşii. Warrick stătea în faţa ei, cu mâinile relaxate lângă corp. Nu avea să o ajute deloc. Ura asta, ura să se apropie de el, iar el o ştia prea bine. Până la urmă, faptul că o trata ca pe o servitoare - nu, mai degrabă ca pe sclava lui personală - era o nouă etapă a răzbunării lui.

Reuşi să-l dezbrace rapid, fără a încerca să-şi ascundă dezgustul. Acel zâmbet lipsit de umor pe care ea îl ura atât de tare reveni pe buzele lui, aşa că evită să-l privească în faţă. Îi rămânea să se uite doar la corpul lui - căruia nu-i găsise niciodată vreun cusur şi nu-i putea găsi vreunul nici acum.

Warrick nici măcar nu se aplecă pentru a o ajuta să-i scoată tunica. Dimpotrivă, o forţă să se apropie de el ca să i-o tragă peste piept şi umeri, apoi peste cap. Rowena icni când sânii i se frecară accidental de pieptul lui, apoi icni din nou când sfârcurile i se întăriră imediat. Trase atât de tare, că trebui să se dea câţiva paşi buni în spate când tunica trecu în sfârşit de mâinile lui.

Seniorul râse de expresia ei furioasă - cel puţin spera că de asta râsese. Nu putea să ştie ce reacţie îi trezise atingerea de trupul lui, nu-i aşa? Şi cum se putea întâmpla asta când îl dispreţuia atât de categoric? Nu avea nicio logică.

Nu voia să se apropie din nou de el. Îi mai rămăseseră pantalonii şi cizmele, dar nu putea să o facă, nu asta. Sânii o furnicară doar la acest gând. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea?

Făcu un pas grăbit înainte, aproape izbindu-se de el. Îi auzi râsul şi scrâşni din dinţi. Deci avea să-i reproşeze şi asta? Era un ticălos desăvârşit, dincolo de...

— În genunchi, cred.

Se lăsă în genunchi fără să se gândească la noul lui ordin şi se trezi cu faţa în dreptul ciorchinelui plin ascuns în spatele pantalonilor. Obrajii i se umplură din nou de culoare şi degetele îi tremurau când se întinse să-i dezlege şireturile pentru a-i elibera arma răzbunătoare.

— Mă satisface să te văd în această poziţie de umilinţă, ca un animal de companie la picioarele mele, continuă el pe un ton nepăsător. Poate te voi pune să mă serveşti la masă la fel.

În faţa tuturor?

— Te rog, gemu ea.

Mâna lui i se opri pe creştet - ca şi cum ar fi fost un câine gâfâind pentru atenţie la picioarele lui - şi o împinse până când ea îl privi.

— Vei ezita din nou în îndatoririle tale?

— Nu, nu o voi face.

Warrick nu mai spuse nimic, lăsând-o în agonia îndoielii dacă răspunsul ei fusese mulţumitor. Rowena era în genunchi acum pentru că, plină de îndrăzneală, refuzase să-şi termine treaba. Primise o pedeapsă rapidă şi umilitoare. Nu era suficient?

Îi trase pantalonii în josul picioarelor, dar evită să se uite la bărbăţia lui, plecându-şi privirea. Când termină, el nu se clinti, aşa că se holbă la picioarele lui goale. Nu se putea spune că-l sfida, de vreme ce şi picioarele erau o parte a lui, îşi zise.

— Chiar îmi testezi răbdarea, bombăni el. În cele din urmă, renunţă să mai insiste şi intră în apă. Rowena oftă de uşurare. Uitase însă ce mai însemna să aibă grijă de el în cadă. El îi aminti: Ce mai aştepţi, fetiţo? Vino şi spală-mi spatele şi părul.

Asta făcea parte din „baie”, o ştia prea bine. Măcar nu insista să-l spele peste tot. Dar n-ar fi vrut să se apropie din nou de corpul lui gol, când, spre enervarea ei, numai acest gând o făcea să se simtă caldă şi moale în interior.

Aduse cârpa de spălat, o înmuie şi o săpuni, dar înainte să-l atingă, îl întrebă:

— De ce nu se ocupă soţia ta de asta?

— Nu am soţie.

— Dar ai două fiice.

— Şi am avut două neveste, dar au murit de multă vreme. Aş fi avut o alta… O prinse dintr-odată de rochie şi o trase aproape, mârâind: Trebuia să mă întâlnesc cu ea, dar am fost reţinut, aşa că a plecat mai departe, fără să mai dea vreun semn de viaţă. Ştii tu unde mă aflam când nu am putut să-mi întâmpin mireasa, fetiţo? Rowena se

temea să răspundă, însă el nu o aşteptă: Eram înlănţuit de un pat la dispoziţia ta.

Pentru numele lui Dumnezeu, o învinovăţea şi pentru asta?

— Nu la dispoziţia mea, şopti ea.

El îi dădu drumul, împingând-o uşor.

— Ai face bine să te rogi ca Lady Isabella să fie găsită vie fi nevătămată.

O altă ameninţare cumplită, ale cărei consecinţe nu se profilau clar. Se întrebă dacă doamna, în loc să se fi pierdut, profitase de ocazie pentru a fugi de căsătoria cu acest bărbat. Rowena ar fi făcut-o cu siguranţă dacă i s-ar fi oferit ocazia.

Subiectul îl înfuriase. Putea simţi asta în tensiunea din spinarea lui când îl frecă rapid. Nu fu cu adevărat surprinsă, atunci când îi întinse cârpa să termine, că el nu o luă. Mai căpătase o pedeapsă pentru că îl enervase.

— Cred că m-am forţat prea tare astăzi, aşa că mă poţi spăla peste tot. Şi ai face bine să-ţi scoţi hainele ca să nu ţi le uzi.

Naiba să-l ia! De ce trebuia să se răzbune pentru cele mai neînsemnate lucruri? Era de o cruzime drăcească.

Rowena făcu aşa cum i se ceruse, dându-şi jos cămaşa şi veşmântul, rupând mai multe şireturi în graba ei. Apoi îşi puse din nou rochia fără mâneci înainte ca el să observe că îl sfida rezolvând problema udării în mod propriu.

Când îi dădu ocol pentru a îngenunchea lângă el şi începu să-i săpunească pieptul, se temu că, observându-i stratagema, avea să o pălmuiască pentru prima oară. Cum Warrick nu reacţionă, hotărî să ridice ochii spre faţa lui - şi îl găsi zâmbind, un zâmbet autentic care-i sublinia frumuseţea. Uimirea ei îl făcu să izbucnească în râs.

Rowena se lăsă pe călcâie, îndurerată. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l amuze pe monstru. Se părea însă că în acea zi nu-i mergea deloc bine.

— Haide, termină înainte ca apa să se răcească, o îndemnă el cu un zâmbet.

O făcu, dar spălarea acelui corp masiv era o tortură. Inima i-o luase razna, iar sfârcurile o dureau, înţepate de lâna veşmântului. Scena îi amintea şocant de felul în care-l mângâiase la Kirkburough ca să-l pregătească pentru împreunare. De asemenea, bărbăţia lui se frecase de braţul ei de prea multe ori ca să nu ştie că era aproape să explodeze.

Faţa îi era învăpăiată. Warrick îi rânjea în continuare, amuzat de disconfortul ei. Rowenei nici măcar nu-i păsa de asta acum, pentru că văpaia i se întinsese către pântece. Tânjea nebuneşte să Intre în cadă lângă el.

Dându-şi seama, se ridică în picioare însă şi începu să-i spele părul. Dar o făcu atât de soldăţeşte, că ochii lui fură inundaţi de clăbuci.

— Destul, fato, se plânse el. Clăteşte-mă.

Se întinse spre găleată, uşurată că aproape terminase - când îşi aminti că nu mai rămăsese apă caldă.

— Va trebui să aştepţi...

— Nu, fă-o acum.

— Dar, stăpâne, apa este...

— Acum, naiba să te ia!

Buzele ei se strânseră. Ei bine, doar o ceruse, nu? Cu o mulţumire secretă, îi turnă apa rece ca gheaţa în cap.

Îl auzi inspirând chiar când apa i se scurse pe faţă, ceea ce îl făcu să se înece şi să scuipe. Momentul ei de plăcere se transformă în alarmă. Avea s-o bată, deşi nu era vina ei. Nu sări din cadă, dar ea se retrase oricum încet spre uşă în timp ce Warrick îşi ştergea apa de pe faţă. Ochii argintii o ţintuiră pe loc.

— Eu... eu am încercat să-ţi spun că nu mai era apă caldă... stăpâne.

— Aşa este. Dacă nu m-ar fi usturat ochii, te-aş fi putut asculta.

— Deci mă vei învinui oricum? Dacă m-ai fi întrebat, aş

fi putut să-ţi spun că nu am mai îmbăiat pe nimeni înainte, că nu ştiam cum...

— Taci din gură!

Era evident enervat, dar nu părea dornic să o bată, aşa că îndrăzni:

— Ce doreşti să porţi acum? Vin îndată cu hainele potrivite.

— Nu este nevoie. Mă duc direct în patul meu.

— Atunci... pot să plec... stăpâne?

Ezitarea de la final era intenţionată. Din privirea lui severă îşi dădu seama că o prinsese,

— Nu, întâi mă vei usca.

Asta era mai degrabă pedeapsa pentru apa rece.

Rowena se ridică în picioare. De la acea distanţă îi putea observa corpul în întregime. Dădu să protesteze, dar el luă cuvântul primul:

— Eşti mulţumită cu rezultatul muncii tale?

— Nu!

— Înainte erai de fiecare dată, îi aminti el.

Vocea lui era prea răguşită. Pentru numele lui Dumnezeu, dorea să o seducă? în acest caz, după aceea avea probabil s-o alunge şi să o cheme pe Celia. O pedepsise deja potrivit legii talionului, nu putea s-o dorească din nou. Pur şi simplu visa doar la mai multă răzbunare.

— Nu... nu mi-a plăcut violul mai mult decât ţi-a plăcut ţie, zise ea nefericită. Ţi-am spus cât de rău îmi pare pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Când vei înceta să te mai răzbuni?

— Când vederea ta n-o să mă mai înfurie. Când fiecare jignire îşi va fi primit răsplata. Când îţi voi fi ucis fratele pentru moartea scutierului meu. Când îmi voi fi pierdut interesul, fetiţo, nu înainte... poate niciodată.

Capitolul 21

Rowena stătea trează în aşternutul ei neconfortabil pe podeaua camerei de ţesut. Îşi pusese din nou cămăşuţa înainte să se culce. Pânza aspră îi provoca mâncărimi, dar balotul de lână care ţinea loc de saltea era şi mai rău, aşa că straiul îi oferea o mică alinare. Era şi singura, căci altfel o măcinau tot felul de gânduri stranii.

Nu înţelegea sentimentele acelea tulburătoare. Nu-l dorea pe Warrick de Chaville. Nu putea dori un bărbat pe care îl ura. Totuşi, de multe ori în ultimele zile el o făcuse să-l dorească în ciuda urii, iar trupul ei îşi amintise asta şi răspunsese, din nou, fără să asculte de porunca minţii.

Seniorul se înfuriase amarnic atunci când îi adusese aminte de toate motivele pentru care voia să se răzbune. Se stăpânise bine însă, doar îi văzuse mânia în ochii lui expresivi. Dar asta era suficient pentru a o face să tremure. Spaima ei părea să-l bucure, ajutându-l în mod ciudat să se calmeze.

Când se apropiase de el să-l şteargă, picioarele nu voiseră s-o asculte. Nici vocea lui rece nu avusese darul s-o liniştească.

— Lasă-te din nou în genunchi, ordonase el. Şi ai grijă să nu-ţi scape vreo picătură de apă. Dacă răcesc din cauza neglijenţei tale, te voi bate.

Spusese asta de parcă celelalte ameninţări cu bătaia nu fuseseră serioase. Rowena se forţă să-l şteargă încet, ca să se asigure că nu mai rămăsese niciun strop pe

pielea lui netedă.

Era o experienţă pe care nu şi-ar fi dorit niciodată să o repete. Tremura în continuare, însă cauza nu mai era spaima, ci altceva. Warrick o privea ca un uliu, aşa că nu putea să nu vadă efectul pe care îl avea asupra ei. Desigur, efectul pe care ea îl avea asupra lui era şi mai evident: nu se putu împiedica să nu se uite fascinată la bărbăţia lui. Împotriva voinţei ei, începu să o mângâie pe când îl usca.

Acela fusese momentul în care el răbufnise, spunându-i să plece. Fusese surprinsă, dar nu aşteptase ca el să repete ordinul, ci o luase la fugă pe scara ce ducea spre încăperile femeilor.

Camera de ţesut era goală şi întunecată: cum era încă devreme, celelalte femei se aflau în sala mare. Rowena ar fi trebuit să se calmeze, apoi să se ducă să mănânce ceva. În loc de asta luase o torţă de pe coridor pentru a aprinde câteva lumânări din odaie, îşi făcuse patul, îşi pusese cămaşa şi se culcase.

Să adoarmă era cu totul altceva. Era încă trează când patru ţesătoare intrară împreună, sporovăiră preţ de câteva minute, apoi se lăsară cuprinse de somn. Rămase trează şi când zgomotele făcute de stomacul ei se alăturară sforăitului uşor al celorlalte fete. Era încă trează când uşa se deschise la scurtă vreme după utrenie şi o siluetă masivă apăru în prag, conturată de lumina de pe hol.

Ştia cine era. Chiar bănuise că avea să vină, deşi îşi imaginase că avea să se uşureze cu ajutorul Cehei. Dacă nu cumva... Credea oare că Ceha se afla acolo? Venise după favorita lui, nu după ea?

Se uita însă la ea când zise:

— Vino.

Acum nu mai avea nicio îndoială, chiar dacă faţa lui era doar o umbră întunecată. Celelalte femei nu se clintiră, dar nici Rowena nu făcu alt gest decât să scuture din cap.

Warrick îşi întinse mâna şi repetă porunca, stârnindu-i amintiri despre incredibila plăcere pe care o simţise când o mângâiase, când corpul lui îl forţase pe al ei - şi scutură iarăşi din cap, violent. Nu îşi dorea din nou acea plăcere, nu de la el.

— Ai aceleaşi dificultăţi pe care le am eu, altfel nu ai fi trează, şopti seniorul. Eu, unul, nu intenţionez să mai sufăr. Haide acum, sau te duc în braţe de aici.

Rowena era sigură că scena le-ar fi trezit pe celelalte. Cu toate acestea, nu se mişcă,

— Ţipetele tale nu vor conta, insistă el. Nu ai înţeles asta deja?

Cum era probabil că avea să ţipe dacă o atingea, se ridică şi îl urmă afară din cameră - dar numai până pe coridorul gol. Warrick înaintă, aşteptându-se ca ea să-l urmeze. Când îşi dădu în final seama că nu venea în spatele lui, se întoarse. Nu era furios, cel puţin nu încă. Sprânceana lui se ridică a întrebare,

— Ai nevoie de ajutor?

Nonşalanţa lui o înfuria.

— Nu vin cu tine, îl informă ea ritos. Te-ai răzbunat deja pentru asta. Să mă forţezi din nou ar încălca legea talionului.

— Am spus eu că mă ţin strict după legea talionului, fetiţo? Ziua de azi ar fi trebuit să te lămurească. O să mă răzbun pe tine oricum îmi vine cheful. Ridică din umeri şi zâmbetul acela lipsit de umor îi reveni pe buze. Asta nu are însă legătură cu răzbunarea. Pur şi simplu, mi-a trecut prin cap că nu eşti mai mult de o slujnică, aşa că, precum oricare alta, te afli la dispoziţia mea. Prin urmare, dacă decid să-ţi ridic fustele şi să mă folosesc de ce se găseşte între picioarele tale, este privilegiul meu. Dacă îţi spun să vii în patul meu, te vei grăbi să o faci. E limpede?

— Da, dar...

— Da şi mai cum?

— Stăpâne, răbufni ea.

— Înveţi greu, însă nu mă pot aştepta la mai mult de la o proastă ca tine.

— Nu sunt proastă, stăpâne.

— Nu eşti? Nu crezi că a fost o prostie să încerci să-mi furi copilul?

— Nu o prostie, doar o greşeală. Însă nu am avut de ales.

— Nimeni nu ţi-a pus cuţitul la gât, zise el aspru.

O avertizase să nu-şi caute scuze. Acum el era furios şi nu i-ar fi ascultat argumentele. Cu toate acestea, nu putea să nu-şi spună oful, chiar dacă îl mânia şi mai tare.

— Ştii la fel de bine ca mine că nu sunt o slujnică, Lord Warrick. Dacă aş fi, ţi-aş încuviinţa spusele fără crâcnire şi poate că aş avea altă părere despre... chemarea în toiul nopţii. Dar faptul că mă numeşti slujnică nu mă coboară la acel statut, nu-mi schimbă sentimentele, nu mă face să accept ceea ce descrii drept „privilegiu”.

— Îţi place să repeţi că nu ai avut de ales. Ce te face să crezi că acum ai de ales?

— În cazul ăsta va trebui să mă legi din nou cu lanţuri, căci nu voi veni niciodată de bunăvoie în patul tău.

Siguranţa ei îi smulse un hohot de râs feroce.

— Acele lanţuri erau pentru binele tău, nu al meu. Eu aş fi preferat să te lupţi cu mine, întrucât nu ţin să mă doreşti. Nu, vreau să te văd plină de ură şi de ruşine când cedezi în final. Poate că de data asta te voi face să mă implori - pentru ceea ce nu-ţi doreşti.

Rowena păli, deşi el nu observă asta în lumina slabă. Avea amintiri clare despre ultima lor împreunare, când se jucase cu ea şi o înnebunise. Ar fi implorat-o să o ia dacă nu ar fi avut căluş la gură, umilindu-se definitiv. Însă atunci fusese înlănţuită şi nu putuse să împiedice toate acele mângâieri intime. Fără lanţuri, avea să se lupte, pentru a nu-l lăsa să-i stârnească acea nevoie teribilă. Nu, nu o putea face să-l implore. Niciodată.

Înarmată cu acea convingere, fu pe punctul de a-i

spune că era imposibil. Ar fi fost o greşeală prostească, îşi dădu ea seama, căci era modul cel mai sigur de a-l îndemna să-i demonstreze contrariul. Dintr-odată însă, stomacul ei întrerupse tăcerea cu un chiorăit sonor. Până şi asta o ruşină, mai ales când observă nedumerirea lui Warrick.

— Când ai mâncat ultima oară? întrebă el.

— Dimineaţă.

— De ce? Ai avut destul timp...

— Nu înainte de baia ta, iar după aceea... am vrut doar să mă ascund şi să-mi ling rănile.

— Nu da vina pe mine pentru o masă ratată, fetiţo, însă asta n-o să se mai întâmple. Nu-mi pasă dacă mori de foame, dar va trebui să aştepţi până nu-mi mai porţi copilul ca să te înfometezi. Şi aşa eşti cam costelivă. Dacă mai sari peste încă o masă, te voi bate.

Rowena începea să se îndoiască de această ameninţare. El avea un aer serios, dar o folosea prea frecvent ca să-i mai stârnească teama.

— Nu am nicio intenţie să mă înfometez ca să scap de răzbunarea ta.

— Bine, pentru că vei descoperi că nu există scăpare, nu pentru tine. Acum vino...

— Mă întorc în patul meu.

— Vii cu mine - şi nu te-am avertizat să nu mă întrerupi?

— Ba da, dar cum tu însuţi nu respecţi regula asta, nu cred că ai vrea să fii şi ipocrit, pe lângă faptul că eşti un monstru.

Zâmbetul lipsit de umor reveni. De fapt, acel zâmbet era mult mai intimidant ca ameninţările lui, pentru că până în acel moment precedase majoritatea pedepselor.

Warrick păşi în faţă. Rowena se dădu înapoi.

— Sper că nu ai de gând să fugi de mine, o tachină el.

Bărbia ei se ridică.

— Da, de ce nu? Oricum ai de gând să mă pedepseşti.

„Şi oricum sunt mai rapidă ca tine, zdrahon greoi ce eşti.”

Înainte ca seniorul să se apropie la o distanţă suficientă, ţâşni pe lângă el spre scările circulare de la capătul coridorului. Dacă putea ajunge la sala mare, avea destule locuri unde să se ascundă, chiar printre servitorii ce dormeau acolo. Mult mai bună era însă zona de depozitare de la subsol.

Sărea treptele două câte două. Îl auzi înjurând în spatele ei, îşi auzi propria respiraţie... dintr-odată auzi scrâşnetul metalului la baza scărilor. Se opri brusc. Bărbatul care-i bloca drumul avea o lumânare în mână şi o sabie în cealaltă. Era de-o seamă cu ea, dar mai înalt cu un cap.

Rowena nu avu timp să se gândească la o modalitate de a-l ocoli, că Warrick o ridică de la podea din spate şi comandă:

— Las-o, Bernard, du-te să trezeşti bucătarul.

De îndată ce băiatul plecă să-şi îndeplinească sarcina, vocea aspră deveni uşor ameninţătoare când îi şopti la ureche:

— Dacă nu meritaseşi o pedeapsă înainte, fetiţo, acum o meriţi. Dar înainte am să te hrănesc.

Capitolul 22

Bucătăria era un loc înfricoşător acum că focul se stinsese, iar lumina torţelor nu mai risipea umbrele. Un motan sâsâi de nemulţumire înainte să se ascundă în spatele puţului. Bucătarul, mormăind despre orele de somn pierdute, se apucă să gătească la lumina lumânării ţinute de Bernard. Rowena se afla în continuare în braţele lui Warrick. De fiecare dată când se mişca, el îi interpreta gestul ca pe o tentativă de evadare şi o strângea mai mult.

În cele din urmă, o aşează pe un scăunel în faţa mesei, iar bucătarul îi aduse o mare varietate de mâncăruri, toate reci, însă oricum tentante pentru un stomac gol. Pâinea avea să fie tare ca piatra a doua zi, dar acum, unsă cu unt, era delicioasă. Primise şi o bucată de friptură, piftie de vită şi macrou condimentat cu mentă şi pătrunjel, fără sosul de măcriş cu care fusese servit mai devreme. O felie de brânză, nişte pere cu mirodenii şi o tartă de mere întregiră masa, împreună cu o halbă de bere.

— Nu au mai rămas potârnichi? îl întrebă Warrick pe bucătar când Rowena începu să înfulece.

— Una, stăpâne, dar Lady Beatrix a ordonat să-i fie servită dimineaţă...

— Adu-o, îl întrerupse lordul. Fiica mea poate mânca orice i se pregăteşte mâine, aşa cum vom face şi noi, ceilalţi. Fătuca asta moare de foame acum.

Rowena nu putea să-şi creadă urechilor. Nu-şi dădea seama că-i atrăgea o nouă duşmănie? Nu luai de la fiică pentru a-i da unei servitoare. Unui oaspete, cu siguranţă, dar nu unei servitoare. Iar bucătarul avea să îndure furia lui Beatrix a doua zi, deci nu avea niciun motiv s-o simpatizeze. În plus, era soţul lui Mary Blouet, de ale cărei ordine trebuia să asculte.

— Nu pot mânca atât de mult, zise rapid. Nu este nevoie...

— Ai nevoie de varietate, insistă Warrick.

— Dar nu-mi place potârnichea, minţi ea.

— Nu te hrăneşti doar pe tine, răspunse el.

Aceasta o făcu să se roşească, mai ales sub privirile celorlalţi doi bărbaţi, care păreau să-şi explice dintr-odată comportamentul ciudat al stăpânului. S-ar fi aflat oricum în scurt timp că rămăsese grea. Ţinând cont de atenţia pe care i-o acorda Warrick, toţi ar fi ghicit cu uşurinţă cine era tatăl. Pe el nu-l deranja oare? Nu, de ce să-l deranjeze, când intenţiona să păstreze copilul.

— Pruncului şi mie nu ne place potârnichea şi nici nu o vom mânca, ripostă ea, enervată de toate aceste gânduri.

Se holbă la ea un moment, înainte să accepte pe un ton morocănos:

— Foarte bine. Se întoarse spre bucătar ca să adauge: Dar ar trebui să primească vin în loc de bere, şi nu din cel acru. Adu o sticlă din vinul dulce pe care l-am trimis de la Tures.

Rowena înţepeni. La fel şi bucătarul, care îngăimă:

— Va trebui să-l trezesc pe majordom ca să-mi dea cheia, stăpâne.

— Atunci, fă-o.

Rowena tocmai evitase să-şi facă doi noi duşmani renunţând la una dintre mâncărurile ei favorite. Nu avea să-şi atragă ostilitatea majordomului trezindu-l ca să-i aducă vin de la propria ei moşie. Aceasta era însă o cruzime pe care nu i-o putea atribui lui Warrick, întrucât

el nu ştia că o avea în faţa ochilor pe stăpâna domeniului Tures.

Îl opri pe bucătar din drumul lui spre scări.

— Nu este nevoie, domnule Blouet. Vinul îmi face rău, minţi ea din nou. Prin urmare, nu aş putea să-l beau.

Bucătarul se întoarse plin de speranţă pentru a primi confirmarea stăpânului, dar Warrick se încrunta acum spre Rowena.

Este ciudat că stomacul tău refuză doar anumite lucruri, de parcă n-ai vrea să-i deranjezi pe ceilalţi.

— Nu este aşa!

— Nu? întrebă el plin de îndoială, apoi adăugă pe un ton rece: Şi nu-mi mai contrazice ordinele, fetiţo. Dacă domnul Blouet te-ar asculta în loc să mi se supună mie, ar primi zece lovituri de bici pe spinare.

Auzind asta, bietul bucătar se repezi pe scări să-l trezească pe majordom. Rowena se opri din mâncat, ducându-şi mâinile în poală pentru a-i sugera seniorului că îi strica apetitul.

— Înfumurarea asta te face vrednic de dispreţ. Bernard îşi ţinu răsuflarea la acest afront, dar ea continuă: Ce ai să faci cu vinul? Eu nu am să-l beau.

— Am să îl pun să mi-l aducă în dormitor ca să-l beau eu însumi, aşa cum şi tu vei fi adusă acolo de îndată ce termini de mâncat - dacă nu ai terminat deja.

Rowena se întinse spre tipsie atât de rapid, că zâmbetul lipsit de umor reveni pe buzele lui Warrick.

— Bernard?

— Da, stăpâne, de îndată ce termină, îl asigură băiatul, neavând nevoie de ordine mai detaliate.

Warrick puse un deget sub bărbia ei, care se mişca viguros în timp ce mesteca.

— Nu înfuleca prea mult, fetiţo, şi nu zăbovi, altfel mă voi întoarce să văd ce te reţine şi nu ţi-ar plăcea deloc.

Spunând acestea, o lăsă singură cu scutierul şi cu mâncarea. Rowena mestecă mai încet acum, dar

nelinişştea începuse să-i cuprindă stomacul.

Avea să o violeze din nou. Aproape că îi promisese asta.

Poate că ar fi trebuit să se lupte cu băiatul, nu cu Warrick, apoi să fugă şi să se ascundă. Bernard era mai mare ca ea, dar nu era încă adult, aşa că avea mai multe şanse să-l biruie pe el decât pe stăpânul lui. Dar gestul ei nu avea să-i aducă scutierului o pedeapsă cumplită? Şi dacă Warrick venea să o caute şi n-o găsea, nu avea să-i trezească pe ceilalţi? Ba da, căci ticălosului nu-i păsa că slujitorii munciseră din greu toată ziua şi aveau nevoie de odihnă. Nici ei nu ar fi trebuit să-i pese, dar nu dorea să-şi atragă duşmănia tuturor celor de la Fulkhurst, când nu exista acolo nici măcar un suflet care să o protejeze de răzbunarea seniorului.

— Mai bine te-ai grăbi, domnişoară, spuse Bernard din spatele ei. Stăpânului nu-i place să aştepte.

— Să vină să mă ia, replică Rowena fără să se uite la el. Crezi că îmi pasă? Oricum o să am de a face cu mânia lui.

Şi cu micile lui pedepse…

Se întreba cum avea s-o umilească de data asta pentru că îl sfidase la uşa camerei de ţesut, pentru că fugise de el, pentru că îl enervase. Imploratul de care amintise el? Mai rău? Nu, ce putea să fie mai rău decât să implore plăcere de la un bărbat pe care îl dispreţuia?

— Eşti tare îndărătnică dacă nu arăţi pic de recunoştinţă pentru mărinimia lui.

Rowena se înecă dintr-odată cu bucata de came pe care o mesteca. Când tuşea spasmodică încetă, se întoarse ca să se uite urât la băiatul care făcuse aşa o afirmaţie scandaloasă.

— Care mărinimie? întrebă ea.

— Te hrăneşte după ce bucătăria s-a închis pentru noapte. Nu s-a mai întâmplat niciodată asta. Domnul Blouet nu ar fi îndrăznit nici dacă murea el însuşi de foame.

Era o regulă obişnuită în majoritatea castelelor, căci altfel ar fi avut loc prea multe furtişaguri. Dar Rowena nu era impresionată.

— Îşi hrăneşte copilul, nu pe mine, pufni ea dispreţuitor.

— Nu ar deschide bucătăria nici pentru fiicele lui, stărui băiatul pe acelaşi ton.

— Nu ştii nimic! izbucni ea nerăbdătoare. Stăpânul tău mă urăşte.

— Când te doreşte în locul alteia? Când s-a gândit ore întregi dacă să te trezească, în condiţiile în care nevoia nu-i dădea pace? Când te-a cărat în braţe ca să nu răceşti, desculţă fiind?

Ar fi putut să respingă oricare dintre acele afirmaţii cu uşurinţă, dar se îmbujorase de ruşine la menţionarea nevoii lui Warrick, pe care ştia că o provocase în timpul băii. Presupusese că el avea să o cheme pe Celia. De ce nu o făcuse? Pentru că făcând apel la ea obţinea şi răzbunare, şi îşi satisfăcea şi poftele. Dar de ce să aştepte atât de mult? Pentru că nici el nu suporta să o atingă, mai mult decât suporta ea... Ce minciună! Nu o deranjase niciodată să atingă acel corp bine făcut, atunci când îl avusese în puterea ei. Iar în acea seară, felul în care îl mângâiase îi stârnise la culme simţurile, în timp ce el nu o atinsese. Dar o deranja asta! O deranja efectul pe care el îl avea asupra ei!

— Nu contează că eu nu-i doresc atenţiile? întrebă ea, de parcă băiatul ar fi putut fi făcut să înţeleagă şi să îşi schimbe părerea.

— Aşa cum am spus, eşti îndărătnică, veni răspunsul.

— Şi tu eşti ignorant şi părtinitor! Stăpânul tău este un bărbat crud, pus pe răzbunare...

— Nu! strigă indignat Bernard. Este bun şi binevoitor cu cei care îl slujesc. Doar că e iute la mânie cu duşmanii lui.

— Şi eu simt unul dintre acei duşmani, şopti ea, întorcându-se către masă.

Pe când se uita absentă la mâncarea pe care nu şi-o mai dorea, îl auzi pe Bernard spunând în spatele ei:

— Duşmanul lui? O femeie? Ce ai fi putut să faci ca să-ţi atragi furia lui?

Doar să-l siluiască şi să-i fure copilul. Dar asta era o crimă atât de oribilă în mintea ei, că nu ar fi recunoscut-o niciodată de faţă cu altcineva. Probabil că Warrick s-ar fi răzgândit şi ar fi ucis-o dacă divulga secretul, căci o mare parte din ura lui fusese provocată de gândul că un senior atât de puternic fusese pus într-o asemenea situaţie jenantă.

Fără a răspunde la întrebare, murmură cu tristeţe:

— Dacă ai de gând să mă duci la el, fă-o. Am terminat de mâncat.

Chiar în acel moment, bucătarul se întoarse cu majordomul.

— Nu ţi-a plăcut mâncarea?

— A fost delicioasă, domnule Blouet, doar că nu mai pot. Şi de acum înainte voi mânca odată cu toţi ceilalţi.

— Copilul trebuie hrănit, aşa că mă voi asigura să primeşti porţii suplimentare.

— Nu, nu este nevoie să...

— Lord Warrick doreşte asta.

Şi orice îşi dorea Lord Warrick se înfăptuia.

Rowena îşi stăpâni enervarea şi ieşi din bucătărie. Dar înainte să ajungă la treptele de piatră, fu ridicată din spate, exact ca înainte. Doar că nu se simţea în siguranţă în aceste braţe. Se simţea de parcă era pe punctul să pice.

— Lasă-mă jos, Bernard. Sunt perfect capabilă...

— Îndărătnică, pufni el pe când se opintea să urce pe scară. Ar prefera să moară, fără să-i pese că voi fi jupuit de viu. Cu totul îndărătnică.

— Mi-e mai degrabă teamă că îmi rup gâtul dacă mă scapi, prostule.

— Este cavaleresc să ajuţi femeile - dar data viitoare să

porţi încălţăminte, doamnă.

Se plângea? Rowena l-ar fi pocnit dacă nu s-ar fi temut că avea să o scape de surpriză. Dumnezeu să o apere de aceşti cavaleri aspiranţi.

— Uite, spuse el într-un târziu, lăsând-o jos. Podeaua de lemn nu este atât de rece. Trebuie să-mi recapăt suflarea, dar tu poţi să mergi mai departe...

Putea, nu? Rowena hotărî să fie îndărătnică, aşa cum zisese el.

— Cum ştii cât de rece este podeaua dacă nu eşti desculţ? Degetele îmi îngheaţă. Va trebui să mă duci până acolo.

Stătea în faţa ei gâfâind. Holul întunecat se întindea în faţa lor, cu o singură torţă la capătul opus luminând cărarea îngustă dintre corpurile adormite ale servitorilor.

Bernard o privi îngrozit.

— Hm... Ce-ar fi să iei încălţările mele?

— Ce-ar fi să mă întorc în patul meu?

Groaza lui se mări.

— Nu poţi să faci asta!

— Uită-te la mine.

Se întoarse şi pomi în acea direcţie, dar nu trecuseră decât cinci secunde înainte să fie ridicată din nou. Furios, Bernard îi vorbi cu asprime:

— Aerele astea de mare doamnă nu te prind bine, fetiţo. Crezi că favoarea stăpânului te ridică la acel statut? Ei bine, nu, şi ai face bine să ţii minte asta.

Cuvintele lui o înţepară, provocându-i un răspuns negândit: Nu am nevoie să fiu ridicată la un statut de care aparţin Lordul tău bun şi binevoitor mi l-a schimbat, pentru că eu mint Lady de...

Raţiunea îi reveni înainte să apuce să spună „Tures”.

— Kirkburough, se corectă ea. Pe care l-a distrus recent.

— Minţi!

— Pe de altă parte, tu te porţi întocmai ca o slugă. Nu

am minţit decât atunci când am spus că-mi îngheaţă picioarele. Acum lasă-mă jos!

Tânărul o făcu, aproape scăpând-o când puterea din braţe îl părăsi. Dar asta nu o ajuta, pentru că ajunseseră în anticamera dormitorului. Atras de vocea ei ridicată, seniorul îşi făcu apariţia într-o clipită.

— Ce te supără? îl întrebă Warrick pe scutierul care abia mai putea să răsufle.

Rowena răspunse înaintea lui Bernard:

— S-a gândit să te imite şi să mă care în braţe, dar a descoperit că trebuie să mai crească înainte să poată să se poarte ca un bărbat şi să ia femeile cu forţa.

Dubla împunsătură nu le scăpă celor doi. Bernard roşi de furie. Warrick zâmbi, cu acel zâmbet de gheaţă pe care ea îl ura.

— Deci noua mea slujnică are gheare? observă el. Va trebui să văd cum i le smulg. Intră, Rowena.

Ea nu se mişcă, îngrozită de ceea ce tocmai făcuse. Oare ce o făcuse să creadă că putea să-l tachineze şi să-l insulte fără să plătească pentru asta? Dar atât timp cât oricum era condamnată...

— Eu... eu nu mai accept nicio pedeapsă care nu are nimic de-a face cu... Privi spre Bernard înainte să încheie: Ceea ce există între noi. Dacă mă vrei în dormitorul tău, va trebui să mă târăşti. Ţi-am spus, nu intru de bunăvoie.

Ar fi fost bine dacă Bernard nu bloca singura ieşire, dar aşa nu avu unde să fugă când Warrick îi acceptă provocarea şi veni după ea. Deşi încercă din răsputeri să-şi elibereze încheietura din strânsoarea lui, fu rapid trasă în dormitor. Seniorul trânti uşa cu putere, apoi o azvârli pe pat.

Încet, cu evidentă plăcere, îşi coborî corpul peste al el, imobilizând-o.

— Vezi cât de puţin contează faptul că tu nu vrei? o tachină el.

— Te urăsc.

— Sentimentul este reciproc, şi te asigur că ştiu să urăsc mult mai profund decât ai fi tu în stare vreodată.

Îşi afişa zâmbetul crud pentru a-i risipi orice îndoială.

Dintr-odată, Rowenei îi veni să plângă. Câteva lacrimi i se adunară în colţul ochilor, strălucind ca nestematele.

El le observă şi le studie gânditor un moment, înainte să spună:

— Doar nu te gândeşti să-mi uşurezi treaba? Unde este lupta pe care mi-ai promis-o?

— Obţii prea multă plăcere din ura şi din rezistenţa mea. Aş prefera să nu-ţi ofer această satisfacţie.

— Egoistă mai eşti, o dojeni el, deşi în ochi îi apăruse brusc o licărire de veselie. Deci te gândeşti să stai acolo ca o moartă sperând că am să mă plictisesc şi o să îţi dau drumul?

Ea nu-l văzuse încă plictisit; murmură şovăielnic:

— Acum că zici asta…

El râse, surprinzând-o, şi hohotele i se înteţiră şi mai mult când îi văzu confuzia. O atinse blând pe obraz şi degetul lui mare o mângâie uşor, incitant pe buza plină.

— Ce mă fac eu cu tine?

Întrebarea nu părea să i se adreseze ei, însă Rowena răspunse oricum:

— Dă-mi drumul.

— Nu, niciodată, replică el cu ochii îndreptaţi spre buzele ei. Ai fost fecioară în mai multe privinţe. Şi aici?

Căldura din ochii lui şi zâmbetul tandru îl făceau atât de arătos, încât ea rămase aproape vrăjită. În acel moment, buzele lui le atinseră pe ale ei.

Rowena se aşteptase la asta, se pregătise să reziste, dar nu era pregătită pentru reacţia propriului trup, pe care nu o putea controla. Limba lui îi linse buzele, trimiţându-i fiori în pântece, apoi i se strecură între dinţi pentru a o dezmierda în profunzime.

Era adevărat că buzele nici unui iubit nu o sărutaseră astfel. Ceea ce făcuse Gilbert înainte să o lase la mila lui

Warrick nu semăna deloc cu asta. Acel sărut fusese scurt, aspru şi respingător. Acesta era blând, nesfârşit... îşi dorea să nu i se fi arătat această deosebire. Nu ar fi trebuit să simtă vreo plăcere. Nu putea nega însă că acesta era încă un lucru care nu o deranja la inamicul ei.

— Aşa cum credeam, un alt teren virgin de explorat, zise el mulţumit. Probabil că ai stat închisă undeva înainte să te găsesc eu.

Cuvintele păreau să fie singura apărare la care avea dreptul. Le folosi acum ca o măsură disperată, conştientă că avea să fie nevoită să se lupte cu ea însăşi la fel de mult cât trebuia să se lupte cu el dacă o ţinea tot aşa.

— Nu tu m-ai găsit pe mine, ci eu te-am găsit, ţine minte asta. Dă-mi drumul, Warrick.

Răspunsul lui fu să o sărute din nou, un sărut nu la fel de blând, dar care îi aprinse toate simţurile. Fu cuprinsă de pasiune atât de rapid, încât uită de tachinarea pe care tocmai o folosise ca să o evite.

Warrick nu uită. Se înfuriase, după cum nădăjduise ea, însă rezultatul nu era acela dorit de Rowena. Nu deveni conştientă de asta decât mai târziu, când auzi porunca şoptită „Imploră-mă”. Ajunsese la punctul culminant al unei nevoi atât de frustrante, că o făcu.

Capitolul 23

Warrick era cuprins deopotrivă de saţietate şi de nemulţumire. Niciunul din sentimente nu-i făcea plăcere. Fiecare îl îndemna să-l nege pe celălalt, dar nu putea să o facă, întrucât pătrunderea în trupul acelei vrăjitoare cu părul blond îi adusese o satisfacţie incredibilă. Desigur, plăcerea imensă nu putea să aibă alt motiv decât obţinerea răzbunării.

Pe de altă parte, n-ar mai fi trebuit să treacă prin asta, căci nu avusese nicio intenţie să o mai atingă după ce o eliberase din lanţuri. Plănuise să o chinuie în continuare şi s-o umilească, asta da. În definitiv, menţinerea ei în viaţă presupunea o plată, iar Rowena nu trebuia să uite acest lucru.

Acea seară îi dovedise însă că nu o putea umili impunându-i să-i facă servicii intime fără să plătească el însuşi un preţ pentru asta. Ar fi izbutit dacă ea nu s-ar fi excitat, deşi încercase din răsputeri să nu o arate, iar dorinţa ei îl făcuse şi pe el să o ia razna. Rezistase la cântecul ei de sirenă şi o alungase, dar tânăra femeie continua să-i domine mintea - şi trupul.

Faptul că pusese stăpânire pe gândurile şi pe simţurile lui ar fi trebuit să-l înfurie, amintindu-i cât de neputincios fusese atunci când îl ţinuse în captivitate. Se luptase cu imboldul copleşitor de a merge s-o aducă înapoi, dar când îşi dăduse seama că statutul ei îi oferea toate scuzele de care avea nevoie ca să o posede din nou, se recunoscuse

înfrânt.

Se aplecă să o privească. Ea se prefăcea că doarme, sperând să evite orice urmă de atenţie din partea lui. Warrick zâmbi pentru sine. Nu se aşteptase să i se pară atât de amuzantă. Umorul şi încercările ei de a-l sfida erau de-a dreptul distractive. În cea mai mare parte a timpului chiar se temea de el, dar putea să se şi mânie, iar el descoperise că îi plăcea mai mult furia ei decât teama, ceea ce nu prea putea să înţeleagă.

Nici îndrăzneala cu care-i ţinea piept nu prea era de înţeles, având în vedere gravitatea situaţiei ei. Nu se deranjase să-şi mai scoată hainele sau să o dezbrace pe Rowena, mulţumindu-se să-i ridice fusta, aşa cum o ameninţase.

Îi spusese că nu-l interesa să-i stârnească dorinţa, dar implorarea ei fierbinte îi potoli complet furia.

Fusta ei era în continuare ridicată până la şolduri. Warrick îi atinse pielea dezgolită şi văzu că-şi ţinea respiraţia. Nu deschise ochii însă, prefăcându-se că dormea. O altă mică sfidare pe care hotărî să o ignore pe moment.

Dispoziţia lui era stranie: o dispreţuia pentru ceea ce îi făcuse, dar se bucura s-o aibă în puterea lui. Mai era şi imboldul de a o atinge când era deja satisfăcut - şi asta îi creştea nemulţumirea.

Îşi luă mâna de pe ea încruntat, trăgând concluzia că prezenţa ei era responsabilă pentru starea lui ciudată. Putea să îndrepte imediat lucrurile.

— Pleacă de aici. Nu am nevoie să împart patul cu tine mai mult decât am făcut-o deja. Nu mi-a plăcut să dorm pe un aşternut tare în aceste trei nopţi.

— Sunt copleşită de milă, răspunse ea rostogolindu-se pe podea şi îndreptându-se spre uşă.

Sarcasmul ei era prea acid ca să-l amuze.

— Să-ţi aminteşti de patul meu moale când dormi pe

salteaua ta cu noduri, strigă el.

Rowena se întoarse pentru a-i zâmbi.

— L-am dat deja uitării, aş prefera să dorm pe pietre.

— Nu asta îţi era atitudinea când mă implorai să te iau.

Amintirea îi împurpură obrajii. Bine. Altă dată să nu-l mai tachineze. Uită însă de asta de îndată ce îi văzu picioarele goale.

— Întoarce-te, Rowena. Paloarea care apăru pe chipul ei îl făcu să izbucnească: Nu sunt dispus să te duc în braţe până la pat pentru că tu uiţi să te încalţi.

— Eu uit? Nu am avut nicio intenţie să ies din cameră. Tu mă trezeşti în mijlocul nopţii şi te aştepţi să fiu deja îmbrăcată?

— Nu dormeai. În orice caz, rămâi să dormi aici, până pun pe cineva să-ţi aducă nişte papuci dimineaţă.

— Nu am să răcesc, jur că nu.

— Ai de gând să mă contrazici?

— Nu, murmură ea abia auzit.

— Atunci treci în pat în clipa asta. Warrick nu mai zise nimic; o urmări cum înaintă în pas de melc, punându-i la încercare răbdarea şi bunele intenţii. Când ea ajunse la pat, iritarea îl îndemnă să ia cuvântul: Scoate-ţi întâi cămaşa. Nu vreau să mă zgârie dacă mă rostogolesc spre tine în somn.

Îl privi demn pentru a-i arăta că nu era speriată şi, renunţând să-şi mai ascundă furia, îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe jos. Această demonstraţie de sfidare îl amuză şi îl enervă deopotrivă.

La naiba cu pielea ei delicată, înroşită de frecarea cu materialul aspru. Tocmai făcuse o excepţie permiţându-i să îi împartă patul, iar acum simţea imboldul să mai facă una.

Îmbufnat, făcu o notă mentală să-i spună lui Enid să ia cămaşa moale de olandă cu care venise Rowena, poate chiar şi rochia ei atunci când îi aducea încălţămintea dimineaţă. Era însă ultima excepţie pe care o făcea, căci

altfel risca să nu mai fie luat în serios.

Ca să se asigure că asta nu se întâmplase deja, o măsură din priviri şi comentă:

— Este într-adevăr plăcut să te pun la locul tău.

— Adică sub picioarele tale? răbufni ea.

Warrick începu să-şi scoată hainele; îi oferi totuşi un zâmbet.

— Dacă asta îmi doresc. Acum intră sub pătură. Nu mai vreau să aud un singur cuvânt de la tine în seara asta.

Sau să mai vadă acel corp generos pe care ea nu încerca să-l ascundă.

Rowena se supuse, dar când el i se alătură câteva momente mai târziu, după ce stinsese lumânările, şi se foi ca să-şi găsească o poziţie confortabilă, strigă:

— Nu mai pot suporta să mă atingi. Voi înnebuni!

El era tentat să-i demonstreze contrariul. În schimb, spuse:

— Taci din gură. Sunt prea obosit să te mai forţez o dată, oricât m-ai implora să o fac.

O cuprinse însă de mijloc şi o trase spre curba făcută de corpul lui.

— Nu voi putea să dorm aşa, spuse ea printre dinţi.

— Ai face bine să poţi, fătucă, altfel nu va conta cât de obosit simt.

Ea încremeni, oprindu-se din respirat. El râse şi o trase mai aproape.

— Dacă te vreau din nou, prostiile tale nu mă vor împiedica, aşa că lasă-te în voia somnului înainte să mă răzgândesc.

Rowena îşi recăpătă suflul şi nu mai spuse nimic. Warrick era obosit, dar nu atât de obosit încât să nu aprecieze corpul cald lipit de al lui. Prezenţa ei îi aducea şi beneficii, şi îşi dădu seama că s-ar fi putut obişnui cu asta dacă nu era atent.

Capitolul 24

Dumnezeu fu îndurător a doua zi dimineaţă, permiţându-i Rowenei să se trezească într-o cameră goală. Nu ştia cum ar fi îndurat să dea cu ochii de Warrick la lumina zilei, după noaptea precedentă; aşa i se oferea un răgaz, însă amintirile tot nu-i dădeau pace.

Bosumflată, îşi îngropă capul sub pernă. Fusese sigură că putea să reziste să nu-l implore pe Warrick, dar sub atingerea degetelor şi buzelor lui, care-i făcuse sângele să freamăte înnebunitor, cuvintele pe care el dorise să le audă îi scăpaseră fără să vrea. Nu îi păsase atunci, nu-i păsase de nimic în afară de plăcerea delicioasă pe care el i-o oferise până o adusese la supunere. Groaza şi dispreţul de sine veniseră după aceea, dar aveau să dureze mult mai mult, probabil pentru totdeauna. Nu putea suporta gândul că urma să dea ochii cu el şi să-i vadă expresia maliţioasă. Ar fi vrut să intre în pământ de ruşine, iar el ar fi râs. Slăbiciunea ei nu însemna nimic pentru el, propriul lui triumf era totul. Da, el avea să râdă şi ea avea să-l urască mai mult ca niciodată...

— Scoală-te, fătucă, şi pune astea pe tine.

Rowena icni şi se întoarse. Warrick stătea lângă pat ţinând în mână cămaşa ei, precum şi rochia şi pantofii pe care îi lăsase în camera de ţesut. O privea încruntat, şi părea să mai aibă multe de spus pe acest ton aspru.

— Crezi că poţi să leneveşti în pat, aşa cum probabil te-

ai obişnuit, doar pentru că mi-ai adus puţină plăcere ieri? Nu, statutul tău nu se schimbă şi nici îndatoririle pe care le-ai neglijat în această dimineaţă. Cum am mâncat deja, nu trebuie să mai serveşti la masă până diseară, aşa că du-te acum şi mănâncă şi vezi-ţi de îndatoriri.

Plecă înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns suficient de caustic. Să lenevească în pat? De parcă ar fi făcut-o, mai ales în patul lui.

Apoi îi trecu prin minte că îl înfruntase şi supravieţuise. Nu ar fi trebuit să-şi bată joc de ruşinea ei? Nu ar fi trebuit st menţioneze asta, pe lângă faptul că obţinuse puţină plăcere de la ea? Nu-l înţelegea deloc. Ratase ocazia perfectă să o umilească.

Privi hainele de pe pat şi confuzia ei crescu. Ştia că i se dăduseră straie de servitoare ca să nu uite cumva de noul ei statut, dar aici se aflau piesele ei de lenjerie din cea mai fină olandă, menite să-i protejeze pielea. Chiar dacă urma să poarte în continuare veşmintele de slujnică, acestea nu aveau s-o mai irite.

Se holbă amuzată la uşa prin care tocmai plecase Warrick. Acest bărbat crud nu o lăsase să sufere de foame sau de frig, deşi grija lui se referea în primul rând la copilul pe care ea îl purta în pântec. Dar acum nu voia ca pielea ei să fie iritată de hainele pe care tot el insistase să le poarte, şi asta nu era din pricina copilului. Era doar din pricina ei. Crud? Da, era cu siguranţă - dar poate nu până în măduva oaselor.

Doar nu se lăsa amăgită? Nu exista pic de bunătate în sufletul lui Warrick de Chaville. Fără îndoială că avusese un motiv ascuns să-i restituie lenjeria, făcând parte dintr-un plan menit s-o umilească. Ce om plin de ură! Nu avea nimic mai bun de făcut decât să născocească noi modalităţi de a-i provoca suferinţă?

Se îmbrăcă rapid, oftând de plăcere la senzaţia familiară de confort pe care i-o ofereau cămăşuţa albă subţire şi rochia roşie, strânsă pe corp, care îi acoperea

gleznele aşa cum se cuvenea pentru o lady. Tunica aspră nu-i mai atingea pielea, dar îşi dădu seama că-i aluneca de pe umeri, nemaifiind ţinută în loc de veşmântul de lână pe care-l purtase până atunci.

Se simţea atât de bine, încât intră zâmbind în sala mare. Surâsul i se lărgi când văzu că Warrick nu era acolo să o emoţioneze cu ochii lui argintii şi reci. O căută pe Mildred lângă vatră, însă le zări doar pe fiicele lui Warrick, care învăţau noi stiluri de broderie de la profesoara lor. Nu observă cum acestea o urmăriră până ajunse la scările de la bucătărie, aruncându-i priviri aproape la fel de pline de ură ca aceea a tatălui lor.

— Nu o băgaţi în seamă, dragele mele, le certă Lady Roberta. O doamnă nu se înjoseşte să se uite la o femeie de teapa ei.

— Dar şi-a petrecut noaptea în dormitor, se plânse Melisant, în vârstă de treisprezece ani. Celia nu a stat niciodată până dimineaţă cu el.

— Nici Celia nu e simpatică, dacă mă gândesc la aerele ei arogante, pufni Beatrix dispreţuitor.

Beatrix era fiica mai mare, de paisprezece ani, asta dacă nu era pusă la socoteală şi bastarda, Emma, de care tatăl lor nici măcar nu întreba şi pe care niciuna din fiicele legitime nu o recunoştea ca soră. Melisant era cea mai drăguţă, cu părul ei blond-deschis şi ochii gri-albăstrui la fel de reci ca ai tatălui lor. Beatrix avea părul castaniu, ochii căprui şi pometii prea înguşti. Ar fi fost aproape frumoasă dacă n-ar fi avut o expresie atât de trufaşă întipărită mereu pe chip. Era însă un fapt bine cunoscut că Warrick se logodise cu mama ei la o vârstă fragedă, conform dorinţei părinţilor, iar femeia nu ieşea în evidenţă prin aspectul fizic. Pe de altă parte, seniorul o alesese pe mama lui Melisant tocmai pentru înfăţişarea ei.

Beatrix nu-i reproşa asta surorii ei mai mici. Până la urmă, era mai în vârstă şi avea să moştenească averea

tatălui ei. Melisant urma să primească o parte din zestrea mamei sale, dar lui Beatrix îi revenea restul - atâta timp cât nu exista un urmaş pe linie masculină. De aceea fata o aşteptase cu inima strânsă pe Lady Isabella şi se bucurase în tăcere aflând că aceasta dispăruse, că era posibil să fie moartă. Warrick avusese nevoie de mult timp să decidă că sosise vremea să se însoare din nou, iar acum era atât de ocupat cu războaiele lui şi cu proprietăţile din ce în ce mai numeroase, care aveau să fie moştenite de Beatrix, încât nu avea răgaz să-şi caute o altă soţie.

Nu-i plăceau zvonurile pe care le auzea despre noua slujnică. De două ori i se şoptise că fătuca era gravidă şi că pruncul era probabil al lui Warrick. Asta nu era alarmant în sine, întrucât seniorul nu avea niciodată să se însoare cu o slujnică de rând, iar bastardul acesteia nu avea niciodată să moştenească Fulkhurst, chiar dacă era de sex masculin. Însă celălalt zvon pe care îl auzise, că fata nu era cu adevărat o servitoare, ci o lady care-şi atrăsese cumva duşmănia lui Warrick - ei bine, asta schimba considerabil lucrurile.

Nu-i venea să creadă. Nici măcar tatăl ei, care era complet neiertător cu duşmanii lui, nu putea să trateze o lady aşa. Dar dacă era adevărat şi tânăra îi oferea un copil, ar fi putut fi convină să o ia de nevastă.

Beatrix ştia că el şi-ar fi dorit un băiat. Toată lumea o ştia. Dar nu putea suporta ca asta să se întâmple acum, după ce întreaga viaţă aşteptase ca ea să primească totul. Îşi dorea totul, avea nevoie de întreaga avere. Nu era drăguţă ca Melisant. Doar proprietăţile Fulkhurst aveau să-i asigure căsătoria la care visa.

— Uite-o, zise Melisant când Rowena reapăru în sală cu Enid după ea. Mă întreb de unde a făcut rost de rochia asta roşie.

— O pradă pe care i-a oferit-o tata, răspunse Beatrix mijind ochii. O s-o chem la mine şi...

— Nu vei face asta, domnişoară, o certă cu asprime guvernanta, fiind conştientă cât de răzbunătoare putea să fie eleva ei. Nu-i fă necazuri amantei tatălui tău, căci necazurile se vor întoarce asupra ta. Ţine minte asta când o să ai un soţ.

Beatrix se uită urât la femeia în vârstă, dar nu o contrazise, îi era mai simplu să ignore sfatul înţelept al lui Lady Roberta şi să facă după cum o tăia capul când bătrâna pisăloagă nu se afla în preajma ei.

Capitolul 25

După curăţenia temeinică pe care o făcuseră în ziua precedentă, Rowena şi Enid terminară rapid în dormitor, aşa că Rowena urcă scările spre camera de ţesut mult înainte de prânz. Înlemni însă de frică atunci când una dintre uşile pe lângă care trecea se deschise dintr-odată şi o mână o trase înăuntru.

— Era şi timpul să treci pe aici, mormăi o voce, deşi cu o afecţiune inconfundabilă.

— Mildred!

— Da, şi mi-am petrecut toată dimineaţa aici, aşteptând să ieşi din ţesătorie. Cum de mi-a scăpat faptul că vii de jos?

Rowena era prea ocupată să o îmbrăţişeze ca să mai replice, dar ponte o clipă cuvintele izvorâră din ea în şuvoi.

— Cum de eşti şi tu la Fulkhurst? A încercat Warrick să se răzbune şi pe tine? Mă bucur atât de mult că eşti aici, Mildred, dar nu dacă te maltratează acel monstru. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată şi…

— Taci, drăguţa mea, o linişti Mildred, îndemnând-o să se aşeze pe un scăunel printre coşurile cu materiale de cusut. Cum să răspund dacă nu faci o pauză? Şi de ce nu mi-ai răspuns la întrebare? Am înţeles că dormi în camera de ţesut.

— Am dormit jos azi-noapte, murmură Rowena fără s-o

privească.

Observând rozul aprins din obrajii tinerei, Mildred fu destul de înţeleaptă să nu mai întrebe şi unde. Se mulţumi să bombăne:

— Nu simt surprinsă.

Capul Rowenei zvâcni în sus.

— Nu eşti? De ce nu eşti? Pe mine m-a şocat că mai voia să... să... Deja se răzbunase în acel mod.

— Da?

— Da, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Tot ce i s-a făcut lui mi s-a făcut şi mie, ba chiar cu asupra de măsură.

— Şi a fost îngrozitor?

— Mai rău de atât.

— În întregime?

Rowena se încruntă la această întrebare.

— Ce vrei tu să afli de fapt?

— Mieluşica mea, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte înseamnă şi să simţi aceeaşi plăcere pe care a simţit-o el în mâinile tale. Ai simţit-o? Cum obrajii Rowenei deveniră şi mai roz, Mildred deduse: Văd că da. Însă este de aşteptat asta când aşa un bărbat arătos...

— Crud.

— Care ştie ce are de făcut.

— Singurul lucru pe care îl urmăreşte Warrick de Chaville este să mă facă să plătesc pentru lăcomia lui Gilbert. Dar tu cum de eşti aici? Mă temeam că vei fi lăsată în nunele de la Kirkburough, fără să ai cum să te întorci la Tures.

— Nimeni nu a fost lăsat acolo. Lord Warrick nu a ars oraşul, cu excepţia hanului unde a fost capturat, dar chiar şi aşa, le-a oferit tuturor celor de la castel un cămin nou pe proprietăţile lui dacă îşi doreau asta. În cazul meu, a simţit că îmi este dator pentru că l-am eliberat, deşi eu i-am spus că n-am făcut decât să-ţi îndeplinesc porunca.

— Ştiu că nu-i place să audă scuze.

— Da, am crezut că mă va ucide dacă mai spuneam un singur cuvânt despre asta, atât de furios a fost când i-am menţionat că eşti inocentă. Dar mi-a oferit şi mie un cămin aici, la Fulkhurst, în schimbul loialităţii mele pe viitor - renunţând la tine. Doar astfel am putut să te urmez, aşa că am acceptat fericită. Numai că mi-a interzis să-ti vorbesc.

— Ghicisem asta, oftă Rowena. Nu doreşte să găsesc alinare în prezenţa ta, deşi simplul gând că eşti aproape de mine mă linişteşte.

— Nu dispera, mieluşica mea, zise Mildred strângându-i mâna. Nu cred că este atât de ticălos pe cât ar vrea să lase impresia. Am auzit multe despre evenimentele care l-au transformat în bărbatul care este azi şi trebuie să mărturisesc sincer că îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat.

— Îţi pare rău pentru el? spuse Rowena incredulă. Te-a lovit la cap înainte să te aducă aici?

Bătrâna servitoare chicoti.

— Nu, m-a târât după el prin tot ţinutul în căutarea logodnicei lui dispărute, dar pot să jur că nu s-a gândit prea mult la Lady Isabella cât a umblat după ea. Nu a părut dezamăgit de câte ori cei pe care-i întreba îi spuneau că n-o văzuseră trecând pe acolo. Dar ar fi trebuit să îl vezi când mesagerul care venea de la Fulkhurst în fiecare zi întârzia puţin seara. Lord Warrick trimitea o duzină de oameni să-l caute şi când omul sosea în sfârşit, amarnică îi era soarta dacă nu aducea veşti de la John Giffard.

Rowena înţepeni auzind acel nume.

— John? Dar am crezut că este temnicerul de aici. Ce veşti putea să dorească Warrick de la el?

Mildred o privi părând să spună: „Nu face pe proasta!”

— Ce altceva?

— Dar Warrick nu ştia că John mă păzea pe mine.

— Cum să nu ştie, când el este cel care a dat ordinul?

— El? Dar credeam că Sir Robert…

Rowena se opri pentru a reflecta la implicaţiile celor spuse de Mildred. Atunci, Warrick nu o închisese în temniţă ca să sufere? Toate chinurile fuseseră doar produsul imaginaţiei ei? E drept, îşi închipuise tot felul de grozăvii, dar celula se dovedise un palat prin grija ocrotitoare a gardianului. Oare Warrick nu ştia cât de cumsecade era John? Nu, bunătatea acestuia era întipărită pe el ca un blazon, o simţeai de îndată. Cine îl cunoştea ştia că nu ar fi făcut rău nimănui.

Strigă aproape cu durere:

— Nu înţeleg! De ce să se asigure că eram bine îngrijită înainte să ştie că sunt grea?

Ochii căprui ai lui Mildred se deschiseră larg.

— Deci acele câteva zile de încercări au fost de ajuns? Ai dureri? Am câteva leacuri pentru perioada asta şi altele pentru umflăturile de mai târziu.

Rowena îi refuză oferta nerăbdătoare.

— Nu, niciun simptom în afară de cel evident, că nu-mi mai vine ciclul.

— Da, aşa a fost şi cu mama ta, care şi-a văzut conştiincioasă de îndatoriri de parcă nu ar fi fost…

— Mildred, nu vreau să discut despre copii când Warrick intenţionează să mi-l ia pe acesta.

— A spus el asta? întrebă femeia cu un aer gânditor.

— Ţi-aş fi repetat-o dacă nu ar fi spus-o chiar el? Zice că îmi va lua copilul de îndată ce se va naşte, aşa cum… aşa cum l-am luat eu de la el. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Tu ţi-l doreşti?

— Sigur că mi-l doresc. Este al meu!

— Şi al lui, preciză Mildred calmă.

— Dar el nu şi l-a dorit.

— Nici tu.

— Dar el îl vrea doar ca să-mi facă mie rău. Acesta nu este un motiv să păstrezi un copil.

— Aşa e, şi poate îşi va da seama de asta înainte să treacă prea mult timp. Este mult prea devreme să te gândeşti la ce are el de gând să facă peste opt luni. Probabil că nici n-o să mai fi aici până atunci. Sau încă nu te-ai gândit cum să evadezi?

— Bineînţeles că m-am gândit! Spune-mi cum să procedez, când ambele fortificaţii sunt păzite permanent, şi plec într-o clipită.

— Nu va fi atât de uşor, rânji Mildred. Dar poate că Lord Gilbert te va ajuta atunci când află unde eşti. Neîndoielnic a prins de veste că Lordul de Fulkhurst a distrus fortăreaţa Kirkburough. Sunt surprinsă că nu şi-a adus armata deja încoace.

— Nici să nu te gândeşti la asta! icni Rowena. Aş prefera să rămân aici şi să suport toate cruzimile pe care mi le rezervă Warrick decât să revin sub controlul lui Gilbert.

— Asta mi se pare interesant. Fratele tău vitreg nu ar face decât să te mărite din nou, în timp ce…

— Un soţ senil mi-a ajuns, Mildred. Cât despre Gilbert… înainte să plece de la Kirkburough m-a sărutat, şi nu a fost un sărut de frate.

— Ah, în sfârşit a arătat după ce tânjea de fapt! Ar urma şi alte lucruri dacă te-ar recupera, întrucât acum nimic nu-l mai poate împiedica să te ia în patul lui, mai ales cât timp porţi moştenitorul pe care şi l-a dorit pentru Kirkburough. Pe de altă parte, este un bărbat chipeş. Poate că nu te-ar deranja.

— Mildred!

— Deci te-ar deranja? Păi atunci, e numai bine că nu poţi să pleci de aici o perioadă. Este locul cel mai sigur în care poţi să te afli ca să nu reintri sub controlul lui Gilbert.

Probabil că avea dreptate, dar Rowena nu se împăca defel cu gândul că ar fi trebuit să-i mulţumească lui Warrick pentru că o făcuse prizoniera şi amanta lui cu sila. Mildred nu acorda subiectului seriozitatea pe care o

merita. De fapt, afişa im calm suspect.

— De ce am impresia că nu eşti deloc îngrijorată de situaţie, Mildred? Crezi că Warrick a terminat să se răzbune pe mine? Te asigur că nu este aşa. Pentru el sunt o hoaţă şi, deşi nu mi-a tăiat mâinile pentru asta, intenţionează să mă facă să sufăr aceste nici cruzimi în fiecare zi în care mă aflu sub acoperişul lui.

Mă întreb cât ar mai dura această animozitate dacă ţie ar începe să-ţi placă de el şi i-ai arăta-o. Nu multă vreme, ţi-o garantez.

Acum chiar ştiu că te-a lovit la cap, şi atât de tare că nici nu mai ţii minte.

Nu, mieluşica mea, râse Mildred. Doar că am avut ocazia să-l observ mai mult ca tine şi nu cred că este foarte crud. Un bărbat crud te-ar fi torturat până la moarte, desfătându-se cu spectacolul. Lord Warrick, în schimb, a aplicat legea talionului.

Îmi neagă statutul, mă tratează ca pe o slujnică.

Aşa l-am tratat şi noi, îi aminti Mildred. Dar dacă mă întrebi, este obsedat de tine şi din alte motive decât răzbunarea. Îşi doreşte şi răzbunare, cu siguranţă, dar poate că nu se simte tocmai în largul lui. Eşti femeie, până la urmă, şi toţi inamicii lui de până acum au fost bărbaţi. Ştie cum să se ocupe de ei. Cu tine nu ştie.

— Aceste speculaţii nu mă ajută, spuse Rowena iritată.

— Deci nu te-ai gândit să-ţi foloseşti armele de femeie împotriva lui?

— Care arme?

— Frumuseţea ta. Poftele lui. Atunci şi căsătoria ar deveni o opţiune, copilul fiind un argument suplimentar.

— Nu ar face-o niciodată!

— Ba ar putea fi împins spre asta, dacă te doreşte suficient de mult. Şi poţi să-l faci să te dorească enorm. Ai putea chiar să îl faci să te iubească dacă ai încerca.

Iubire? Cum ar fi fost Warrick cu inima năpădită de acel sentiment? Ar fi fost la fel de aprig în iubire precum era în

ură? Nu, ce era în neregulă cu ea? Până şi să se gândească la asta era absurd. Mildred nu terminase însă.

— Majoritatea doamnelor urăsc patul conjugal, şi nu e de mirare când sunt căsătorite cu ţărănoi în călduri care le folosesc doar pentru reproducere, găsind plăcerea în alte părţi. Dar tu deja ştii cum ar fi să împărţi aşternutul cu el. În plus, ţi-ar fi greu să găseşti un soţ la fel de avut ca tine care să fie şi tânăr, să aibă şi putere, să fie viril - aşa cum poţi chiar tu confirma - şi nu prea urât.

— Nu este urât, protestă Rowena fără să stea pe gânduri. Este chiar chipeş când... zâmbeşte. Se înfurie când îşi dădu seama că tocmai adusese un argument în favoarea lordului. Se răsti. Ai înnebunit, Mildred, şi aceste idei simt pură fantazie. Warrick îşi doreşte doar copilul şi căinţa mea eternă pentru furt. Nu suportă nici măcar să mă vadă.

— Mai degrabă faptul că te vede îi stârneşte dorinţa şi de aceea te dispreţuieşte în acest moment. Dar nu m-ai înţeles. Nu am spus că ideea unei căsătorii îi va veni uşor, ci doar că este posibil să-l faci să chibzuiască la asta. Întâi trebuie să-l faci să renunţe la ostilitate, iar asta va necesita im efort din partea ta.

— Mai degrabă un miracol.

— Nicidecum. În primul rând, mută-i gândurile de la suferinţele pe care le-a îndurat. Derutează-l. Nu acţiona după cum se aşteaptă. Ademeneşte-l. Dacă-l poţi convinge că îl doreşti, în ciuda felului în care te-a tratat până acum, este cu atât mai bine. Asta l-ar descumpăni, aşa că îşi va petrece mai mult timp căutând răspunsuri decât plănuind acele mici cruzimi despre care vorbeai. Eşti dispusă să încerci?

— Presimt că o să mă fac de râs. Eşti mult prea optimistă, Mildred.

— Şi dacă nu sunt? îţi place tratamentul pe care îl primeşti acum din partea lui?

Rowena îşi aminti cu un fior de noaptea precedentă, de

ruşinea pe care o îndurase când fusese obligată să-l implore - de nedorita plăcere pe care i-o stârnise acea implorare.

— Nu, şopti ea.

— Atunci foloseşte-ţi armele ca să schimbi situaţia. Arată-i-o pe fecioara care ai fost înainte de venirea lui Gilbert şi a tatălui său. Felul tău de a fi era irezistibil, aşa cum orice bărbat care te cunoştea pe atunci ar putea depune mărturie.

— Nu cred că aş mai şti cum să fiu atât de lipsită de griji, acea fată fericită.

Mildred se aplecă spre ea oferindu-i o îmbrăţişare scurtă, înţelegătoare.

— Ştiu, drăguţa mea. Trebuie doar să te prefaci. Crezi că ai reuşi?

— Posibil.

— Atunci vei încerca?

— Trebuie să mă gândesc întâi la asta. Nu sunt sigură că-mi doresc mai multă atenţie din partea lui Warrick.

— Asta oricum nu cred că s-ar schimba.

Bărbia Rowenei se ridică cu încăpăţânare.

— Şi nici nu sunt sigură că vreau să nu-l mai urăsc.

— Atunci păstrează-ţi ura, chicoti Mildred. Dar nu-i permite să îţi cunoască adevăratele sentimente. El este cel care şi le afişează pe faţă, nu tu, deci nu ar trebui să-ţi fie greu. Dar fii conştientă că odată ce se schimbă şi începe să te curteze, s-ar putea să fii prinsă fără scăpare în acest joc, iar alţii vor începe să te urască.

Gândul că Warrick de Chaville ar fi putut să o curteze i se păru Rowenei atât de ridicol, încât nici măcar nu se mai osteni să respingă probabilitatea unei asemenea situaţii. Mai mult, deja se săturase de subiect, aşa că îl schimbă.

— Cum de suntem singure aici? Este camera de cusut, nu-i aşa?

— Da, dar le-am trimis pe femei să experimenteze cu o

nouă vopsea.

— Nu acel verde oribil pe care l-ai făcut anul trecut? râse Rowena.

— Ba da. Însă nu le-am spus că este oribil. Le-am spus să se aştepte la o nuanţă superbă, ca să petreacă mult timp încercând să o creeze. Mai târziu voi mărturisi că am uitat să precizez că trebuie adăugat şi galben, care luminează nuanţa spre acel verde-crud pe care l-am obţinut în final.

— Aşadar eşti la conducerea cusătoreselor, le poţi da ordine?

— Nu, dar, în calitate de cameristă pentru ambele fete ale lordului, mă bucur de mare trecere. Servitorii nu ştiu cât de limitată îmi este autoritatea, aşa că mă ascultă fără să crâcnească.

— Şi cum îţi place să le slujeşti pe cele două?

— Nu am mai întâlnit două căţele mai arogante şi mai egoiste, pufni Mildred. Lord Warrick nu mi-a făcut nicio favoare cu această slujbă, dar, ca să fiu dreaptă, nu cred că ştie cu adevărat cât de răsfăţate îi sunt fiicele. Se laudă ele însele că nu e niciodată disponibil să le corijeze, iar tu şi cu mine ştim care e motivul.

— Da, blestematul lui de război cu Gilbert şi câte alte lupte, Nu a spus când va pleca din nou?

— Nu-ţi face speranţe, mieluşica mea. Este mai bine să fie aici ca să-l poţi vrăji. Dacă pleacă, nu-ţi va fi mai uşor în absenţa lui.

— Nu, dar voi avea mai puţine îndatoriri. Aş duce-o mai bine.

— Şi dacă se gândeşte să te trimită din nou în temniţă, ca să se asigure că te va găsi la întoarcere?

Era o posibilitate clară, fără garanţia că John Giffard avea să mai joace rolul de paznic. Dar alternativa, să încerce să-l ademenească... Era prea devreme s-o ia în considerare.

Se ridică agitată, zicând:

— Ar fi cazul să plec înainte să ne prindă aici şi să ne pedepsească.

— Acesta este etajul femeilor, protestă Mildred. Nu cred că va urca el...

— A făcut-o chiar azi-noapte, o întrerupse Rowena îndreptându-se spre uşă. Dar acolo se opri şi trecu un moment înainte să se răsucească pentru a întreba gânditoare: La ce te refereai când ai zis că are răzbunarea în sânge?

— Nu ai auzit nimic despre ce i s-a întâmplat acum şaisprezece ani?

— Warrick a menţionat că pe vremuri Fulkhurst era stăpânit de altcineva. Despre asta vorbeşti?

— Da, Lord Warrick nu era aici, a crescut la curtea altui senior. Altfel, ar fi fost mort acum, asemenea întregii lui familii.

— A fost un asediu?

— Nu, trădare. Din ce mi s-a spus, un baron pe nume Sir Edward Bainard îşi dorea Fulkhurst, precum şi pe Lady Elisabeth, mama lui Warrick. Bainard se dădea drept prieten al familiei, ţinându-şi ascunse dorinţele, iar în timpul unei vizite a trecut la fapte. A aşteptat până când toţi adormiseră, apoi şi-a trimis micul grup de oşteni să-i neutralizeze pe paznicii de la Fulkhurst şi pe toţi servitorii ce ar fi putut interveni. S-a strecurat apoi în dormitor şi l-a ucis pe tatăl lui Warrick în propriul pat, sub ochii lui Lady Elisabeth. Prostul crezuse că ea, înspăimântată, avea să i se supună fără crâcnire, dar nu-şi imaginase cât de mult îşi iubea soţul. L-a blestemat cumplit în faţa oştenilor săi, înfuriindu-l atât de tare că a dat-o pe mâna acestora; bădărani ignoranţi ce erau, au maltratat-o până au ucis-o. Cele două surori ale lui Warrick, una mai tânără ca el, alta mai mare, au crezut că le era rezervată aceeaşi Moartă şi au sărit de pe parapet împreună. Una a murit pe loc, iar cealaltă, cu trupul frânt, a supravieţuit aproape o săptămână cu dureri oribile înainte să-şi dea sufletul la

rândul ei.

Rowena înţelese de ce lui Mildred îi păruse rău de Warrick.

— Mi-aş fi dorit să-mi fi spus şi mie aceste lucruri.

— Întotdeauna e bine să-ţi cunoşti duşmanul, şi o simplă întrebare îţi poate aduce multe informaţii dacă te afli într-o cameră plină de femei puse pe bârfă. Lord Warrick avea doar şaisprezece ani când a prins de veste că Fulkhurst căzuse în mâinile altuia, că întreaga lui familie murise. Au mai trecut şase luni până să afle toate detaliile. În acel timp, Bainard încercase de două ori să-i ia şi lui viaţa. Era, până la urmă, în continuare moştenitor la Fulkhurst, deşi fără ajutorul regelui sau al unei armate proprii n-ar fi putut recuceri domeniul. Bainard, ştiind asta, nu l-a considerat o ameninţare de luat în seamă. Nu ştia de ultima resursă care îi rămăsese lui Warrick, o logodnă încheiată în numele lui de tatăl său pe când era copil. În ziua în care a devenit cavaler, s-a dus să-şi ceară soţia. Cu moşiile ei şi oamenii de pe acestea şi cu ajutor suplimentar din partea tatălui ei...

— A recâştigat Fulkhurst?

— Da.

— Şi l-a ucis pe Bainard?

— Cu propriile mâini. Dar asta nu a fost suficient. Incapacitatea lui de a-şi răzbuna imediat familia îi alimentase constant ura în cei aproape doi ani. Fulkhurst decăzuse, pentru că mulţi dintre servitori fuseseră mutilaţi sau ucişi în timpul stăpânirii lui Bainard. Warrick câştigase un domeniu într-o stare deplorabilă.

— Aşa că şi celelalte proprietăţi ale lui Bainard au devenit ţinte, ghici Rowena.

— Exact. A avut nevoie de aproape trei ani, dar în final, toate moşiile lui Bainard au fost adăugate la Fulkhurst, dublându-i mărimea. Lord Warrick a rămas văduv şi s-a însurat din nou, urmărind să-şi crească resursele prin această căsătorie, dar cu o fată mai frumoasă decât cea

dintâi.

— Avea deja alţi duşmani, de-i trebuia o armată mai mare?

— Nu, dar jurase că oricine îi mai făcea rău avea să plătească înzecit. Este un jurământ pe care l-a păstrat de atunci şi care i-a adus reputaţia de om care se răzbună rapid pe toţi cei care îi greşesc. Este un jurământ care l-a implicat în războaie an după an, întrucât nu lasă nerăsplătită nici cea mai mică ofensă.

— Şi asta l-a transformat în final în monstrul care este astăzi, conchise cu amărăciune Rowena.

— Nu, în prezent este la fel cum a fost din ziua în care a aflat despre distrugerea familiei lui. Durerea şi disperarea l-au transformat din băiatul care era în bărbatul care este. Se vorbeşte că nu încape comparaţie între cei doi, întrucât băiatul era cumsecade, iubitor, pus pe glume şi exuberant.

— Şi bărbatul este rece, fără suflet...

— Dar acum ştii motivul. Dacă s-a schimbat o dată, nu ar putea să o facă şi a doua oară?

— Poate că nu.

— Unde îţi este optimismul din tinereţe?

— Distrus de familia d’Ambray.

— Atunci reînsufleţeşte-l, mieluşica mea, pentru că ai o şansă nesperată să-ţi asiguri viitorul - şi să vindeci un bărbat care a convieţuit prea multă vreme cu demonii trecutului. Ar fi un gest lăudabil, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat, replică Rowena vizibil enervată. Îţi poate părea rău pentru el, dar nu tu eşti în prezent vrăjmaşa lui. Dacă mă întrebi pe mine, el şi demonii lui se merită reciproc.

— Îţi vei lăsa propriile tragedii să te facă la fel de dură şi de neiertătoare cum este el?

— Acum te contrazici doar ca să mă hărţuieşti, recunoscând că este dur şi neiertător. Las-o baltă, Mildred. Ţi-am zis că o să mă gândesc.

— Foarte bine, oftă servitoarea, dar adăugă tenace: Nu-l compătimeşti nici măcar puţin?

— Nici măcar puţin, răspunse Rowena cu încăpăţânare - şi îşi dori să nu fi fost o minciună.

Capitolul 26

— Bine ai venit, Sheldon! exclamă Warrick prinzându-şi vechiul prieten într-o îmbrăţişare ca de urs. A trecut prea multă vreme de la ultima ta vizită.

— Poate pentru că îmi sfărâmi coastele de fiecare dată, mormăi Sheldon.

— Mincinosule, îl tachină Warrick, întrucât Sheldon, deşi nu era la fel de lat în umeri ca el, era la fel de înalt - şi în armură completă.

Sheldon de Vere era fiul cel mai în vârstă al seniorului în e etatea căruia crescuse, iar Warrick îi fusese scutier patru ani. Diferenţa de numai cinci ani dintre ei îi ajutase să se împrietenească. Sheldon avea doar treizeci şi şapte de ani, însă barba îi era încâlcită, iar în părul castaniu lung îi apăruseră de timpuriu fire cărunte, o trăsătură comună bărbaţilor din familia lui. Asta nu-l făcea mai puţin chipeş, dar îi nedumerea pe cei care îl vedeau pentru întâia oară.

— Haide, ia loc şi lasă-ţi scutierul să îţi scoată armura, zise Warrick conducându-şi oaspetele spre vatră. Apoi strigă spre o slujnică în trecere: Emma, comandă băuturi pentru oaspetele meu. Când fata pomi să-i îndeplinească porunca, seniorul strigă din nou: Şi adu fătuca aici, să ne servească ea.

— O tratezi în continuare ca pe o servitoare? se miră Sheldon când rămaseră singuri.

— Este o servitoare.

— Este şi fiica ta.

Warrick se încruntă la această afirmaţie îndrăzneaţă.

— Asta nu poate fi dovedit. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am culcat cu mama ei o singură dată când aveam cincisprezece ani, când mă lăsaseşi să vin acasă pentru o vizită scurtă. Nu este probabil...

— De ce cauţi scuze, îl întrerupse Sheldon, când trebuie doar să te uiţi la ea ca să-ţi dai seama că e a ta? Este singura dintre fetele tale care chiar seamănă cu tine.

Warrick se afundă în scaunul de lângă vatră, întunecându-se la faţă.

— Nu am ştiut de existenţa ei decât târziu, când era deja mare. Mamei ei îi era atât de frică de mine, încât a ţinut-o ascunsă în sat în timpul rarelor mele vizite, iar servitorii nu voiau să mă înfurie dându-mi vestea. Nici măcar tu nu mi-ai vorbit despre ea până acum.

Sheldon se înroşi, întrucât spusele erau adevărate.

— Ţi-ai dat seama că e a ta când ai văzut-o în cele din urmă?

— Când am zărit-o întâia oară, mi-a lăsat impresia unei fătuci atrăgătoare pe care mi-ar fi plăcut să o încerc peste câţiva ani. I-am şi spus asta, moment în care mi-a explicat rapid, destul de jignită, că nu puteam să o fac pentru că era fiica mea. Niciodată nu m-am simţit mai prost, pentru că nu avusesem habar.

— O astfel de ruşine nu este uşor de uitat, râse Sheldon.

— Într-adevăr, nici nu am uitat. Aş fi preferat să continue să se ascundă când simt acasă, dar acum nu o mai face.

— Dar ai recunoscut-o?

— Nu. Ţi-am spus, nu se poate dovedi că este a mea. Uiţi că tatăl meu era încă în viaţă când a fost concepută? Ar putea la fel de bine să fie a lui.

— Nu crezi asta mai mult ca mine. Tatăl tău îi era prea devotat mamei tale ca să mai fie interesat de fătucile de

la castel.

Warrick nu putea nega asta. Sprâncenele i se apropiară şi mai mult.

— Poate că trebuia să chibzuiesc mai mult înainte de a-ţi ura bun venit, bătrâne prieten. De ce mă baţi la cap cu fata asta?

— Ar fi trebuit să-ţi spun din start, oftă Sheldon. Fiul meu al doilea, Richard, o vrea de nevastă.

Warrick se holbă la el un moment, înainte să izbucnească în râs.

— De nevastă? Ce glumă e asta?

— Nicio glumă. Nu cred că vrei să recunoşti, dar ai devenit un om important. O alianţă cu familia ta este dorită de lorzi mai puternici ca mine. Nu eşti des asaltat cu cereri pentru fetele tale?

— Da, prea multe ca să mai am timp să mă gândesc la ele. Dar am două fete legitime, pe oricare din ele i-aş da-o fericit lui Richard.

Sheldon se strâmbă.

— Nu vreau să te jignesc, dar Richard m-a ameninţat că se mută în Franţa dacă la întoarcere îi propun logodna cu una din cele două. Nu o vrea decât pe Emma, şi eu aş fi fericit cu această căsătorie.

— Dar este doar o slujnică! izbucni Warrick.

— Nu dacă o recunoşti ca fiind a ta.

— Ţi-aş face un deserviciu, bombăni seniorul. Nu are manierele corespunzătoare unei lady. Ar face de ruşine...

— Poate fi instruită.

— De către cine? pufni Warrick. Dacă i-aş cere lui Lady Roberta să o primească pe bastarda mea la lecţii mi-ar râde în faţă sau ar pleca jignită. Nu este posibil, Sheldon.

Prietenul său oftă din rărunchi.

— Din păcate, nu am soţie să o dau pe mâna ei pentru instruire. Dar ce pot să-i spun lui Richard, care este atât de îndrăgostit de ea? Este chiar atât de lipsită de graţie?

Warrick nu auzi întrebarea. Emma se întorsese în sală

şi chiar în spatele ei era Rowena. Văzând-o pe fătuca blondă, toate gândurile la problema lui Sheldon îi dispărură din cap. Ea nu-l privi, dar ochii lui o urmăriră până când dispăru pe scările ce duceau spre bucătărie.

Amintirile nopţii trecute reveniră, făcându-l să se mişte cu stânjeneală în scaun; apoi îşi dădu seama că Sheldon se holba la el.

— Ce-i?

— Te-am întrebat dacă ai obiecta în cazul în care aş găsi o doamnă dispusă să o instruiască pe Emma. Cu siguranţă că nu-mi va fi uşor, dar am nevoie de permisiunea ta înainte să fac un asemenea efort.

Fără a se uita la el, Warrick bolborosi:

— Poftim?

— Warrick, ce naiba te tulbură, de eşti atât de distras?

Rowena reintrase în sală cu o tavă cu băuturi. Ea îl tulbura, acea fătucă blestemată. Nu o putea privi fără să-şi aducă aminte câte îi făcuse, iar amintirile, la rândul lor, îi incendiau vintrele. Furia şi dorinţa se încleştară din nou înlăuntrul lui, cu prima într-o poziţie tot mai slabă.

— Mai aveţi nevoie de ceva, stăpâne?

Lăsase tava pe măsuţa dintre ei şi stătea cu mâinile împreunaţi şi ochii coborâţi sfielnic - spre picioarele lui Warrick. El o îmbrăcase în haine de slujnică, dar în mod limpede nu aparţinea acelei categorii. Şi atunci când îl servea, avea graţia unei regine. Erau mai mult decât enervante acele aere de lady, dar gândul îi stârni un zâmbet: tocmai descoperise că avea pe cineva potrivit să o instruiască pe Emma chiar acolo. În plus, nu era nevoie îi o întrebe dacă voia să o facă, trebuia doar să-i poruncească.

Luă decizia pe loc:

— Du-te şi transmite-i doamnei Blouet să-i pregătească o cameră oaspetelui meu.

— Văd că întrebarea mea nu mai are rost, zise Sheldon după plecarea ei. Dânsa este doamna care, la ordinele

tale, a stat în temniţă?

— Cum ai aflat despre asta? se miră Warrick.

— Am venit la Fulkhurst acum două săptămâni, vrând să-ţi cunosc mireasa. Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu, habar n-am avut. Dar cum ai aflat despre Rowena?

— Având în vedere escorta mare care a adus-o şi a instalat-o în temniţă, oamenii tăi nu mai vorbeau despre altceva. Speculaţiile erau în toi cu privire la statutul ei. Este o lady sau nu?

— Întrebarea mai bună ar fi: A fost? A fost. Nu mai este.

— Cum aşa?

— Pentru că este prizoniera mea, fără drepturi şi fără concesii. Cum nu am de gând să o spânzur, să-i jupoi pielea de pe spate sau să o mutilez în vreun alt fel, am pedepsit-o degradând-o. Am făcut-o slujnica mea.

— Ce a făcut?

— Nu vreau să vorbesc despre crima ei. Este suficient să ştii că are mare noroc că nu am ucis-o.

Sheldon nu mai spuse nimic câteva momente, poate pentru că tonul lui Warrick devenise uşor ostil.

— Trebuie să fie într-adevăr dureros. Dar apoi ridică din Minori, nu foarte interesat, întrucât propria lui problemă trebuia rezolvată. Şi Emma?

— Las-o în seama mea. Se întâmplă ca noua mea slujnică s-o poată instrui, dacă fata este capabilă să înveţe. Să vedem dacă fierul poate fi transformat în argint, şi după aia mai stăm de vorbă.

Capitolul 27

De îndată ce Rowena se întoarse în camera de ţesut, apăru şi Celia acolo, plimbându-se cu o privire trufaşă şi cu un mic zâmbet care o avertiza că spusele ei nu aveau să-i placă. Într-adevăr, nu-i plăcură.

— Du-te în turnul de răsărit, fato. Sir Sheldon doreşte să facă baie şi trebuie să te ocupi de el.

Dicţia Celiei era mult mai bună când aceasta nu era supărată, observă Rowena. Acum doar se bucura de situaţie, în timp ce Rowena se simţi de parcă podeaua i s-ar fi prăbuşit de sub picioare.

— Mary te-a trimis cu ordinul?

— Nu, Warrick a făcut-o, rânji Celia. Şi ai face bine să te grăbeşti. Sir Sheldon a fost deja condus în odaie. Ţine bine minte, nu este doar un oaspete, ci un bun prieten al seniorului. Lui Warrick nu i-ar plăcea dacă prietenul lui nu ar fi mulţumit de felul în care ai avut grijă de el.

Câteva femei râseră la această remarcă. Rowena se ridică şi ieşi din cameră. Era supărată pe Warrick pentru această nouă umilinţă la care o supunea, dar şi mai furioasă pe ea însăşi, deoarece începuse să reflecteze serios la sugestiile pe care Mildred i le făcuse mai devreme. Orice bărbat care o trimitea în patul altuia - şi înţelesese perfect tachinarea Celiei, la fel ca toate celelalte femei - nu merita să fie sedus, chiar dacă asta i-ar fi îmbunătăţit ei condiţia. Era şi surprinsă. Când Emma o chemase în sala mare, se aşteptase să-şi primească

pedeapsa, umilirea publică pentru comportamentul ei din pat din seara precedentă. În schimb, Warrick nu amintise nimic despre cele întâmplate, deşi în ochii lui se citea că nu uitase niciun amănunt. În schimb, o dăduse pur şi simplu altui bărbat cu binecuvântarea lui.

Într-adevăr, asta putea fi văzută ca o altă pedeapsă, dar nu se putea gândi ce făcuse ca să o merite. Nici măcar nu ezitase să-l numească stăpân. Nu întârziase când fusese chemată. Ajunsese deci la un punct în care nu mai trebuia să aibă vreun motiv pentru a o pedepsi? În acest caz, de ce să se mai deranjeze să-l îndeplinească ordinele? Pentru că existau şi pedepse mai rele decât să aibă grijă de un străin în baie.

Să aibă grijă de el în pat nici nu se punea problema însă, nici dacă asta era dorinţa expresă a lui Warrick, indiferent ce i-ar fi făcut dacă refuza. Străinul ar fi trebuit să o violeze, lucru puţin probabil. Poate că un cavaler ar fi siluit o fătucă de pe câmp fără să se gândească, dar nu ar fi abuzat slujnica stăpânului cetăţii - nu fără permisiunea gazdei. Dar aici era problema. Îi spusese Warrick lui Sir Sheldon că putea s-o aibă? Cu furia se amestecă şi o durere care nu ar fi trebuit să existe, dar spaima copleşi ambele sentimente cu cât se apropia mai mult de tumul de răsărit. Totuşi, încăpăţânarea fu mai puternică, nelăsând-o să fugă şi să se ascundă.

Uşa odăii era deschisă. Un tânăr scutier tocmai ieşea cărând armura grea a lui Sir Sheldon. Aburul se ridica din vana ce fusese instalată în centrul camerei. Găleţi de apă rece fuseseră aduse pentru a reduce temperatura băii. Sir Sheldon stătea lângă cadă, frecându-şi baza gâtului de parcă l-ar fi durut. De-abia peste câteva clipe o observă, iar surprinderea lui fu evidentă.

— Aţi venit să mă ajutaţi, doamnă?

Doamnă? Deci ştia. Warrick îi spusese totul despre ea şi apoi o trimisese aici, înrăutăţindu-i situaţia. Naiba să-l ia pe acel monstru, cu metodele lui diabolice de

răzbunare!

Îşi plecă fruntea şi spuse aproape şoptit:

— Lord Warrick mi-a poruncit să vin.

— Nu m-aş fi gândit... începu el, dar apoi se înroşi. Vă sunt recunoscător.

Ultimele cuvinte puseră lucrurile într-o nouă lumină, îndepărtându-i toată stinghereala. Dacă ar fi fost doamna casei şi măritată, nu ar fi ezitat să ajute un oaspete de seamă. Mama ei o făcuse adesea, iar dacă musafirul îşi dorea mai mult de o baie, era trimis la câte o uşuratică din cele care se găseau în orice castel. Într-adevăr, doamnelor neprihănite nu li se cerea să ajute la baie, dar Rowena nu mai era fecioară. Era mai bine să trateze situaţia ca oricare altă îndatorire şi să vadă dacă Sir Sheldon îi făcea vreun avans nelalocul lui înainte să-l condamne.

Se apropie de el pentru a-i scoate tunica, care era pe jumătate desfăcută. Era uşor nervoasă, aşa că începu o conversaţie pentru u se destinde.

— Aţi călătorit mult, Sir Sheldon?

— Nu, nu foarte.

— Mi s-a spus că sunteţi prieten bun cu Lord Warrick. Îl ştiţi de multă vreme, deci?

— Da, mi-a fost scutier.

— Dumneavoastră?

— De ce te surprinde? rânji el. Crezi că a devenit cavaler fără să fie antrenat de cineva?

Rânji şi ea la această tachinare uşoară. Abia îl observase pe oaspete în sală, căci atenţia îi fusese îndreptată spre Warrick, dar privindu-l mai de aproape, nu era chiar atât de bătrân pe cât păruse la prima vedere. Într-adevăr, nu părea mult mai în vârstă ca Warrick.

— Deci l-aţi cunoscut înainte să devină atât de...

Nu ar fi fost înţelept să-l caracterizeze aşa cum ar fi vrut, aşa că se mulţumi cu „Dur?”, dar acest cuvânt îl făcu pe Sheldon să izbucnească în râs.

— Nu-l cunoşti foarte bine, domnişoară, dacă îl poţi numi doar dur. Majoritatea femeilor spun că este înfricoşător.

— Nu susţin nicidecum că-l cunosc bine, zise ea roşind. Este adevărat că mă înspăimântă.

El râse din nou, un sunet bogat, adânc. Rowena trase puternic de pantalonii lui pentru a-şi arăta dezacordul.

— Ce faci tu aici, fetiţo?

Rowena scoase un icnet la sunetul acelei voci şi se întoarse brusc. Warrick umplea cadrul uşii pe care ea nu se gândise să o închidă, confirmându-i pe deplin spusele precedente, căci mânii îl făcea să arate înfricoşător.

— Mi-aţi ordonat, stăpâne, îndrăzni ea să-i amintească, dar astă nu păru decât să-l înfurie şi mai tare.

— Nu, nu am făcut-o şi nici nu mi-ar fi dat prin minte. Îndatoririle tale sunt clare. Dacă se schimbă într-un fel sau altul, îţi voi spune chiar eu. Acum du-te în dormitor şi aşteaptă-mă acolo.

Obrajii ei ardeau de indignare, dar nu dorea să se certe cu el în faţa prietenului lui. Plecă fără un cuvânt, dar nu ajunsese nici măcar la jumătatea scărilor când Warrick o ajunse, o răsuci spre el cu asprime şi o împinse în zidul de piatră. Fanta pentru săgeţi care lumina scara era acoperită de spatele lui larg, astfel că Rowena nu putea să-i observe precis starea de spirit. Vocea lui o lămuri însă.

— Explică-mi de ce nu ar trebui să te pedepsesc pentru că te afli acolo unde nu îţi este locul!

— Am crezut că este o pedeapsă, că am fost trimisă la el. Acum îmi spui că sunt pedepsită pentru că am făcut ce mi s-a cerut. Dacă îndrăzneşti…

El o scutură o dată.

— Nu ţi s-a cerut să vii aici. Dacă mă mai minţi o dată, ţi-o jur, nu voi ordona să fii bătută, o voi face chiar eu.

Rowena îşi înghiţi răspunsul. Bărbatul era piu: şi simplu prea furios şi începea să o sperie de-a binelea. Vorbi pe

un ton blând şi împăciuitor:

— E adevărul gol-goluţ. Mi s-a spus că, din porunca ta, trebuie să îl ajut pe Sir Sheldon cu baia.

— De către cine?

— Ceha.

— Nu ar îndrăzni.

— Doamna Blouet îţi poate spune exact cât de multe îndrăzneşte Celia, trebuie doar să o întrebi. Şi celelalte ţesătoare au auzit-o când m-a trimis aici, nu doar ca să-l ajut pe prietenul tău, ci şi ca să-i ofer plăcere în orice fel şi-ar fi dorit. Se înfioră când mâinile lui o strânseră şi mai puternic, dar continuă: Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, stăpâne. Celelalte femei vor confirma ce am spus... Se opri, înspăimântată brusc de o idee: Asta dacă Celia nu le-a cerut să mintă. Potrivit doamnei Blouet, toate fac ce le spune ea şi...

— Te-a atins?

Schimbarea de subiect o făcu să clipească nedumerită.

— Nu, dar ce importanţă ar avea dacă ar fi făcut-o? O slujnică nu are multe de spus într-o astfel de situaţie. Chiar tu mi-ai explicat asta.

— Nu ai nimic de spus la ce îţi fac eu, fetiţo, dar nimeni nu te mai atinge în afară de mine.

Ca să o dovedească, mâna lui o apucă de cosiţele groase pentru a-i ţine capul nemişcat, iar gura lui se închise peste a ei. Era un sărut furios, pedepsitor şi revendicator în acelaşi timp. Rowenei nu-i plăcu. Îi plăcu şi mai puţin că vintrele i se aprinseră, pregătind-o pentru invazia ce urma.

Totuşi, Warrick nu intenţiona să o posede acolo, pe scări. Termină sărutul, dar o ţinu în continuare la pieptul lui, trăgând-o mai tare de păr.

— Te-ai fi culcat cu el, dacă ţi-ar fi cerut-o?

Ea nici măcar nu se gândi să mintă.

— Nu, aş fi refuzat şi, dacă asta nu ar fi mers, m-aş fi luptat cu el.

Tensiunea părăsi trupul lui Warrick, iar mâna care-i strângea părul se relaxă la rândul ei. Apoi însă, Rowena îl stârni din nou:

— N-aş fi reuşit mare lucru fără o armă, şi nu mi se dă voie să port una.

— Şi nici nu ţi se va da, mormăi el, iarăşi furios.

Tânăra femeie decise să riposteze.

— În cazul ăsta, ce-i împiedică pe bărbaţii de aici să mă siluiască, de vreme ce mă îmbraci ca pe o slujnică şi toată lumea ştie că poţi să faci orice cu o slujnică? Nici măcar oştenii tăi nu ar ezita…

Se opri când îi văzu rânjetul.

— Interesul meu faţă de tine a fost observat şi înţeles. Niciun bărbat de aici nu ar îndrăzni să te atingă. Nu, fetiţo, te vei împreuna doar cu mine. De altfel, se pare că nu te mai deranjează asta chiar atât de mult. Protestezi, dar fără mare convingere.

Ea îi lovi mâna care încercase să-i mângâie obrazul.

— Urăsc împreunările noastre, la fel de mult cât te urăsc pe tine!

Se mânie atât de tare auzindu-i râsul, că-l împinse şi fugi pe scări. Warrick o lăsă să plece, dar gândul că ar fi putut să o oprească dacă ar fi vrut asta nu făcu decât s-o înfurie şi mai mult.

O stăpânea întru totul. Îi controla trupul, emoţiile, acţiunile. Nici măcar nu putea să se supere fără să-i dea el voie.

Acea dominare completă era insuportabilă. O acceptase ca pedeapsă pentru ceea ce îi făcuse ea lui, dar fusese pedepsită mai mult decât suficient pentru ceea ce făcuse şi pedeapsa cea mai rea o aştepta în continuare, luarea copilului ei. Ei bine, nu voia să mai accepte asta cu pasivitate. Dacă sugestiile lui Mildred puteau să schimbe ceva, să echilibreze puţin balanţa în raporturile cu războinicul acela nesuferit, avea să le încerce.

Capitolul 28

Warrick nu mai observase până atunci interesul cu care o priveau oamenii săi pe Rowena, dar de îndată ce ea intră în sală, toţi ochii se fixară asupra ei. Situaţia îi displăcea atât de tare, încât atrase atenţia tuturor asupra lui doar ca să-şi arate nemulţumirea.

Oştenii îl cunoşteau bine, astfel că nu le scăpă motivul iritării sale. În mod paradoxal, când ei dovediră că înţeleseseră, mutându-şi privirile de la fată, se enervă şi mai tare. Reacţia lui mirosea a gelozie, ceea ce era absurd. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar o prizonieră. Dar... dar ceea ce tocmai simţise nu se deosebea cu nimic de ceea ce simţise când o găsise cu Sheldon - nu, acel sentiment fusese mai puternic. O furie pură îl cuprinsese când o văzuse la picioarele prietenului lui, dezbrăcându-l.

— Nu-ţi place forma pocalului tău? întrebă Sheldon aşezându-se lângă el la masă.

— De ce întrebi?

Uitându-se la pocal, Warrick văzu că strânsoarea degetelor lui îl deformase. Îl aruncă cu furie şi ceru altul, pe care un paj i-l umplu îndată cu bere. Rowena ar fi trebuit să se ocupe de asta. Ce naiba o reţinea la bucătărie? Peste câteva clipe însă, ea apăru cu o tavă mare plină cu fripturi, iar seniorul se forţă să-şi Ascundă emoţiile copleşitoare.

— Trebuie să te străduieşti un pic mai mult dacă nu

vrei să-i arăţi că te afectează, îl avertiză prietenul lui, nereuşind să-şi ascundă amuzamentul. Eşti atât de încordat...

— Du-te dracului, Sheldon.

Bărbatul mai în vârstă râse, dar nu mai făcu niciun comentariu, aplecându-se spre stânga pentru a vorbi cu Beatrix, cu care avea să împartă o tipsie. Warrick încercă să se relaxeze, dar îi fu imposibil. Pe măsură ce Rowena se apropia de masă, devenea mai tensionat, de parcă s-ar fi aşteptat la o lovitură. Avu senzaţia că primise una când ea îi zâmbi.

— Ce aţi dori, stăpâne? îl întrebă aşezând platoul în faţa lui. Câte puţin din fiecare?

Warrick nici măcar nu-şi coborî privirea spre fripturile pe care ea i le oferea.

— Am făcut oare să îţi fie prea uşor, fătucă?

— Nu, stăpâne.

— Atunci de ce îmi zâmbeşti?

Zâmbetul dispăru de îndată.

— Nu mi-am dat seama. Ce ai prefera? O mină încruntată? Indiferenţă? Poate teamă? Trebuie doar să-mi spui...

— Taci din gură! mormăi el, făcându-i semn să plece.

Rowena îi putu simţi ochii arzându-i spatele pe când se îndrepta grăbită spre ieşire, dar odată ajunsă pe coridor nu-şi mai putu reprima un chicotit. Seniorul avea să fie mai uşor de prins în mreje decât crezuse Mildred. Cu un singur zâmbet îi stricase dispoziţia şi nu fusese pedepsită pentru asta. Se întrebă dacă l-ar fi putut atinge fără să i-o ceară. Nu îşi dorea s-o facă, dar luase această hotărâre, aşa că nu putea ezita în privinţa metodelor.

— Deci ai auzit, ei?

Speriată, Rowena se întoarse şi dădu nas în nas cu Mary Blouet. Îşi luă o mină serioasă; nu ştia despre ce era vorba, dar nu trebuia să-şi afişeze mulţumirea de sine în faţa celorlalţi.

— Ce să aud?

— Că trufaşa Celia a fost trimisă la fortăreaţa Drywood. Nu ştiu cum ai reuşit, fetiţo, dar ai mulţumirile mele pentru asta.

— Chiar a trimis-o de aici? îngăimă Rowena, nevenindu-i să creadă.

— Da. S-a dus învârtindu-se. Dar de ce pari atât de surprinsă?

— Pentru că eu n-am făcut nimic care să... adică, i-am zis stăpânului doar că ea mi-a dat un ordin în numele lui. Nu ştiam că ea minţise, iar el s-a înfuriat rău, însă... chiar a alungat-o?

— Nu asta ţi-am spus? chicoti Mary. Şi ce ai făcut tu este mai mult decât au îndrăznit alţii. Ar fi trebuit să te avertizez chiar eu despre avantajele pe care le avea din poziţia ei, bărbaţii se poartă ciudat în privinţa acestor lucruri. Îndeobşte, pedeapsa se abate pe capul celui care aduce vestea.

Rowena îşi temperă satisfacţia, amintindu-şi că fapta Cellei fusese scandaloasă şi meritase pe deplin o ripostă dură. Cu siguranţă că Warrick nu o făcuse de dragul ei. Pur şi simplu se lămurise că favorita lui îşi depăşise atribuţiile şi îi aplicase rapid o corecţie. Până la urmă, nimic nu părea să-i facă mai multă plăcere decât administrarea pedepselor. De ce ar fi scutit-o de asta pe amanta lui?

Se grăbi să ducă în sală o nouă tavă cu mâncare, lăsând deoparte planul de a-şi seduce torţionarul. Observă însă că dispoziţia lui se înrăutăţise. Desigur, exista riscul ca Warrick să se înfurie mai tare în loc să-i cadă în plasă. Privirea lui încruntată arăta clar că era supărat.

Ezită să se apropie de el, dar nu avea ce să facă. Datoria ei era să-l servească la masă, nu doar să pună mâncarea în faţa lui.

— Nu vă tentează nimic de aici, stăpâne?

Nu-şi dădu seama de dublul sens al acelor vorbe până nu văzu licărirea din ochii lui. Roşi. Nu intenţionase să fie atât de provocatoare, dar asta era impresia pe care i-o lăsase. Spre uimirea ei, grimasa lui se transformă în rânjet, nu acel umor crud pe care îl detesta, ci un amuzament masculin sincer.

— Vino aici, fetiţo, şi am să văd ce anume mă tentează.

Sir Sheldon hohoti zgomotos lângă el, aşa cum o făcură şi alţi cavaleri care îi auziră. Culoarea din obrajii Rowenei deveni de un roşu aprins, însă de data asta nu mai ezită. Înconjură rapid masa şi se postă lângă scaunul lui - moment în care, pe neaşteptate, o trase la el în poală.

Era ocazia perfectă să-şi continue planul de seducere, dacă ar fi reuşit să uite că erau în centrul atenţiei. Nu-şi putea scoate din minte că mai erau şi alţi nobili prezenţi, inclusiv doamne, inclusiv fiicele lui Warrick, aşa că nu dorea decât să se târască într-o gaură de şobolan pentru următorii zece ani. Într-adevăr, dacă i s-ar fi oferit măcar o fărâmă din respectul cuvenit statutului ei, Warrick nu ar fi tratat-o niciodată aşa în faţa întregii adunări. Dar era o slujnică măruntă, nevrednică de a fi luată în seamă, lipsită de apărare împotriva aluziilor lubrice - cel puţin cele din partea Lordului de Fulkhurst.

— Ce crezi tu că va fi pe gustul meu, fetiţo? continuă el să o tachineze. Propune-mi şi vom vedea.

Un răgaz? Ar fi putut oare să-i umple tipsia şi să plece?

Apucă să se ridice doar pe jumătate când simţi mâna lui Warrick pe piciorul ei, apoi urcând spre coapsă. Se aşeză din nou atât de rapid, că frunţile li se ciocniră. Ambii se strâmbară, dar apoi el chicoti.

— Aşadar eşti de părere că niciuna dintre bucăţile de carne nu mă va tenta?

O exaspera. Nu avea cum să câştige jocul pe care îl începuse, dar nu credea nici că el avea să-i dea drumul fără comentarii. Dacă îi mai suporta atingerea câteva momente, poate că avea să se plictisească şi să-şi aducă

aminte că se afla acolo ca să mănânce, nu să se amuze cu cea mai nouă jucărie a lui.

Se aplecă pentru a încerca din nou să-i umple tipsia, dar cealaltă mână a lui Warrick se strecură pe sub fustele ei până-i găsi pielea dezgolită. Simţi un val de căldură care nu avea nimic de a face cu ruşinea. Dintr-odată îi trecu prin minte gândul îngrozitor că el ar fi putut să o aducă în starea în care fusese noaptea precedentă de faţă cu acele zeci de ochi care îi priveau stăruitor.

Lăsându-şi la o parte mândria, se apropie de el şi îi şopti:

— Te rog.

— Îmi place acest cuvânt pe buzele tale, răspunse el pe un ton satisfăcut.

Până la urmă îi amintise fără echivoc de scena implorării, dar nu mai era ruşinată de asta. Ce-i făcea el acum îi provoca o ruşine prea mare.

Warrick nu terminase însă.

— Poate că acum îmi vei spune ce te-a făcut să zâmbeşti mai devreme?

Ochii Rowenei se lărgiră. Totul era din cauza acelui afurisit de zâmbet? Trebuia să se răzbune şi pentru că fusese pus în încurcătură? Gândul o înfurie, iar furia o făcu să uite de ruşina, să uite că şi alte urechi în afară de ale lui aveau să-i audă replica.

Îi răspunse cu un alt zâmbet, aşteptând întâi ca el să ia o înghiţitură de bere.

— Mă gândeam doar la dovada de gelozie de la prânz, stăpâne.

El se înecă, abia reuşind să îngaime:

— Gelozie!

Rowena se lăsă pe spate ca să-i arate că medita la răspunsul lui.

— Poate că posesivitate ar fi un cuvânt mai potrivit. Simţi că sunt doar a ta, că doar tu te poţi folosi de mine, că nimeni altcineva nu mai trebuie să aibă acest

privilegiu.

Warrick se uită urât la Sheldon, ai cărui umeri se zguduiau de veselie, apoi îşi îndreptă privirea aspră spre Rowena. Tânăra femeie îşi dori să nu fi ales un loc atât de public pentru a se răzbuna pe el.

— Eu iau toate măsurile ca să fii disponibilă pentru a-mi îndeplini orice moft şi tu iei asta drept posesivitate? mormăi el. Nu m-ar deranja să te dau pe mâna bărbaţilor mei şi să îi privesc posedându-te - atâta timp cât nu-mi doresc eu însumi să te iau. Trebuie să îţi dovedesc asta?

Era una dintre acele ameninţări care trebuiau duse la îndeplinire din simplul motiv că fuseseră rostite. Furia ei crescu, dar asta nu o opri să îşi înfăşoare mâinile în jurul gâtului lui şi să-l strângă puternic.

— Nu o face, te implor, îi susură la ureche, atingându-i lobul cu buzele. Vreau să împart patul doar cu tine, să mă atingi doar tu.

Simţi fiorul care-l străbătu chiar înainte să o împingă din poala lui. Îi observă roşeaţa din obraji când se îndreptă şi avu senzaţia că se topea din cauza căldurii degajate de ochii argintii.

— Du-te jos şi mănâncă, apoi vino la mine în cameră.

— Doriţi o baie, stăpâne?

— Vreau să te găsesc în patul meu, fetiţo, unde vom afla dacă ai spus adevărul.

Capitolul 29

Rowena nu avea să scape niciodată de asta. Era sigură că bârfele pe marginea scenei oribile din sală aveau să o urmeze până la sfârşitul zilelor ei, peste mări şi ţări, oriunde s-ar fi dus - dacă avea să plece vreodată de la Fulkhurst. Dar ce îi păsa lui Warrick? Nimeni nu avea să bârfească despre el. Nu era mare lucru ca un nobil să se amuze cu una dintre slujnice în văzul tuturor. Cu ce îl afecta, până la urmă?

Detesta gândul că trebuia să se întoarcă în sală pentru a înfrunta consecinţele celei mai recente umiliri. Din păcate, nu avea cum să ajungă la dormitorul lui Warrick din bucătărie, fără să străbată încăperea principală a castelului. Cu toate acestea, când îşi făcu apariţia, nu auzi nicio şoaptă, niciun chicotit. Bărbaţii nu-i acordară nicio atenţie, iar femeile îşi mutară iute privirea în altă parte.

Se speriase degeaba? se întrebă ea confuză. Sau nu o observase nimeni stând în poala lui Warrick, cu excepţia celor de la masa lui? Şi aceştia o ignorau însă. Doar Warrick îi aruncă o privire distrată în timp ce discuta cu prietenul lui, Sheldon.

Nu-i plăcea situaţia. Avea însă o modalitate simplă să afle dacă se întâmplase ceva neobişnuit în scurtul timp cât ea fusese în bucătărie, ceva ce le făcuse pe femei, până şi pe acele ţesătoare leneşe, care îi ascultaseră nepăsătoare instrucţiunile în acea după-amiază, să fie

aproape speriate la vederea ei. O zări pe Emma, slujnica tânără care venise să o cheme la sosirea lui Sir Sheldon, şi se opri la masa ei. Observă vag că fata era singură.

— Emma, pot să te rog să îmi spui ce s-a petrecut aici cât am fost eu la bucătărie?

— Nimic, după distracţia pe care ne-ai oferit-o tu.

— Înţeleg, răspunse Rowena înţepată.

Se întoarse să plece, dezamăgită, întrucât fata păruse prietenoasă mai devreme, însă Emma o prinse rapid de mână ca să o asigure:

— Nu, doamnă, nu am vrut să te jignesc. Este doar ciudat să-l văd pe dragonul cel cumplit purtându-se ca un om normal.

Dragonul cel cumplit? Descrierea i se potrivea perfect, însă pe Rowena o îngrijora mai mult politeţea fetei. Prin urmare, se răspândise vestea că nu era o slujnică de rând. Asta nu-i putea aduce decât necazuri.

— De ce mi-ai spus doamnă?

Emma ridică din umeri.

— Nu-ţi poţi ascunde obârşia îmbrăcându-te în straie de slujnică. Atitudinea dumitale spune mai multe decât cuvintele, deşi şi acestea arată că eşti de neam.

— Şi tu vorbeşti la fel de frumos ca mine, replică Rowena, uşurată că Emma mergea de fapt pe ghicite.

— Eu doar imit, zâmbi fata. Mai bine totuşi ca Celia, cred.

Rowena nu se putu abţine să nu râdă.

— Da, mult mai bine ca ea. Dar spune-mi, dacă nu s-a întâmplat nimic, de ce par femeile cumva temătoare?

— Când te privesc? La încuviinţarea tacită a Rowenei, rânjetul fetei deveni şi mai larg.

— Au auzit ce i s-a întâmplat Celiei şi îşi închipuie că dumneata eşti de vină pentru asta.

— Dar eu niciodată…

— Te cred, însă lor aşa li se pare. Le uimeşte şi faptul că nu ţi-e teamă de dragon nici măcar când e teribil de

nervos.

— Sigur că mă tem! Viaţa mea este în mâinile lui.

— Nu, nu ucide femei. Dar până şi Ceha se ascundea de el când era în toane proaste, iar acum toţi cei din sală au putut să vadă cât de furios era. Cu toate astea, l-ai făcut să râdă. Este un lucru rar să îl auzi râzând.

Dintr-un motiv de neexplicat, Rowena se întristă auzind asta, dar îşi reveni rapid. Nu însemna nimic pentru ea dacă seniorul nu avea parte de prea multă bucurie în viaţă. Nici traiul ei nu fusese prea vesel în ultimii ani.

Deşi ar fi preferat să mai stea de vorbă, simţind că s-ar fi putut împrieteni cu Emma, plecă să îndeplinească ordinul lui Warrick de a se prezenta în odaia lui - nu, în patul lui.

Îl pregătise bine pentru manevra ei de seducţie, sau mai degrabă el se pregătise bine cu tachinarea lui deocheată de mai devreme. Nu mai era nevoită să fie subtilă. Un singur lucru îi putea strica planul: era posibil ca Warrick să creadă că la baza motivaţiei ei stătea frica, nu dorinţa de a-l avea. Nu trebuia să se arate speriată, dar planul de a-l seduce şi actul efectiv de a-l seduce nu erau deloc acelaşi lucru, astfel că nervozitatea care o cuprinsese semăna îngrijorător cu teama.

Dacă era inutil, dacă încercările ei nu aveau să îmbunătăţească defel modul în care o trata? Nu împărtăşea certitudinile lui Mildred. Şi totuşi... câteva cuvinte fuseseră de ajuns ca să-i schimbe în mod drastic dispoziţia - nu atitudinea faţă de ea, dar cu siguranţă starea de spirit. Cu răbdare, urma să afle cum putea să mai avanseze în direcţia dorită.

Rowena intră în dormitor, însă nici nu apucă să arunce o privire spre pat, în care nu intenţiona să-l aştepte pe Warrick, că acesta închise uşa în spatele ei. Se răsuci speriată. Probabil că pornise pe urmele ei de îndată ce ieşise din sală. În acel moment observă căldura din ochii lui şi înţelese.

O dorea, o dorea cu patimă. Nu dorise să mai aştepte. Gândul îi dădu o senzaţie ameţitoare de putere. Asta îi uşura sarcina, dar, spre întristarea ei, îi aţâţa şi propriile simţuri.

El o contempla din prag în timp ce îşi desfăcea încet mantia. Purta o tunică maro brodată cu fir de aur la tiv şi la gât. Culoarea se potrivea cu părul lui auriu întunecat, care îi crescuse de când fusese închis la Kirkburough, ajungându-i acum până la umerii laţi. Avea chipul destins, aşa că trăsăturile lui frumoase erau pe deplin vizibile, tulburând simţurile Rowenei.

Îi era greu să se uite la el acum că nu semăna cu monstrul crud pe care îl cunoscuse. Cum sfiala era cea mai potrivită atitudine după ceea ce se petrecuse în sală, îşi plecă timid ochii.

— Vino aici, Rowena.

Se apropie fără şovăire, evitându-i însă privirea. Acei ochi expresivi îi provocau reacţii pe care nu le putea controla.

— Deci vrei să împărţi patul doar cu mine?

— Da.

— De ce?

Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să o creadă pe cuvânt? De ce? Nu-şi imaginase că urma să aibă parte de un interogatoriu şi îi venea greu să-şi adune gândurile.

— De ce vrea orice femeie să împartă patul cu un bărbat? replică ea în lipsă de ceva mai bun.

— Pentru că patul meu este mai moale ca al tău.

Tresări. Ticălosul! O suspecta, deci trebuia să facă eforturi considerabile pentru a-l convinge. Ea nu îşi dorise să-l seducă. Cu siguranţă nu avea să se milogească pentru asta.

— Este adevărat, răspunse ea cu ţâfnă. Dar nu am dormit foarte mult acolo. Poate că al meu este preferabil până la urmă.

Se întoarse furioasă, dar el o prinse de braţ şi o trase la

pieptul lui. Şi apoi gura lui îi arătă ce îl făcuse ea să simtă, o pasiune încinsă, devoratoare. Cu picioarele moi ca de ceară, Rowena se agăţă de el, îngăduindu-i să o asalteze nestingherit. Aproape că se prăbuşi la podea când Warrick îi dădu drumul, însă el nu observă. Se îndepărtase de ea, cu trupul încordat de agitaţie. Se aşeză pe pat, trecându-şi mâinile prin păr atât de energic, încât tânăra femeie se temu că avea să-şi smulgă o şuviţă. Dar când ochii li se întâlniră, îşi dădu seama că nu era loc de bune sentimente. Seniorul avea din nou acea privire crudă, cea de care se temea.

— Mai susţii că mă vrei, fetiţo?

Dacă răspundea afirmativ, el avea să o facă să sufere, o ştia, îi citea asta în ochi. În caz contrar însă, avea să o bănuiască de minciună. Ar fi urmat o demonstraţie al cărei final îl ştia. Oricum avea să piardă - sau să câştige. Victoria avea să-i lase un gust amar, întrucât planul ei era o sabie cu două tăişuri. Avea să sângereze şi ea ca să-şi atingă ţinta.

Warrick aşteptă răbdător, dându-i suficient timp să aleagă varianta laşităţii. Rowena îşi adună tot curajul, hotărând să meargă până la capăt, indiferent de costuri.

— Încă te doresc, stăpâne.

Preţ de câteva clipe, nu fu în stare să scoată nicio vorbă. Intr-un târziu, bolborosi:

— Am nevoie de dovezi. Arată-mi.

Rowena nu se aşteptase la altceva. Înaintă lent, deschizându-şi rochia cu gesturi măsurate. Şi-o trase peste cap oprindu-se la o distanţă mică de el. Cămaşa şi-o desfăcu mai încet. O fascina să-l privească, deoarece trăirile lui erau vizibile pe chipul încordat. Sentimentul de putere îi revenise, dându-i o îndrăzneală de neînchipuit.

Dădu drumul cămăşii pe jos, lăsându-şi pe ea doar lenjeria, ciorapii şi pantofii. Ca să-şi descheie şireturile, nu se aplecă, ci îşi ridică piciorul pe pat, lângă coapsele lui Warrick. Lascivitatea gestului îl aduse la capătul răbdării.

Mâna lui se întinse să-i cuprindă şezutul şi o trase cu putere. Rowena ateriză pe el, cu genunchii alunecând de fiecare parte a coapselor lui, în timp ce el îşi apăsă faţa în rotunjimile moi ale sânilor ei.

Câteva momente o ţinu astfel, fără să se mişte, lăsând-o să-şi simtă excitaţia străbătându-i corpul. Rowena îl cuprinse cu braţele pe după gât, nemaifiind sigură dacă juca un rol sau dacă se purta după cum îi dicta inima.

Dintr-odată, Warrick îşi lăsă capul pe spate şi rosti simplu:

— Sărută-mă.

Ea se conformă, punându-şi mâinile pe obrajii lui. Fu un sărut lipsit de pasiune, inocent de dulce - în toate cele trei secunde cât el nu participă. Apoi limba lui îi deschise buzele şi, după o scurtă explorare, se afundă în profunzimile gurii ei. Pentru prima oară, Rowena îi răspunse pe măsură, însă pasiunea dezlănţuită de gestul ei o copleşi.

Warrick se lăsă pe pat, trăgând-o după el. Acum, gura lui o devora pe a ei fără milă. Se rostogoli rapid, apăsându-şi bărbăţia umflată între picioarele Rowenei. Pulsul ei crescu, inima i-o luă razna, pântecul îi fu cuprins de văpaie. Degetele ei se agăţară spasmodic de părul lui. Avea nevoie de acea ancoră, întrucât simţurile îi scăpaseră de sub control.

Gemu nemulţumită când el se îndepărtă puţin, dar făcu asta doar pentru a-i scoate cămăşuţa fină, lăsând-o goală în faţa lui! Pornind de la coapse, mâinile sale urcară încet pe trupul ei până-l apucară sânii. Se aplecă să lingă vârful moale cu limba, apoi încerci să-i cuprindă cu gura tot globul de came fermă.

Rămasă fără suflare, nu fu conştientă că se arcuise spre el, că îi ţinea capul într-o strângere ca de menghină, cerând tot mai mult.

Chiar strigă a protest când el se opri, însă Warrick nu reacţionă cu un zâmbet triumfător, cum ar fi fost de

aşteptat. Nevoit lui, insuportabil de intensă, nu mai lăsa loc pentru vreo răzbunare meschină.

Şi el respira greu. Fără s-o scape din ochi, începu să se dezbrace, dar mâinile nu-l ascultau. Rowena se ridică să-l ajute, însă degetele îi tremurau atât de tare, că nu reuşi decât să-i încâlcească şireturile de la pantaloni. În cele din urmă, nerăbdător, Warrick îi sfâşie. Deodată, bărbăţia lui îşi făcu apariţia între ei, inflamată, o bară de oţel învelită în catifea. Rowenei i se păru lucrul cel mai firesc din lume să o cuprindă în palmă.

El trase aer în piept înainte să mormăie „Nu”, după care îi luă mâna în a lui şi i-o ţintui de pat. Brutalitatea gestului o făcu să scâncească, dar gura lui absorbi acest sunet, apoi corpul lui veni să-i despartă picioarele şi Rowenei nu-i mai păsă de nimic în afară de căldura care o năpădise. Mâna ei liberă se întinse la baza spatelui lui, cât de departe putu să ajungă, pentru a-l îmboldi. Nu mai putea aştepta.

— Acum - te rog, Warrick, acum! imploră ea, de data aceasta fără ca seniorul să i-o poruncească.

El se supuse de îndată şi o pătrunse dintr-o mişcare, apoi împinse tare şi rapid. Rowena ţipă în momentul culminant, pe care-l atinse înaintea lui şi care se prelungi după ce el se eliberase. Senzaţiile erau atât de intense, că o aduseseră în pragul leşinului.

Plutea într-o mulţumire apatică când îl auzi puţin mai târziu:

— Mă întreb dacă o să te pot avea vreodată în ritmul meu, fetiţo, sau mă vei provoca mereu la o asemenea nebunie?

Rowena se mulţumi să zâmbească.

Capitolul 30

Warrick era încă acolo atunci când Rowena se trezi a doua zi dimineaţă. Stătea întins lângă ea în patul cel mare, dar fără să doarmă. Avu impresia că el o privea de ceva vreme şi gândul o tulbură, întrucât părea preocupat.

— Ar fi trebuit să mă treziţi, stăpâne, şi să mă trimiteţi la îndatoririle mele.

— Aşa ar fi trebuit? De ce, când una dintre sarcinile pe care ţi le-ai asumat se află chiar aici?

Culoarea se răspândi pe obrajii ei cu o viteză excepţională.

— Înseamnă că ar trebui să-mi ignor îndatoririle?

— Ah, făcu el, de parcă ar fi înţeles dintr-odată, iată motivul pentru care ai ţinut să mi te vâri în aşternut.

— Nicidecum. Sarcinile care îmi umplu ziua nu mă solicită prea mult - nu încă.

— Nu încă? Privirea îi coborî spre pântecul ei şi ochii argintii deveniră ca două sloiuri de gheaţă. Urmă pe un ton de o blândeţe înşelătoare: înţeleg. Din nou te dovedeşti incredibil de proastă amintindu-mi de copilul pe care mi l-ai furat. Asta poate fi o altă explicaţie a pasiunii subite pe care o ai pentru mine, nu-i aşa? Sau vrei să-mi spui că nu te-ai gândit să te târguieşti pentru soarta copilului?

— Îl vreau. Nu pot nega asta.

— Suficient ca să-ţi deschizi picioarele pentru mine de

fiecare dată când o cer?

Cum putuse să-i uite cruzimea? în mod evident, ceea ce se întâmplase între ei în timpul nopţii nu îl schimbase câtuşi de puţin, ceea ce era o revelaţie zdrobitoare. Uita însă că Warrick nu-i lua în serios dorinţa manifestată pasional şi tocmai de aceea o tachina. Din păcate, nu se putea gândi la alt mod prin care să-l convingă.

Eşecul îi stârni o furie de nestăpânit. De ce nu putea nemernicul să accepte pur şi simplu ce îi oferea ea? De ce trebuia să caute motive ascunse?

Şi blestemata lui de întrebare - ei bine, era suficient de mânioasă ca să-şi deschidă picioarele larg sub aşternut, destul de larg ca el să observe.

— Haide, atunci, dragonule, suflă-ţi flăcările spre mine.

Privirea lui deveni neagră ca păcatul.

— Am nevoie de un motiv, fato, şi vreau să-l aud acum.

Rowena spuse cu aplomb:

— Eşti crud în tot ceea ce ceri, răzbunător în tot ceea ce faci, dar atunci când mă atingi eşti doar blând. Uimită de propriile cuvinte, se îmbujoră şi îşi corectă rapid tonul, adăugându-i o notă de nesiguranţă: Nu am vrut să recunosc faţă de mine însămi, cu atât mai puţin faţă de tine, dar... tânjesc după atingerea ta.

Cerule, devenea o mincinoasă foarte pricepută. Într-adevăr, expresia lui se schimbă. Îşi dădu seama că el dorea să o creadă.

— Dacă erai atât de aprinsă după corpul meu, nu ai fi aşteptat atât de multă vreme să mă ademeneşti ca să-ţi ofer din nou plăcere. Trebuie să te învăţ eu însumi tertipurile unei târfe?

Insulta nu o atinse de data aceasta; în mod limpede, exprima lupta lui interioară cu tentaţia de a o crede. Oare îşi imagina că nicio femeie nu l-ar fi putut dori fără să aibă vreun motiv ascuns? îşi aminti cuvintele Emmei, că lipsa ei de teamă în faţa lui stârnise mirare. Şi Mildred îi spusese că duritatea lui avea rădăcini vechi. Prin urmare,

doar la asta se aştepta el? La teamă? Ce femeie şi-l putea dori cu adevărat dacă se temea de el?

Reflectă o clipă la motivele pentru care îi dispăruse frica, după care îi puse mâna în piept împingându-l uşor.

— Poate că va trebui să mă înveţi, milord, spuse ea cu blândeţe, aplecându-se deasupra lui. Nu am primit multe sfaturi după care să mă călăuzesc, dar sunt sigură că-mi poţi oferi unele preţioase.

Îşi strecură mâna sub aşternut şi descoperi uimită că el nu rămăsese indiferent la apropierea lor. La rândul ei, ar fi avut nevoie de un efort supraomenesc ca să nu-l atingă. Pur şi simplu, îi plăcea să o facă. Şi lui îi plăcea. Ochii lui se închiseră, respiraţia îi deveni mai rapidă. Nu peste mult timp, Warrick era din nou întins pe spate, cu gura lipită de a ei şi cu mâinile răsplătind-o meritat pentru tortura dulce la care tocmai îl supusese.

Tocmai când se pregătea să-i dea Rowenei ceea ce ea îşi dorea anim cu disperare, Bernard intră în odaie fără să bată, aşa cum îi era obiceiul. Bietul băiat aproape că explodă de ruşine când văzu în ce moment inoportun sosise. Încercă să plece fără să-i deranjeze, însă Warrick era un războinic prea încercat şi cu reacţii prea rapide ca să nu-l audă pe intrus.

îşi înălţă capul şi mormăi:

— Ce-i?

— Tatăl... aici... cu mireasa, se bâlbâi tânărul.

Rowena auzi mesajul ca prin ceaţă. Întrucât tatăl lui Warrick murise de mult, scutierul se referea fie la propriul părinte, fie la unul din cei doi socri ai seniorului. Cuvântul „mireasă” o trezi însă la realitate.

Warrick nu părea deloc mirat de mesajul criptic.

— Doar se apropie de Fulkhurst, sau au sosit deja?

Calmul întrebării îl făcu pe băiat să-şi revină.

— Sunt în sala mare, stăpâne, şi vă aşteaptă. Să le spun...?

— Nu le spune nimic. Cobor îndată să le urez bun venit.

Răspunsul îi dădu de înţeles Rowenei că Warrick nu avea de gând să termine ceea ce începuse. Corpul ei urla de nemulţumire, însă faţa îi era complet lipsită de expresie când seniorul îşi îndreptă iarăşi atenţia spre ea. Chipul lui era străbătut de emoţii intense. Părea frustrat, nervos şi, după ce o studie un moment, resemnat.

— Lord Reinard vine în cel mai prost moment, bombăni el trăgându-se la o parte.

Rowena ar fi vrut să-l apuce şi să-l tragă înapoi spre ea. Cuvântul „mireasă” îi trimisese un fior prin şira spinării, dar nu-i arătă cât de mult o tulburase vestea.

— Lord Reinard este unul din foştii tăi socri? întrebă totuşi, cu o speranţă firavă.

— Viitorul.

Temerea i se confirma. Pierduse ocazia să-l îmblânzească. Din moment ce logodnica lui sosise, nu avea să mai piardă timpul cu ea. Şi în curând avea să-şi împartă patul cu mireasa. Ce urma să se întâmple cu prizoniera? Avea să fie trimisă înapoi în temniţă? Pusă să slujească noul cuplu?

— Deci logodnica ta a fost găsită, conchise ea placid urmărindu-l cum căuta printr-un cufăr, vreun veşmânt superb, fără îndoială, pentru scumpa lui Lady Isabella.

— Măcar nu mai eşti suspectă de o posibilă crimă. Zărindu-i privirea tăioasă, Warrick o lămuri: Nu te considera încă iertată, până nu aflu exact ce anume a făcut-o pe mireasa mea să lipsească atâtea săptămâni.

Ea nu mai spuse nimic. Nu-i păsa care era scuza doamnei; ştia doar că şi-ar fi dorit ca Lady Isabella să nu fie găsită. Era un gând tulburător, căci nu ar fi trebuit să-i pese deloc.

Warrick o ignora din nou, cu mintea la musafirii care îl aşteptau. Rowena nu îl putea ignora la fel de uşor, deşi întorsătura de situaţie o neliniştea. Ochii i se fixară pe goliciunea lui superbă, pe coapsele lungi şi puternice, pe fesele curbate perfect, pe muşchii care i se adunau pe

spatele larg când se mişca. Forţă şi putere în fiecare linie ca tăiată în piatră şi... frumuseţe, da, exista frumuseţe în acea masculinitate făţişă. Nu avea cum să nege nici asta, nici nevoia care o străbătea când simţea acel trup splendid apăsat pe al ei.

Când bărbatul se întoarse ca să-şi ia hainele, Rowena văzu că şi dorinţa lui era intactă, deşi părea s-o ignore aşa cum o ignora şi pe ea - cel puţin asta crezu până când observă că ochii lui o cercetau lacom.

Warrick se întoarse în pat şi, fără un cuvânt, o prinse de ceafă şi o trase spre el până când gurile li se lipiră. Inima ei tresări de fericire, dar nu apucă să-l cuprindă în braţe, că el îi dădu drumul. Aspectul lui era un amestec teribil de dorinţă şi furie în acel moment, furie, fără îndoială, pentru că Rowena îl provoca să o ignore pe preţioasa lui Isabella. În mod clar, tentaţia nu era suficientă.

În această privinţă, tânăra femeie se înşela.

— Rămâi exact unde te afli, îi ordonă el aspru. Mă voi întoarce înainte ca focul să se stingă în acei ochi de safir şi vom vedea dacă pot să îndeplinesc promisiunea din ei.

Nu văzu culoarea urcând în obrajii ei când se întoarse să-şi pună hainele. Rowena se străduia din răsputeri să-şi ascundă sentimentele, însă toate eforturile ei erau zadarnice. O făcea să se simtă mai vulnerabilă decât orice alt bărbat de până atunci. Una era să admită că putea să-l dorească, că îl dorea, cel puţin în momentul acela. Cu totul altceva era să-i dezvăluie asta lui, fără să-şi ţească în jur o plasă de minciuni. Minciuni? Poate mai devreme, cât încă se putuse controla, când îşi putuse controla acţiunile şi cuvintele, dar acum sinceritatea ei era totală.

Warrick părăsi camera fără să se mai uite spre ea. Rowena observă că îşi pusese nişte haine simple, în locul ţinutei elegante pe care s-ar fi cuvenit să o poarte în cinstea miresei îndelung aşteptate. De fapt, se gândi ea,

părea mai degrabă neglijent şi iritat, cu bine cunoscuta expresie de cruzime întipărită ferm pe chip. Mare lucru dacă mireasa nu izbucnea în plâns când îl zărea.

Gândul acesta o făcu să zâmbească preţ de o clipă. Apoi însă, anxietatea îi reveni. Nu conta cum reacţiona Isabella la vederea lui Warrick, din moment ce venise să se mărite cu el. Teama miresei era ultimul lucru care putea împiedica oficierea unei cununii, aşa că nunta avea să aibă loc. Drept urmare, situaţia Rowenei avea să se schimbe, şi nu în bine.

Poate că avea să aţâţe dorinţa lui Warrick şi în continuare, dar el urma să aibă o nevastă care să i-o satisfacă, astfel că Rowenei îi rămâneau doar răzbunările lui subtile. Fără contact intim, nu mai putea să spere într-o schimbare a tratamentului la care era supusă, într-adevăr, lucrurile nu puteau decât să se înrăutăţească.

Îi ordonase să rămână în pat, dar nu putea să o facă. Se ridică, se îmbrăcă rapid, apoi se plimbă agitată dintr-o parte în cealaltă a camerei, aşteptându-i întoarcerea. Warrick nu reveni însă atât de rapid pe cât o indicaseră cuvintele lui de despărţire. În tot cazul, dorinţele pe care i le stârnise el se răciseră de multă vreme.

În final, se ghemui pe băncuţa tare de la geam pentru a se calma. În scurt timp ajunse la concluzia definitivă că trebuia să reevalueze posibilitatea evadării - poate în timpul agitaţiei de la nuntă.

Warrick se întoarse fără avertisment, doar că nu era singur. Femeia care îl urma era înaltă şi îmbrăcată fastuos - şi palidă ca un pergament. Era tulburător de frumoasă, cu părul negru ca pana corbului şi ochii verde-închis. Părea şi extrem de emoţionată, având un aer hotărât, dar resemnat în acelaşi timp.

Rowena o studie cu ochii măriţi de uimire. Nu putea înţelege de ce seniorul o adusese pe doamnă acolo, când dacă ea i-ar fi urmat ordinele, ar fi fost în continuare goală în aşternuturi. Nu putuse să uite asta, nu?

Nu uitase. Warrick privi întâi spre pat, apoi, nedumerit, se uită prin cameră până o găsi pe Rowena ascunsă pe bancă.

Tânăra femeie intui pe dată că dorea ceva de la ea. Simţi asta la fel ca atunci când el fusese legat în faţa ei şi avusese impresia că-i putea citi gândurile. Nu înţelese de-a binelea decât atunci când o auzi pe Isabella vorbind. Nou-venitei îi era teamă, da, şi pe bună dreptate. Tocmai îi mărturisea lui Warrick că nu-l iubea. În acea clipă, Rowena ştiu exact ce îşi dorea el. Ca să-şi protejeze mândria sau poate ca să menajeze sentimentele Isabellei, voia să-i arate acesteia că afirmaţiile ei nu contau deloc pentru el. În mod clar, sperase că avea să o găsească pe Rowena aşa cum o lăsase, o poziţie care ar fi spus mult mai multe decât o puteau face cuvintele.

Nu era sigură de ce dorea să-l ajute sau cum ar fi putut să o facă, dar se ridică pentru a se înfăţişa celeilalte femei. Din păcate, gestul nu se dovedi suficient. Isabella era prea adâncită în explicaţia ei ca să-i mai pese de prezenţa unei servitoare. Încerca din răsputeri să-l facă pe Warrick să o asculte, dar el nu catadicsi nici măcar să se întoarcă spre ea, continuând să se uite la Rowena. Aceasta înaintă şi se opri în faţa lui, spunându-i fără cuvinte că se putea folosi de prezenţa ei oricum şi-ar fi dorit. Seniorul o trase în spatele lui şi se răsuci spre Isabella, lăsând astfel impresia că Rowena se ascundea sfielnic, iar el încerca să o liniştească în mod discret.

Poate că era prea subtil, căci Isabella îşi urmă explicaţia lungă despre cum ea şi un anume Miles Fergant se iubeau din copilărie. Rowena ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă. Ar fi preferat să se întoarcă sfidător în patul lui Warrick, poate chiar să se dezbrace din nou. Zâmbi pentru sine la gândul absurd, apoi râse când îi trecu prin minte că era posibil ca Isabella să nu observe nici măcar asta - dar Warrick ar fi observat-o cu siguranţă.

Era pusă pe şotii, lucru care nu i se mai întâmplase de ani de zile. Se gândi să-l cuprindă pe Warrick de mijloc. Nu, era prea îndrăzneţ. Îşi desprinse mâna de a lui. Spatele lat se încordă o clipă, dar se destinse când Warrick îi simţi mâinile oprindu-i-se chiar deasupra şoldurilor. Rowena avea chef să-l tachineze, aşa că îşi plimbă palmele uşor peste talia lui. El înţepeni, apoi încercă s-o împiedice lipindu-şi braţele de corp. Fără a se lăsa descurajată, îşi coborî degetele pe şoldurile lui.

Aproape izbucni în râs când îl auzi trăgând aer în piept, dar când îşi mută o palmă pe fesa lui, Warrick o sperie întorcându-se şi ţintuind-o cu o privire stranie. Îi răspunse cu nişte ochi mari ca de bufniţă, plini de inocenţă, care provocară o arcuire fină a buzelor lui, un început de surâs, urmat de o căutătură ameninţătoare. Rowena ar fi trebuit să-l ajute să treacă peste confesiunea Isabellei, nu să-l distragă.

Dintr-odată ambii observară liniştea subită din spatele lor. Într-un târziu, Isabella întrebă nervoasă:

— Warrick, cine este această femeie?

El se întoarse s-o privească, în timp ce Rowena îşi îţi capul pe după umerii lui largi.

— Este prizoniera mea.

— Lady Rowena de Kirkburough, adăugă Rowena, perfect conştientă că el nu avea să facă prezentările şi la fel de conştientă că avea să-l enerveze.

Avea dreptate. Ce spuse el în continuare o făcu să se cutremure.

— Lady înainte să-mi devină prizonieră. Acum este doar fata care-mi va naşte următorul bastard.

Rowena îşi înfipse dinţii în spatele braţului lui - cu putere - ca să-i mulţumească pentru această dezvăluire inutilă. El nu se clinti, de parcă n-ar fi simţit muşcătura.

— Înţeleg, zise Isabella cu răceală.

— Înţelegi în sfârşit? Bun. Poate atunci îmi vei explica de ce ţi s-a părut necesar să vii până aici cu povestea

asta despre iubitul tău din copilărie când ţi-am spus încă din sala mare că nu mă interesează. Chiar crezi că iubirea ta este necesară pentru căsătoria noastră?

Răceala brutală din tonul lui o făcu pe Isabella să devină şi mai palidă. Rowena se înfioră şi, preţ de un moment, simţi milă faţă de cealaltă femeie.

— Eu... eu sperasem să te fac să înţelegi, zise Isabella nefericită.

— Şi chiar înţeleg. Nu mă iubeşti. Mie nu-mi pasă. Nu iubire îmi doresc de la tine.

— Nu, Warrick, nu înţelegi deloc. Nu mă mai pot căsători tu tine. Sunt... sunt deja măritată cu Miles.

Urmă o lungă tăcere, Rowena era şocată. Nu putea să-şi imagineze ce simţea Warrick.

Vocea lui fu însă surprinzător de blândă când întrebă în final:

— Atunci ce mai faci aici, cu tatăl tău, care pare să creadă că urmează să nuntim?

Rowena veni alături de el, nevrând să rateze niciun cuvânt din cele rostite. Doamna îşi frângea mâinile, dar vestea nu părea să-l deranjeze pe Warrick pe cât ar fi trebuit.

— Când tata m-a găsit la Londra, Miles se afla la York, în slujba regelui, deci nu era cu mine. Eu... nu i-am putut spune tatii adevărul. Îmi interzisese să-l mai văd pe Miles după ce îi refuzau cererea. Te dorea pe tine ca ginere. Pe nimeni altcineva.

— Milady, nu mă interesa părerea tatălui tău. Ţi-am cerut consimţământul, şi tu mi l-ai dat.

— Am fost forţată. Nu am putut să-i spun tatei că mă măritasem cu binecuvântarea regelui. Miles este omul lui Stephen. Am renunţat la multe ca să fiu cu el, şi numai pe el îl doresc. Dar tata m-ar ucide dacă ar afla ce am făcut.

— Crezi că ai mai puţine pricini să te temi din partea mea?

Rowena era sigură că femeia avea să leşine, atât de

îngrozită devenise la auzul întrebării. L-ar fi lovit chiar ea pe Warrick pentru că o înspăimântase intenţionat pe Isabella. Nu avea nicio îndoială că o făcuse anume. Îl cunoştea suficient de bine şi, spre deosebire de tânăra nobilă, era ea însăşi prea obişnuită cu stilul lui rapid de răzbunare.

Era ciudat să vadă o altă ţintă a aversiunii lui Warrick. Şi mai ciudată era dorinţa ei de a-l calma, doar de dragul lui.

— Îţi va plăcea temniţa, Lady Isabella, spuse ea în mijlocul tăcerii tensionate. Este chiar confortabilă.

Warrick o privi de parcă înnebunise, dar Isabella se holba fără impresie, neînţelegând la ce se referise Rowena.

— Ei bine, doar ai de gând să o azvârli în temniţă, nu-i aşa, stăpâne? continuă ea. Nu acolo închizi toate femeile cât aştepţi să vezi dacă…

— Rowena, începu el pe un ton de avertizare.

Ea îi oferi un zâmbet dulce.

— Da, stăpâne?

Orice ar fi dorit să-i spună se abţinu, îmblânzit de surâsul ei. Scoase în schimb un pufnet de exasperare, dar când o privi din nou pe Isabella, expresia nu-i mai era la fel de sumbră.

— Deci te-ai dus la Londra să te măriţi cu iubitul tău? Spune-mi, milady, îţi făcuseşi deja planul când călătoreai spre mine sau ţi-a venit ideea când eu am întârziat la întâlnirea noastră?

Rowena îşi ţinu răsuflarea, rugându-se ca femeia să dea răspunsul corect. Nu avu noroc.

— Miles s-a alăturat escortei mele la prânz. Nu-l văzusem de luni de zile. Rămăsesem fără speranţă. Dar când tu nu te-ai prezentat la întâlnire cu oamenii tăi, a părut să fie un semn… adică Miles şi cu mine am văzut asta ca fiind singura noastră… Isabellei îi pieri glasul. După un moment, când reuşi să se adune, urmă: îmi pare

rău, Warrick. Nu am vrut să te înşel, dar tatăl meu este cel care şi-a dorit atât de mult să mă iei de soţie.

Rowena nu se putu abţine să nu comenteze:

— E păcat că nu se poate însura chiar el cu Warrick.

Îşi regretă de îndată remarca impulsivă. Glumele nu-şi aveau locul într-o situaţie atât de serioasă. Warrick avea să fie furios pe ca, iar Isabella probabil o credea nebună.

Peste o clipă însă, Warrick izbucni în râs. Surprinzând privirea uimită a Rowenei, râse şi mai tare. Isabella nu aprecie însă gluma.

— Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de necazul altora? se răsti ea. Este probabil ca tatăl meu să mă ucidă când...

— Nu şi dacă Warrick rupe contractul de logodnă, completă Rowena.

Warrick se opri din râs auzind sugestia.

— Doamne fereşte, ar porni la război împotriva mea. Mai bine îi dau Isabellei bătaia pe care o merită şi-l asigur pe Lord Reinard că nu sunt afectat de această pierdere.

— Asta nu-i uşurează situaţia, îi aminti Rowena.

— Îţi imaginezi că necazurile ei mă privesc?

— Alianţa era convenabilă pentru domnia ta, stăpâne, insistă Rowena ignorându-i remarca. În cazul în care una din fiicele domniei tale nu e logodită, ar putea să se mărite, pecetluind alianţa, dacă în familia Isabellei există fii necăsătoriţi.

Warrick îşi scutură capul amuzat.

— Du-te şi vezi-ţi de treburi, Rowena, înainte să le promiţi altora castelul meu. Chestiunea nu te priveşte - în afara rolului pe care l-ai jucat indirect şi pe care nu-l voi uita prea curând.

— Ah, făcu ea, neimpresionată de avertisment. Văd că dragonul îmi mai pregăteşte nişte flăcări...

— Pleacă! o întrerupse el, dar expresia lui nu vădea ostilitate.

Rowena se supuse cu un zâmbet; înainte să închidă uşa o auzi pe Isabella spunând:

— A făcut o sugestie excelentă, Warrick.

— Opinia ta nu mă surprinde, căci planul ăsta îţi rezolvă problema de minune. Nu-mi aduce însă fiul pe care mi-l doresc.

Rowena nu mai aşteptă ca doamna să-şi repete scuzele, dar nu putu să nu se întrebe ce era copilul pe care-l purta în pântece. Dacă era băiat, dorinţa lui Warrick ar fi fost îndeplinită. Însă asta avea să-i aducă o cerere în căsătorie sau pierderea primului născut?

Capitolul 31

Warrick nu înţelegea foarte bine manevrele fetei, dar ajunsese deja la concluzia că nu-l deranjau. Nu putea ghici ce spera Rowena să obţină prin comportamentul ei ciudat. Nici nu conta. Planurile referitoare la ea nu aveau să se schimbe - ei bine, poate doar puţin, întrucât nu mai voia să-i provoace suferinţă. Umorul ei şăgalnic era de asemenea o surpriză plăcută. Pe cât de solemnă şi de hotărâtă fusese la Kirkburough, nu s-ar fi aşteptat să aibă şi o latură jucăuşă.

Kirkburough - nu era oraşul ei şi nici nu avea să mai fie. Pentru întâia oară, se întrebă cine era Rowena şi de unde venise.

— Ai vorbit cu doamna despre Emma?

Warrick, care îşi privea oştenii încrucişând armele cu cei ai lui Sheldon pe terenul de instrucţie, se răsuci brusc. Nu-şi dădu seama la cine se referea prietenul lui până când nu văzu încotro se uita acesta. Rowena traversa curtea interioară spre spălătorie, cu braţele încărcate de rufele lui. Ieşea în evidenţă cu cosiţa ei lungă strălucind în lumina soarelui, cu rochia roşie vizibilă doar la gât, braţe şi picioare, dar contrastând net cu veşmântul posomorât de deasupra. Nu semăna defel cu restul servitoarelor. Era aproape ridicol să-i spună aşa, dar avea s-o facă în continuare, indiferent de opinia celorlalţi. Îl mâhnea însă faptul că uitase complet de noua sarcină pe care consimţise să i-o dea. Evident, când Rowena se afla lângă

el, gândurile lui erau atrase într-o singură direcţie.

— După venirea Isabellei nu am avut ocazia…

— Las-o baltă, îi întrerupse Sheldon scuza penibilă. Tratamentul la care te-a supus familia ei este îngrozitor, iar tânărul Miles trebuie să fie nebun dacă-şi închipuie că poate să-ţi fure mireasa şi să scape cu viaţă. E păcat. Îl ştiu pe tatăl lui…

— Ce Dumnezeu, Sheldon, nu-mi atribui fapte la care nici nu m-am gândit încă!

Sheldon se holbă la el atât de neîncrezător, că Warrick se înroşi până la favoriţi.

— Doar nu vrei să spui că o să-l laşi să trăiască după ce a făcut? Tu? Te simţi bine, Warrick?

— Nu simt bolnav, la naiba. Doar că nu mă afectează atât de tare pierderea Isabellei. Alianţa rămâne, întrucât am promis-o pe Beatrix unui fiu de-al lui Lord Reinard. Rezultatul mă satisface pe deplin. Isabella oricum îşi dăruise deja sentimentele altuia, deci ar fi devenit cu siguranţă o scorpie în preajma mea. Adevărul este că trebuie să-i mulţumesc lui Miles Fergant pentru îndrăzneala lui. Văzând stupefacţia prietenului său, Warrick mormăi:

— Ce-ţi mai face sabia, amice? A ruginit la fel ca a mea în ultimele săptămâni?

În sfârşit destins, Sheldon râse.

— Cum aş îndrăzni să refuz o ofertă exprimată atât de plăcut?

— Nu ţi-aş recomanda asta.

— Atunci, să vedem ce poţi, zise Sheldon, scoţându-şi sabia. Dar să nu uiţi că ai hotărât să-i acorzi iertarea mucosului de Fergant. Ultima oară când am ţinut locul unuia dintre inamicii tăi nu m-ant ridicat din pat două săptămâni.

Warrick ridică o sprânceană scoţându-şi propria sabie.

— Acel timp petrecut la pat se măreşte de fiecare dată când aminteşti incidentul. Cauţi simpatie sau un

antrenament uşor?

— Când o să oferi tu cuiva un antrenament uşor…

Sheldon nu termină de vorbit şi pară deja prima lovitură a lui Warrick. Clinchetul făcut de săbiile lor se alătură celorlalţi zgomote de pe câmpul de antrenament, dar în curând se făcu linişte în jurul lor, căci oştenii se opriră ca să-i privească. Rowena privi prin uşa deschisă a uscătoriei, uitând de aşternuturile pe care le adusese să le spele. Lângă poarta interioară, un mesager care tocmai sosise fu îndreptat spre cei doi cavaleri experimentaţi care păreau să se înfrunte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

De la o fereastră a donjonului, Beatrix îşi urmărea şi ea tatăl, sperând că avea să se împiedice sau să greşească, făcându-se de râs. Era atât de furioasă pe el, că deja pălmuise două slujnice şi o făcuse pe iubita ei Melisant să plângă.

Avusese parte de o dezamăgire cruntă când sosise logodnica lui. Se aşteptase la ce era mai rău, o nuntă făcută în grabă, doar pentru a i se spune peste câteva ore că tatăl ei nu se mai însura, în schimb, urma să se mărite ea - cu un membru al acelei familii. Familia Malduit poate că era suficient de bună pentru tatăl ei, dar ea ar fi putut să aspire la un titlu mai important, la mai multă putere, la mai multă avere, măcar la un duce. Aşa însă, avea parte doar de un băiat prăpădit, abia înălţat la rangul de cavaler, care trebuia să aştepte mulţi ani înainte de a intra în posesia moştenirii. Nu urma să aibă nici măcar propriul castel, ci era nevoită să locuiască cu socrii după măritiş. Era intolerabil, doar pentru că aşa hotărâse tatăl ei. Warrick avea s-o regrete. Îndrăznise să îi facă ei una ca asta…

Warrick se ridică uşor, cu mândria mai afectată decât şezutul. Sheldon se aplecă deasupra lui râzând şi pe bună dreptate. Niciodată în viaţa lui nu i se mai întâmplase lui Warrick să fie luat prin surprindere precum un scutier

care mânuia prima lui sabie de lemn. Naiba să o ia pe fătuca blondă, cu rochia ei roşie ce îţi fura privirea, pentru a nu mai vorbi despre trupul ispititor pe care-l acoperea. Văzuse doar cu colţul ochiului acea bucăţică de roşu, suficient cât să-l îndemne să se uite mai atent - doar de atât avusese nevoie Sheldon ca să-l doboare în momentul în care săbiile li se încrucişaseră. Şi acum Rowena rămăsese în mijlocul curţii pentru a se holba la seniorul căzut, arătând de parcă ar fi fost îngrijorată, când mai probabil era că se abţinea să nu izbucnească în râs, asemenea lui Sheldon, care zise:

— Îţi dai seama, nu-i aşa, că talentul cu care am doborât dragonul va...

— Du-te dracului, mormăi Warrick ridicându-se în picioare, dar adăugă zâmbind: Sau vrei să mai încercăm o dată?

— Niciun prost nu te înfruntă a doua oară, amice, rânji celălalt. Cred că îmi iau laurii şi mă retrag cât...

— Un sol, stăpâne, îl întrerupse vătaful în acel moment.

Warrick se întoarse nerăbdător spre mesager, observând că acesta era prea curat ca să fi călătorit o distanţă prea mare. Luă pergamentul rulat ce îi fusese întins fără ca vreo schimbare în expresie să arate că recunoscuse sigiliul.

Mesagerul vru să repete cuvintele pe care şi le fixase în memorie, dar lordul de Fulkhurst nu avea nevoie de ele, pentru că citea el însuşi misiva - sau se prefăcea că o face, se gândi bărbatul, rânjind pentru sine. Presupuse asta întrucât lordul nu reacţiona corespunzător la cuvintele de provocare ale stăpânului lui. După ce asistase la scena jenantă de mai devreme, solul îşi zise că temutul dragon din nord se bizuia evident pe oamenii lui ca să-i câştige bătăliile.

Îşi reconsideră opinia când Warrick îl privi direct cu ochii cei mai înfricoşători pe care îi întâlnise vreodată. Renumitul dragon avea o înfăţişare pe potriva reputaţiei,

trase el concluzia.

— Dacă stăpânul tău este dornic să moară, îi voi face pe plac, dar atunci când vreau eu. Vei avea răspunsul meu cât de curând.

Cu un semn din mână îi permise să plece.

Sheldon abia aşteptă să rămână singuri ca să întrebe cu o sprânceană ridicată:

— Cunosc persoana pe care vrei s-o trimiţi pe lumea cealaltă?

— Nu îl cunoşti, dar ai auzit cu siguranţă de el. Este d'Ambray, care şi-a schimbat tactica. Acum cere să ne întâlnim pe Câmpul Gilly peste două zile ca să terminăm războiul dintre noi prin luptă individuală.

Sheldon şuieră printre dinţi.

— Omul trebuie să fie la fel de lipsit de minte ca tatăl lui, dacă-şi închipuie că tu nu ştii că acel loc este potrivit pentru tot felul de vicleşuguri. Am auzit că aceeaşi provocare i-a fost adresată lui Walter Belleme, bătrânul lord de la Tures. Dar când Bellema a ieşit să se lupte, a fost prins în capcană şi ucis. Aşa a ocupat familia d'Ambray Tures şi toate proprietăţile conexe.

— Sunt conştient de asta, răspunse Warrick. Şi i-am luat acest premiu din colecţie. M-am gândit chiar să-i accept propunerea de pace - după ce îi iau şi castelul Ambray.

— Deci asta este următoarea ta campanie, propria lui fortăreaţă?

— Da, dar se vede că am amânat prea mult atacul, dându-l suficient timp să se gândească la o astfel de ticăloşie.

— Poate, deşi trebuie să recunoşti că nu eşti un adversar uşor de oprit odată ce îţi pui în cap să distrugi un duşman. Este bine cunoscut că nimeni nu împunge dragonul fără să fie ars. Asta i-a făcut pe mulţi să se gândească la crimă în locul modalităţilor cinstite de a te învinge, mai ales acum că Stephen nu ridică mâna

împotriva ta.

— De ce să o facă? Jumătate dintre inamicii mei simt inamicii lui şi se bucură că îl scap de ei fără să-l coste nimic.

— Este adevărat, consimţi Sheldon. Dar vorbeai serios când spuneai că nu l-ai fi nimicit pe d'Ambray?

Warrick ridică din umeri. Privi din nou spre locul unde se aflase Rowena, dar ea dispăruse.

— Poate că am obosit să fiu tot timpul în război. Am neglijat pred multe lucruri din acest motiv. Fiicele mele nu au avut un îndrumător, pământurile mele îmi sunt aproape necunoscute. Pentru numele lui Dumnezeu, am traversat precaut Seaxdale ca să ajung la Tures fără să ştiu măcar că este propria mea feudă. Şi am neglijat să fac un băiat...

— O, da, şi eşti atât de bătrân că este aproape prea târziu ca să mai...

— Du-te dracului, Sheldon.

Bărbatul mai în vârstă chicoti, înainte ca expresia să îi redevină serioasă.

— Îmi pare rău pentru Isabella. Ştiu că erai mulţumit cu această alegere.

— Într-adevăr, ar trebui să fiu furios pe ea şi pe tatăl ei că a forţat-o să încheie cu mine logodna când ştia foarte bine că inima ei aparţinea altuia. Dar în loc de asta simt uşurare că s-a terminat, mai ales că, în mod limpede, nu mi s-ar fi potrivit la fel de bine precum crezusem.

— Şi poate te-ai gândit deja la cineva care să o înlocuiască?

Warrick avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama la cine se referea prietenul său.

— Nu, greşeşti. Nu i-aş face niciodată onoarea acelei vrăjitoare...

— Ba da, ai face-o, dacă îţi oferă fiul pe care ţi-l doreşti.

Imaginea Rowenei cu un bebeluş în braţe îi apăru în minte, umplându-l de o asemenea dorinţă că se

cutremură. Dar principiile după care trăise toată viaţa lui de adult nu-i îngăduiau să lase ca cineva care îi făcuse rău să scape nepedepsit, darămite să aibă parte şi de beneficii la final.

Scutură din cap cu fermitate.

— Este de neconceput să…

Dar Sheldon întinse o mână, întrerupându-l din nou.

— Nu mai fă promisiuni pe care apoi te vei simţi obligat să le respecţi. Înainte ca Warrick să riposteze, adăugă: La revedere, prietene.

Warrick îi adresă cea mai încruntată expresie de care era în stare. Fuseseră daţi când regretase că felul lui de a fi îl lăsase aproape fără prieteni, cu excepţia lui Sheldon, care îl cunoscuse dinaintea tragediilor şi care îi înţelegea motivaţiile. Existau însă şi momente în care nutrea convingerea că este mai bine să nu al prieteni - ca acum.

Capitolul 32

Warrick nu era în cea mai bună dispoziţie când intră în sală spre sfârşitul după-amiezii. Dădu acolo peste Emma, a cărei prezenţă îi aminti că nu se ocupase încă de problema instruirii ei. O chemă la el în timp ce se îndrepta spre vatră. Printre numeroasele taburete erau numai două scaune, rezervate doar pentru el şi oaspeţi sau pentru fiicele lui. Când îi făcu semn Emmei să ia loc pe unul dintre ele în timp ce el se aşeză pe celălalt, pe chipul fetei apăru o undă de îngrijorare. Warrick îşi dădu seama că ea nu se considera o membră a familiei, nu mai mult decât o considerase el vreodată.

Asta nu-l deranja. Bastarzii erau o parte integrantă a vieţii şi foarte puţini reuşeau să-şi facă uitat stigmatul naşterii sau statutul de slujnică al mamelor lor, cu excepţia cazurilor în care tatăl era de sânge regal sau nu existau fraţi legitimi.

Emma era, din câte ştia el, singurul lui copil din flori, dacă nu îl punea la socoteală pe cel ce creştea în burta Rowenei. Deşi fata avea aproape şaisprezece ani, el aflase numai recent de existenţa ei. Probabil că ar fi tratat-o mai bine dacă ar fi întâlnit-o mai des, dar în ultimii ani îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în campanii militare.

O cercetă cu privirea, constatând ce văzuse cu atâta uşurinţă Sheldon, că semăna cu el mai bine decât celelalte două fiice ale lui. Chipul şi atitudinea ei emanau

forţă, ceea ce le lipsea surorilor mai mici. Până şi ochii şi părul ei erau exact de nuanţa potrivită, cu excepţia faptului că ochii lui puteau fi înfricoşător de reci, în timp ce ai ei aveau o căldură care o înfrumuseţa.

În mod surprinzător, se lăsa studiată cu un aer calm. Dacă el s-ar fi uitat atâta vreme la Melisant fără să vorbească, fata ar fi izbucnit în lacrimi. Beatrix ar fi început să ofere scuze pentru orice greşeală ar fi putut să facă, fără să aştepte să audă acuzaţiile. Emma îl privea la rândul ei, deşi nu era deloc liniştită. Curaj, deci, la asta nu se aşteptase. Poate că avea să fie totuşi o pereche potrivită pentru tânărul Richard.

Nu găsi de cuviinţă s-o ia pe ocolite, aşa că începu ritos:

— Sheldon de Vere are un fiu care te doreşte.

— De Richard vorbeşti?

— Da. Aveai cunoştinţă despre intenţiile lui?

— Nicidecum.

— Dar îmi închipui că ai mai vorbit cu el, altfel nu te-ar fi cerut anume pe tine.

— M-a căutat de fiecare dată când a venit aici cu tatăl lui.

— Ca să îţi fure un sărut, fără îndoială, pufni Warrick. Eşti încă fecioară?

Obrajii ei deveniră roz şi pe chip îi apăru o grimasă, însă nu-şi feri privirea.

— Niciun bărbat de aici nu cutează să se uite la mine, de teama ta.

Tristeţea ei îl făcu să rânjească.

— Sunt mulţumit să aud asta. Richard va fi neîndoielnic şi mai mulţumit. Dar înainte să i te dau, vei avea multe de învăţat ca să nu-mi faci de ruşine familia.

— Adică trebuie să învăţ să mă port ca o femeie uşoară? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Ce te-a făcut să tragi o asemenea concluzie? replică el încruntat.

— Spui că el mă vrea şi tu că vrei să mă dai lui. Dacă nu ca amantă, atunci cum?

Buzele lui Warrick se lăsară în jos a iritare.

— Nu te pot învinovăţi pentru că gândeşti aşa. Dar îi vei fi nevastă, dacă vei învăţa să te porţi ca o lady.

— Nevastă? Formă doar cuvântul cu buzele, fără sunet, atât de mare îi era surpriza. Dar când se lămuri că auzise bine, faţa ei se lumină de bucurie. Soţia lui Sir Richard?

— Dacă... vru Warrick să repete, însă ea nu dorea să mai audă asta.

— Nu există „dacă”, stăpâne. Ce trebuie învăţat o să învăţ. Nu te îndoi de asta.

Pentru prima oară în viaţa lui, Warrick se simţea mândru de unul dintre copiii lui, lucru la care nu se aşteptase până nu avea să aibă un fiu. De hotărârea ei nu se îndoia. Cu privire la capacitatea ei mai rămâneau unele întrebări.

De dragul ei, ar fi vrut să reuşească. Tocmai de aceea nu se grăbea să-i ordone Rowenei să o înveţe. Comportamentul prezent al Rowenei nu indica duşmănie, dar la cât o umilise era foarte posibil să-i poarte ranchiună. Nicio pedeapsă nu fusese nemeritată, dar nu putea avea încredere în mintea unei femei. Ar fi putut să o înveţe prostii pe Emma doar ca să se răzbune pe el.

— Lady Roberta ar fi alegerea cea mai corectă, începu el gânditor, dar Emma îi luă vorba din gură.

— Nu ar fi de acord, zise ea repede. Mă dispreţuieşte şi nu sunt convinsă că ştie altceva în afară de cusut. Doar asta i se pare important...

Chicotitul lui Warrick o întrerupse.

— Stăpânirea artei brodatului este lăudabilă, dar am menţionat-o pe doamnă doar pentru că este deja angajată în această calitate, ar fi deci ideală. Sunt însă de aceeaşi părere, că n-ar fi de acord să te înveţe. Ca o alternativă, cred că Rowena te-ar putea ajuta în această privinţă dacă o rogi.

— Dar are atât de multe îndatoriri acum…

Nu termină, pentru că el se încruntă din nou, de data asta deoarece nu realizase că îi dăduse prea multe de făcut Rowenei. Ea nu se plânsese deocamdată; declarase că sarcinile nu i se păreau împovărătoare, dar dacă îl minţise? Ce ştia el despre slujitori şi despre cât puteau să muncească? Toată viaţa comandase armate, nu se ocupase de gospodărie. Dacă stătea să chibzuiască, până şi doamna Blouet îl privise ciudat când menţionase toate lucrurile pe care trebuia Rowena să le facă. La vremea respectivă nu se gândise decât să-i dea îndatoririle la care crezuse că ea avea să obiecteze, pentru că erau atât de apropiate de cele ale unei soţii. Abia mai târziu îi venise ideea să o trimită la ţesătorie, ca să nu pară că îl servea numai pe el.

— Celelalte sarcini ale ei vor fi reduse semnificativ ca să aibă răgaz să se ocupe de tine - dacă este de acord să facă asta.

— Îi voi fi foarte recunoscătoare pentru ajutor, dar nu ar trebui să fii domnia ta cel care pune problema şi nu eu?

— Nu mi-ar face niciun favor, mormăi el. Te asigur că ai obţine mai multe dacă ai ruga-o tu decât dacă i-aş ordona eu să te Instruiască. Într-un târziu îşi dădu seama că fata nu-i contestase deloc alegerea, aşa că o întrebă: Ştii că a fost o lady?

Fu rândul Emmei să se încrunte.

— Dar este şi acum. Nu poţi să-i iei cuiva rangul doar pentru că… Roşind, se corectă: Îmi pare rău, stăpâne. Nu aveam voie să ghicim? Ne-am întrebat toate de ce o tratezi aşa, dar este treaba domniei tale.

Dezaprobarea din tonul ei îl enervă.

— Exact. Hotărârea mea nu trebuie pusă la îndoială, aşa că nu te mai gândi la asta.

Ştiu înainte să termine de vorbit că sentimentul vinovăţiei îl descumpănea. Sfinte, acum Rowena îl făcea

să aibă remuşcări, când el, de fapt, fusese mai indulgent decât ar fi meritat. Când se gândea la câte ar fi putut să îi ceară - chiar viaţa ei! Nu, nu avea să se simtă vinovat din cauza felului în care o tratase.

Vorbind de lup, Rowena apăru chiar atunci din bucătărie, atrăgându-i atenţia cu acea blestemată rochie roşie pe care el îşi promisese să o ardă într-una din zile. Când îl zări, făcu stânga împrejur şi se întoarse de unde venise. Deci acum fugea de el? Da, poate că se simţea obligată după felul în care se prostise în acea dimineaţă cu Isabella.

Acum că o văzuse, ştia că nu avea să se mai poată concentra la discuţia cu Emma, aşa că îi dădu voie să plece, precizându-i că trebuia să aştepte plecarea lui de a doua zi ca să stea de vorbă cu Rowena. În felul acesta nu era nevoit să ordone el însuşi reducerea îndatoririlor Rowenei; asta avea să se întâmple în absenţa lui. Spera că, până se întorcea după uciderea lui d'Ambray, cele două fete aveau să-şi stabilească un program de lucru.

Abia plecase Emma, că Rowena reapăru şi se îndreptă spre el cu un urcior de bere într-o mână şi cu un pocal în cealaltă. Reuşea din nou să-l surprindă cu dorinţa ei de a-l servi, chiar fără să i se ceară asta. Sau simţea cumva nevoia să se revanşeze? Da, asta era o explicaţie mai probabilă. Cerule, fătuca îl muşcase fără să se gândească la cum avea el să reacţioneze. Şi nu-i arătase nicio milă: locul în care ea îşi înfipsese dinţii îl durea în continuare. Îndrăzneala ei... era vrednică de admiraţie, conchise el. Dar Rowena nu avea să afle asta. Ea...

Tânăra femeie se opri brusc la jumătatea drumului spre vatră. Warrick se întoarse să vadă ce îi distrăsese atenţia, dar era numai Beatrix, care intrase în sală cu un servitor după ea. Când o privi din nou pe Rowena, aceasta păru afectată pe moment, apoi resemnată; în cele din urmă, se calmă de-a binelea. Se uită iarăşi la Beatrix, încruntat, incapabil să-şi dea seama ce o făcuşi pe Rowena să se

poarte aşa. Şi atunci observă rochia ei azurie, o rochie mult prea elegantă pentru o fată aşa de tânără, cu care nu o mai văzuse îmbrăcată. Era tăiată adânc în faţă, probabil anume pentru a lăsa să se vadă o cămaşă de preţ, deşi cămaşa pe care o purta Beatrix nu ieşea în evidenţă prin nimic.

Deduse abătut că rochia era a Rowenei şi fusese modificată ca să se potrivească staturii mărunte a fiicei lui. Dar unde era plăcerea pe care crezuse că o s-o simtă când hotărâse să le dea fetelor hainele Rowenei pentru a-i terfeli mândria? Planul lui dăduse roade, o rănea profund să-şi vadă straiele purtate de altcineva. Warrick ar fi vrut să smulgă acea rochie de pe Beatrix şi să i-o dea înapoi Rowenei - ceea ce, desigur, nu putea să facă.

Pe toţi dracii, iar se simţea vinovat! îl scotea din fire faptul că un sentiment atât de străin lui intervenea în ceea ce fusese o răzbunare perfect plănuită. De aceea izbucni când Rowena ajunse în sfârşit la el:

— Sunt teribil de nemulţumit de tine, fetiţo.

Ochii ei se aprinseră uşor înainte să răspundă:

— Văd asta, stăpâne. Ca de obicei, îţi porţi emoţiile pe faţă.

— Dar nu mai tremuri în faţa mea, observă el sumbru.

Rowena ridică din umeri, aşezând berea pe masa de lângă el în loc să i-o ofere, aşa cum intenţionase.

— Îmi spui des cât de proastă sunt.

— Sau cât de inteligentă, remarcă el cu amărăciune.

— Cum doriţi, stăpâne, râse ea. Mă adaptez.

— Vom vedea cât de adaptabilă eşti după ce discutăm despre cele mai recente greşeli ale tale de azi-dimineaţă. Poate credeai că am să uit comportamentul tău în prezenţa lui Lady Isabella. M-ai muşcat!

— Aşa am făcut? zise ea străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă rânjetul.

— Ştii foarte bine că da. Şi nu m-ai ascultat.

Asta suna mai serios, aşa că ea glumi:

— Şi a fost un lucru bun. Poate tu îţi doreai să mă găseşti tot în patul tău, dar eu aş fi fost foarte ruşinată de asta.

— Asta nu contează...

— Evident, ripostă ea înţepată. Atunci să înţeleg că umilinţa nu mai este folosită ca metodă de pedeapsă, dar o pot suferi în orice moment.

— Nu îmi pune cuvinte în...

Ea îl opri din nou:

— Nu, înţeleg perfect.

Se întoarse să plece, dar el îi prinse cosiţa care îi zburase pe lângă faţă. O trase uşor până când ea fu obligată să se aplece, iar capetele aproape li se atinseră.

— Indignarea nu-i şade bine unei slujnice, o avertiză el. Ai uitat că îmi eşti slujnică?

Ea aşteptă o secundă înainte să răspundă:

— Nu aş uita niciodată că sunt a domniei voastre, stăpâne.

Ochii ei de safir conţineau o promisiune senzuală atât de limpede, încât bărbăţia lui Warrick se încălzi şi se umflă apreciabil. Se întrebă dacă făcuse asta intenţionat - sau dacă ştia măcar ce efect avea asupra lui. Dacă ar fi fost singuri, ar fi aflat destul de rapid.

Dădu drumul cosiţei, având nevoie să se îndepărteze ca să nu se facă de râs ducând-o direct în pat. Dar ea nu fugi, aşa cum se aşteptase el. Degetele ei îi atinseră uşor mâna, ceea ce era în mod evident ca o mângâiere.

— Pot să cer o favoare, stăpâne?

El înţepeni, amintindu-şi cum aştepta întotdeauna Celia ca el să fie aşa de înfierbântat încât să nu-i poată refuza nimic. Totuşi, răspunse afirmativ.

Rowena se apropie mai mult şi îi şopti la ureche:

— Ai indus-o printre îndatoririle mele, dar vreau să-ţi explorez corpul pe îndelete, aşa cum am făcut-o înainte. Vrei să mă laşi să te ating aşa cum vreau eu, fără să te leg cu lanţuri de data asta?

Warrick rămase fără cuvinte. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să i le solicite, inclusiv eliberarea, nu s-ar fi gândit niciodată că ea avea să ceară să-i aducă plăcere. Avea să se facă de râs până la urmă, căci şi-o dorea atât de puternic în acel moment, încât era pe punctul să explodeze.

Dădu să se ridice, dar mâna Rowenei coborî ferm pe umărul lui.

— Mai târziu, nu acum, când te hotărăşti că mă vrei din nou.

— Crezi că poţi să-mi spui aşa ceva şi apoi eu să aştept...

— Nu încercam să te ademenesc în pat, îl linişti ea.

— Nu asta făceai?

Obrajii ei deveniră stacojii.

— Mă gândisem... diseară... când este întuneric şi...

Nu termină. Warrick, atât de dornic să se afunde în ea că abia mai putea rezista, îi înţelese dilema.

— Uit uneori că atunci erai fecioară. Aş fi preferat ca lucrurile să stea altfel, dar... Du-te, fetiţo, şi nu mă lăsa să te mai văd înainte de apusul soarelui - dar atunci ai face bine să mă aştepţi în odaie. Să nu te aştepţi însă la favoruri înainte să te iau măcar o dată, mai degrabă de două ori. Într-adevăr, s-ar putea să nu te las să te odihneşti până dimineaţă.

Chipul ei căpătase o tentă purpurie la auzul acestor vorbe. Dădu uşor din cap ca răspuns şi se grăbi să plece. Rămas singur, chinuit de nevoia neostoită, Warrick se strădui să se calmeze.

Naiba să o ia de fată, ce avea atât de special de îl făcea să simtă asemenea emoţii extreme? Trecuse de la acea furie teribilă care cerea răzbunare la dorinţa nestăpânită care îl tortura acum. Observa că i se domolise şi nevoia de a-şi nimici adversarii: îl iertase pe tânărul Fergant şi era gata să-l lase în pace chiar şi pe lordul d’Ambray, care făcea obiectul răzbunării lui de aproape doi ani. Se

întâmplase treptat, sau era şi aceasta o parte a efectului profund pe care Rowena îl avea asupra lui?

Într-adevăr, se părea că ea îi ocupa gândurile excluzând orice altceva. Nici măcar provocarea lui d'Ambray nu îl mai interesa acum, pe când în urmă cu o lună ar fi profitat grabnic de ocazia de a-şi întâlni adversarul faţă în faţă.

Avea să o facă totuşi, însă vedea lupta doar ca pe un detaliu deranjant.

Îşi dădu atunci seama că pleca a doua zi, prin urmare nu avea n o vadă pe Rowena o perioadă destul de lungă.

Ieşi din sală şi porni s-o caute. Avea să-i satisfacă cererea mai târziu, nici vorbă să uite de asta, însă nu exista niciun motiv ca el să aştepte până la asfinţit pentru a obţine ceea ce-şi dorea. Poate că ea avea nevoie de întuneric ca să devină îndrăzneaţă, dar el prefera s-o pătrundă pe lumină, ca să poată vedea fiecare nuanţă a expresiei ei când atingea plăcerea supremă.

Capitolul 33

El plecase, dar Rowena nu fusese aruncată din nou în temniţă, aşa cum se temuse. Nu fusese nici măcar trezită din patul lui ca să-şi vadă de îndatoriri dimineaţa, ci i se dăduse voie să zăbovească după plac.

Warrick îşi luase rămas-bun când se crăpase de ziuă. Îşi amintea asta, îşi amintea că o luase în braţe, că o strânsese puternic la pieptul lui acoperit de zale şi o sărutase cu tandreţe. Tandru? Da, nu putea greşi, întrucât buzele îi erau umflate, dar acel sărut n-o duruse. Adormise la loc imediat după plecarea lui, epuizată de noaptea pe care o petrecuseră împreună.

Acum că era trează, se întrebă ce fusese cu acel sărut, atât de diferit de celelalte pe care le acceptase - şi dăruise - de-a lungul nopţii. Buzele ei umflate erau martore ale violenţei cu care-şi uniseră trupurile. Nu că ar fi deranjat-o asta. Plăcerile de care avusese parte erau mult mai importante decât disconfortul. Dacă tot venise vorba, cum de Warrick fusese atât de insaţiabil? Motivul nu putea fi acela că ea îi explicase cu îndrăzneală ce i-ar fi plăcut să-i facă. Şi totuşi... şi totuşi, în după-amiaza precedentă venise s-o caute la scurtă vreme după ce îl lăsase în sală şi o trăsese în odaia lui, unde îi arătase consecinţele unei asemenea tachinări.

Fusese atât de înfierbântat după aceea, că făcuseră dragoste de îndată ce ajunseseră în pat. O duruse puţin când Warrick se afundase în ea, dar atât de excitantă i se

păruse pasiunea lui dezlănţuită, încât era deja umedă la a doua împingere şi la fel de iraţională ca el la a treia. Apoi îşi mai domolise ritmul, dar nu cu mai puţină pasiune. Şi era dragoste, întrucât dădea mai mult de la sine decât lua.

La un moment dat îşi dăduseră seama că le era foame şi de altceva în afară de trupul celuilalt şi Warrick se dusese să-l trezească pe bucătar. Dar nu era nevoie: cineva le lăsase o tavă de mâncare în anticameră şi le pregătise şi baia. Se folosiră de ambele, deşi mâncarea era deja la fel de rece ca apa. Pierduseră complet noţiunea timpului...

Dar mai era până în zori şi niciunul din ei nu uitase cum începuse această odisee a desfătării senzuale. Totuşi, Warrick acceptase să dea curs cererii ei numai după ce se convinsese că avea să fie nevoie de un miracol pentru ca Rowena să-i trezească din nou bărbăţia la viaţă. Greşea însă în privinţa propriilor abilităţi, întrucât nu fusese capabil să rămână neclintit prea multă vreme. De două ori încercase, şi de fiecare dată îşi pierduse controlul posedând-o cu sălbăticie. Ea îşi pornise sărutările de la gâtul lui, coborând încet spre umeri, apoi pe braţele puternice, pe piept. Ar fi vrut să-i lingă fiecare bucăţică a trupului, dar nu ajunsese prea departe înainte ca el să o răstoarne şi să se afunde în ea.

Doar când se declarase complet epuizat reuşise ea să-şi îndeplinească toate fanteziile. Chiar şi acum se îmbujoră amintindu-şi de propria îndrăzneală şi de gemetele de plăcere pe care le scosese el.

Felul în care se purtase Warrick, atât de diferit de cel cu care o obişnuise, părea desprins dintr-un vis. Latura crudă nu-i ieşise deloc la iveală. Rowena se gândi acum uimită cât de des îl făcuse să izbucnească în râs. Era o noapte pe care nu avea să o uite.

Ceea ce nu ştia, şi nici nu avea să ştie, acum că el plecase, era dacă noua lui atitudine era rezultatul sperat

al eforturilor ei de seducţie sau dacă era doar ceva temporar. Avea să lipsească mai puţin de o săptămână, după cum îi spusese, dar Rowena ardea de nerăbdare să afle dacă planul lui Mildred într-adevăr dăduse roade. Desigur, chiar dacă reuşise, această separare putea să strice totul, aşa că risca să fie nevoită să o ia de la început.

Cu un oftat, începu să se îmbrace. Era prea nerăbdătoare, ştia asta, mai ales când nu avea motive să presupună că reuşise să îmblânzească dragonul atât de curând. O singură noapte nu schimba un bărbat. Simpla amintire a faptelor care-i stârniseră dorinţa de răzbunare avea să reînvie ostilitatea lui Warrick. Dar făcuse progrese, nu putea să nege asta. Şi nu putea să nege că era adevărat că seducerea lui Warrick de Chaville nu fusese un calvar, aş cum se temuse. Nu, în mod evident era mai degrabă o plăcere.

Nu-şi dădu seama cât de târziu era până intră în sală şi văzu razele de soare ce pătrundeau dimineaţa prin ferestrele înalte. Încăperea spaţioasă era aproape pustie, cu excepţia câtorva servitori. Mildred se afla printre ei şi se grăbi să o intercepteze pe Rowena în drum spre bucătărie.

Surprinsă, tânăra femeie o întrebă:

— Crezi că e în regulă să fim văzute vorbind?

— Nu-mi pasă de poruncile lui, răbufni Mildred. Ceea ce am aflat nu suferă amânare. Dar de ce nu pari afectată de plecarea lui?

— Pentru că, după cum vezi, nu mă aflu în temniţă, rânji Rowena.

— Nu, nu mă refer la asta, ci la locul unde a plecat Lord Warrick. Se poate să nu ştii?

— Să ştiu ce, Mildred? Warrick mi-a spus că va fi plecat câteva zile, nu şi în ce scop. Brusc preocupată, Rowena continuă: Nu poate să fie vorba despre un război, nu pe o perioadă atât de scurtă.

— Nu, nu de un război, ci de un duel. Gilbert l-a provocat, iar Warrick a primit să-l înfrunte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unul din ei va muri! exclamă Rowena, albă ca varul la faţă.

Mildred clipi, uimită că asta putea fi o problemă.

— Cu siguranţă, spuse ea nerăbdătoare. Dar întâi se vor recunoaşte unul pe celălalt.

Rowena abia o auzi, căci putea să vadă în minte cât de mare era Gilbert, cât de abil era în mânuirea săbiei. Warrick avea să lupte drept, dar probabil că Gilbert intenţiona să facă apel la vicleşuguri. I se întoarse stomacul pe dos când şi-l închipui pa Warrick... întins la pământ... fără suflare. Fu împinsă pe un scaun de lângă vatră, fără să ştie cum ajunsese acolo. Mâna lui Mildred era rece pe obrajii ei calzi.

— Ce te face să suferi, mieluşica mea? şopti bătrâna neliniştită, Copilul?

Rowena o privi cu ochii cuprinşi de disperare.

— Nu vreau ca el să moară.

— Ah, făcu Mildred înţelegând în sfârşit. Se aşează pe scaunul de alături şi continuă încurajator: Şi de ce să moară? A plecat de aici pregătit pentru o capcană. Nu cred că se va ajunge la o luptă - cel puţin nu între ei doi. Dar am crezut că vei fi mai îngrijorată că Warrick îşi va da seama cine eşti cu adevărat. Când o să-l vadă pe Gilbert, o să-l recunoască drept unul dintre cei ca l-au ţinut prizonier la Kirkburough, şi va face legătura. Asta nu ta mai deranjează?

— Nu din acelaşi motiv. Ştiu că nu mă va ucide - cel puţin nu pentru proprietăţile mele, adăugă ea cu un zâmbet trist. Mă tem de furia lui dacă ajunge la concluzia că l-am înşelat nespunându-i, ceea ce este adevărat. Pentru asta aş putea ajunge din nou în temniţă.

— Mai rapid decât crezi, drăguţa mea.

— Cum aşa?

Mildred privi întâi în spatele ei ca să se asigure că nu le

auzea nimeni.

— Lady Beatrix face spume la gură de când a aflat că trebuie să se mărite cu un băiat din familia Malduit. Este extrem de furioasă pe Warrick, şi dacă bărbatul şi-a învăţat ceva fiicele, acel lucru este satisfacţia răzbunării. Vrea să-şi facă părintele să regrete că a dat-o unui tinerel pe care ea nu-l consideră demn de mâna ei - şi vrea să o facă prin tine.

Ochii Rowenei se lărgiră.

— Prin mine? Dar ce autoritate are ea când Warrick este plecat?

Foarte puţină, însă este prea isteaţă ca să se bizuie pe asta. Azi noapte am auzit-o plănuind cu sora ei, şi intenţiile lor sunt diabolice. Nu ştie care este crima pe care ai comis-o împotriva lui Warrick de te-a luat prizonieră, nimeni nu ştie, dar în mod ironic, plănuieşte să răspândească zvonul că a fost vorba de hoţie.

Rowena închise ochii, încercând să înţeleagă.

— Va spune că am furat de la ea.

— Da, şi anume cel mai de preţ obiect al ei, un colier de perle, pe care i l-a dat chiar Warrick. Melisant o va susţine, va spune că te-a văzut la uşa camerei lor atunci când a dispărut bijuteria. Beatrix va cere să se caute în camera de ţesut şi în dormitorul lui Warrick şi, aflată acolo, va strecura colierul în locul unde chipurile l-ai fi ascuns tu, confirmându-ţi vina.

— Şi nici măcar nu va trebui să insiste să fiu aruncată în temniţă. Asta se va întâmpla oricum, până la întoarcerea lui Warrick, iar el probabil îi va da crezare. La cât de des m-a numit hoaţă mică, va fi obligat să mă pedepsească sever - biciuindu-mă sau…

— Nu ăsta e necazul, mieluşica mea. Grav e ce vei păţi înainte de sosirea lui.

— Dar John Giffard…

— Nu este aici. E un alt temnicer, un bărbat mult mai dezagreabil despre care se spune că îi face plăcere să se

folosească de deţinutele date pe mâna lui.

Rowena păli.

— L-am... l-am cunoscut.

— Asta nu e tot. Beatrix va sugera să fii interogată ca să mărturiseşti ce ai mai furat. Ştii cum îi interoghează temnicerul ăsta pe deţinuţi?

— Prin tortură?

— Da. Căţeaua speră că vei fi prea înfricoşată - şi pângărită - ca Warrick să te mai vrea în patul lui, dar mai mult, speră să pierzi copilul. Aşa trage nădejde să-şi rănească tatăl, deoarece ştie - cu toţii o ştiu - cât de mult îşi doreşte el un copil, chiar şi din flori.

— Mi se face rău.

— Te cred, zise Mildred înţelegător.

— Nu, cu adevărat rău.

Şi Rowena fugi la garderobă.

Mildred o aşteptă cu o cârpă umedă când ieşi. Tânăra femeie o acceptă recunoscătoare, apoi întrebă:

— Când îmi va fi întinsă această capcană?

— Înainte ca Beatrix să se pregătească pentru masa de seară. Asta va fi scuza ei să vrea să poarte colierul - şi să descopere că lipseşte. Dar tu vei fi deja plecată în acel moment. Ţi-am pregătit deja un sac cu mâncare şi haine, unele dintre rochiile tale, dar mai multe straie de slujnică, de care vei avea nevoie ca să ieşi de aici. Am ascuns sacul în berărie şi tocmai eram pe punctul să văd ce te reţine...

— Am dormit prea mult.

— Ah, deci planul nostru dă roade?

— E planul tău, dar da, pare să meargă, zâmbi Rowena fără veselie. Nu că mai contează acum.

— Nu, această problemă se va corecta la întoarcerea lui Warrick. Şi nu trebuie să pleci prea departe. La o leghe de aici, înspre răsărit, există o pădure suficient de mare ca să ascundă o armată întreagă. Rămâi la marginea ei, iar eu îl voi trimite pe Warrick după tine de îndată ce îl

lămuresc de ce a fost nevoie să pled.

— Nu poţi să vii şi tu cu mine?

— Absenţa mea ar fi observată prea curând, ceea ce ar atrage atenţia asupra ta. Lipsa ta nu trebuie să fie descoperită înainte de formularea acuzaţiilor. Ai o şansă mai bună dacă pleci singură şi trebuie să mă asigur că Warrick aude adevărul înainte ca Beatrix să-i toarne alte minciuni.

— Uiţi că el nu ascultă scuzele - cel puţin nu pe ale noastre, murmură Rowena. Dacă trebuie să plec, este mai bine să nu mă mai întorc. Tures nu este atât de departe de aici...

— Sunt trei sau patru zile bune de mers pe jos! exclamă Mildred.

— Dar oamenii mei de acolo mă vor ajuta sau mă vor ascunde până voi găsi o modalitate să o salvez pe mama de la castelul Ambray.

— Nici să nu te gândeşti să parcurgi aşa o distanţă singură. Ai încredere în Warrick. Cu timpul, va face ceea ce este corect faţă de tine. O simt.

— Nu sunt la fel de încrezătoare. Pe deasupra, nu vreau ca un bărbat care şi-a crescut în halul ăsta copiii să se ocupe de pruncul meu.

— Acuză-l de neglijenţă, dar ţine minte că fetele lui au avut mame care să le instruiască, în timp ce tu...

— Mildred, nu avem timp de discuţiile astea acum, interveni Rowena nerăbdătoare. Spune-mi doar cum să ajung în afara porţilor.

Faptul că pe servitoare o enerva să lase subiectul neterminat era evident din expresia ei acră.

— Există un singur paznic la poarta din spate. Te vei strecura pe lângă el cât îi distrag eu atenţia. Dar dacă eşti hotărâtă să evadezi de tot, atunci aşteaptă în pădure o zi - nu, mai bine două zile, până se liniştesc apele. Vin şi eu atunci.

Rowena o îmbrăţişă uşurată.

— Mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi după ce o să mă auzi tot drumul până la Tures spunându-ţi cât de nesăbuită eşti, mormăi Mildred.

Capitolul 34

Pădurile nu erau un refugiu primitor pentru o femeie călătorind singură, nu când fiecare sunet devenea un hoţ sau un ucigaş imaginar pregătit să sară asupra ei. Cerul se umpluse de nori ameninţând să plouă înainte de lăsarea serii, aşa că nu putea vedea luna pentru a marca trecerea timpului, şi acesta se scurse teribil de greu. Încercă zadarnic să adoarmă şi nu reuşi, singura ei consolare fiind faptul că nu începuse ploaia.

Nu simţea nicio urmă de entuziasm pentru că evadase. Pământul era prea tare ca să-i ofere confort; chiar dacă-şi întinsese hainele de lână pe post de aşternut, tot îi era frig. Se îmbrăcase cu propriile veşminte în semn de sfidare, însă dimineaţă trebuia să-şi pună iar straiele de slujnică, întrucât îi ofereau o anume protecţie. Rochia galben-deschis şi mantia roşie cu care se înfăşurase îi dădeau senzaţia că redevenise ea însăşi, sentiment pe care i-l distruseseră intimidările lui Lord Fulkhurst.

Fulkhurst... îşi dorea să îndrăznească să-l aştepte, dar nu avea în el aceeaşi încredere ca Mildred. Poate că nu era la fel de crud pe cât îl crezuse la început, dar era în continuare capabil de răzbunări brutale şi de judecăţi aspre. Fără îndoială, daci ajungea la convingerea că ea furase blestematul de colier, faptul că îi împărţea patul şi că îi purta copilul nu avea să-l împiedice să-i dea aceeaşi pedeapsă pe care i-ar fi dat-o oricărei alte persoane

găsite vinovată de acea infracţiune.

Exista o şansă ca Warrick să o creadă dacă i s-ar fi dat ocazia să se declare nevinovată. Dar era o posibilitate infimă, având în vedere tot ce ştia el despre ea - nu lucruri bune, datorită lui Gilbert -, aşa că nu merita să-şi rişte pielea.

Descoperi că avea la rândul ei gânduri răzbunătoare la adresa lui Beatrix pentru că o forţase să plece în ţinutul acesta, plin de răufăcători. Doamnele nu ieşeau niciodată din cetate fără escortă. Cel mai adesea, până şi slujnicelor li se dădeau un paznic sau doi când erau trimise cu comisioane. Dar ea era complet singură, apărată doar de micul pumnal pe care îl găsise în sacul lui Mildred. Bătrâna îi mai dăduse şi una dintre rochiile ei fine, pe care Rowena o putea vinde ca să-şi tocmească o escortă dacă ajungea în oraş, însă „dacă” era un cuvânt important, pentru că o mulţime de lucruri neplăcute i se puteau întâmpla între timp, mai ales odată ce se ascundea în pădure.

Când se gândi la unele dintre acele lucruri neplăcute, îşi dădu seama cât de uşor era să spere că Beatrix de Chaville avea să-şi primească pedeapsa meritată pentru necazurile pe care i le provocase. Dacă Rowena murea înainte să ajungă la capătul acestei aventuri, poate că avea să se întoarcă să o bântuie pe Beatrix... da, asta chiar ar fi fost o pedeapsă bună, răzbunarea eternă. Warrick s-ar fi dat în vânt după această idee. Gândul îi aduse un zâmbet pe buze care rămase acolo când reuşi în final să adoarmă. Dar zgomotele din pădure îi tulburară somnul, trezind-o în mod repetat în puţinul timp care rămăsese din noapte, până când deschise ochii şi văzu lumina slabă a dimineţii - şi un străin aplecat deasupra ei.

Se ridică atât de rapid, că o durere îi izbucni în tâmple. Dar nu era un vis. Picioarele încălţate în cizme se aflau în continuare lângă ea, după cum nu dispăruse nici fornăitul cailor care o trezise. Se întoarse şi văzu încă vreo zece

bărbaţi descălecând la câţiva paşi mai încolo.

Nu aşteptă să afle cine erau. Cuprinsă de panică, apucă pumnalul pe care îl ascunsese la brâu şi începu să hăcuiască picioarele bărbatului care se afla lângă ea. Acesta urlă, dar fu întrerupt când unul dintre tovarăşii lui se repezi să-i pună o mână la gură. Rowena nu văzu însă asta; sărise în picioare şi o luase la fugă spre adâncul pădurii, acolo unde caii nu puteau înainta uşor. Pe jos însă, bărbaţii nu aveau nicio problemă, aşa că trei porniră în urmărirea ei, râzând de distracţia care le fusese oferită. Rowena era înspăimântată pe drept cuvânt: ştia ce se întâmpla când bărbaţii fugăreau femei pe câmpuri sau prin păduri. Îşi doreau după aceea o recompensă pentru efortul lor.

O ajungeau din urmă. Auzea asta peste bătăile violente ale inimii ei, care cum îi duduia în urechi. Le putea auzi zăngănind armurile greoaie, dar şi pe ea o încurcau fustele lungi. Se strădui să-şi prindă poalele cu mâna, însă nu reuşi. Mai mult, mişcarea o făcu să se dezechilibreze.

Pumnalul îi căzu din mână când se pregăti să-şi amortizeze căderea, dar după ce se împletici câţiva paşi se redresă. Nu se mai gândi să îşi recupereze arma; acum, având ambele mâini libere, izbuti să-şi ridice fustele. Succesul era însă tardiv, deoarece unul dintre bărbaţi ajunsese suficient de aproape ca să se arunce peste ea. Dacă l-ar fi observat ar fi putut să se ferească din calea lui, pentru că era vorba doar de câţiva centimetri. El reuşi însă să o apuce de mantie înainte să cadă la pământ cu faţa în jos, trăgând-o după el. Dacă mantia i-ar fi fost legată la gât şi nu pe umeri, probabil că şi-ar fi rupt gâtul. Aşa, în primele secunde nu îşi dădu seama dacă îşi rupsese şira spinării, atât de dureroasă fusese aterizarea.

Ceilalţi doi bărbaţi sosiseră gâfâind, unul oprindu-se în faţa ei, celălalt într-o parte. Cel din spatele ei se ridică în

genunchi, atât de furios pe durerea provocată de propria cădere că trase din nou de mantia care îi rămăsese în mână.

Rowena căzu pe spate, lovindu-şi ceafa de pământ. Nu era totuşi atât de ameţită încât să nu-l poată lovi pe bărbatul din faţă când se aplecă spre ea. În acelaşi timp scoase un ţipăt ascuţit care îi făcu pe agresori să-şi modifice priorităţile. Prima lor grijă era acum să o reducă la tăcere, şi aproape că se loviră unul de celălalt în graba lor de a-i acoperi gura. Rowena muşcă o mână, dădu alta la o parte, dar a treia o pălmui şi era pe punctul să o facă din nou când unul dintre indivizi exclamă:

— Stai, o cunosc.

— Eşti prost, omule. Cum ai putea să o cunoşti?

— Pe toţi sfinţii, e stăpâna noastră!

Bărbatul părea surprins, însă Rowena era de-a dreptul şocată. „Stăpâna noastră”? Se gândi la Tures, dar nu recunoscu feţele aplecate deasupra ei. În cele din urmă reuşi să identifice un chip şi se lămuri. Concluzia îi fu confirmată rapid de a patra figură care-şi făcu apariţia, urmată de o voce incredulă pe care sperase să nu o mai audă niciodată.

— Rowena?

El nu se aştepta la un răspuns. Ajunsese la locul faptei tocmai când ea era lovită şi, amintindu-şi de asta, îl lovi cu pumnul pe unul din cei trei bărbaţi care o urmăriseră. Apoi fratele ei vitreg o ridică şi o ţinu atât de strâns la piept că abia putea să respire.

— Cum de ai ajuns aici?

Întrebarea îi destrămă gândurile, care erau un amestec de teamă şi enervare. Dacă trebuia să o găsească cineva, de ce să fie chiar Gilbert? Şi nu ştia ce să-i spună. În mod cert, nu trebuia să-i divulge nimic din cele petrecute în luna de când nu se mai văzuseră. Asta nu însemna să mintă.

— Eram ţinută prizonieră la Castelul Fulkhurst, dar am

reuşit să evadez...

— El te ţinea închisă? Mai că am înnebunit de tristeţe, când tot timpul acesta ai fost în mâinile lui? O strânse din nou la piept, arătându-i regretul autentic pe care îl simţise. Am crezut că ai murit. Nimeni de la Kirkburough nu mi-a putut spune ce făcuse Fulkhurst cu tine.

Îngrijorarea lui sinceră o făcu pe Rowena să se simtă ciudat, având în vedere cât de mult îl ura.

— Nu mă miră asta, răspunse ea precaută. M-a trimis în temniţa lui de aici înainte ca servitorii de la Kirkburough să iasă din ascunzătorile lor.

— Temniţa lui! tună Gilbert uluit.

Oamenii lui îl îndemnară să facă mai puţin zgomot, dar el îi puse la punct cu o încruntătură, apoi îşi întoarse privirea aspră spre Rowena.

— Trebuie să fie nebun. Nu i-ai spus cine eşti?

Tânăra femeie îi oferi o căutătură la fel de severă în replică la prostia lui.

— Ai fi vrut să-i spun totul când ştii că vrea să te distrugă laolaltă cu tot ce deţii? Deja ocupase proprietăţi care îmi aparţineau doar pentru că erau în mâinile tale. Crezi că nu m-ar fi ucis ca să le obţină pe celelalte la fel de uşor? Aşa că nu i-am spus nimic în afară de ceea ce presupunea el deja, că sunt Lady de Kirkburough. Apoi minţi, ca să întărească ipoteza că Warrick venise la Kirkburough după Gilbert: M-a trimis în temniţa lui de furios ce era că nu te-a găsit acolo ca să te omoare.

— Îmi pare rău, spuse Gilbert spăsit. Nu credeam că îţi va face rău, căci altfel nu te-aş fi lăsat acolo, dar nu gândeam foarte limpede în acea zi.

Când gândise el limpede sau fără ca lăcomia să-i întunece judecata? dori ea să întrebe, dar preferă să schimbe subiectul pe când înaintau spre ieşirea din pădure:

— Ce faci aici, Gilbert? Doar nu te gândeşti să asediezi castelul lui cel mai bine apărat?

— Nu, nu asta, dar îl voi controla până la lăsarea nopţii.

Rowena se opri, dar fratele ei vitreg o trase mai departe.

— Cum?

— I-am trimis o provocare. Dacă nu este prost, va bănui o capcană şi va lua majoritatea oamenilor lui cu el. Lovit de un gând, se opri ca s-o întrebe entuziast: Poţi confirma asta? Ştii câţi oşteni îl însoţesc?

— Nu l-am văzut plecând, zise ea furioasă, şi nici nu am avut timp să număr câţi oameni au rămas în urma mea când am fugit.

Dezamăgit, Gilbert pomi mai departe, trăgând-o după el.

— Nu contează, zise el în final. Precis i-a luat pe cei mai mulţi, De ce să îi lase aici când, aşa cum ai spus şi tu, Fulkhurst este cel mai bine apărat castel al lui, capabil să ţină la distanţă o armată doar cu o mână de oameni?

— Atunci cum vrei să-l ocupi?

Cavalerul se întoarse către ea rânjind:

— Cu o mână de oameni.

— Ah, desigur. A fost o prostie să întreb.

O smuci de braţ ca să-i arate că nu-i aprecia tonul sarcastic.

— Plănuisem să mă înfăţişez acolo la apus şi să cer adăpost.

— Au un sat spre care te vor îndruma, prezise Rowena.

— Nu, nu când simt trimis de Stephen, cu un mesaj cu sigiliul lui ca dovadă.

— Eşti trimis?

— Ce?

— Din porunca regelui?

— Desigur că nu, răspunse el nerăbdător. Dar documentul este autentic. Am avut marele noroc să-l găsesc, întrucât era un mesaj care n-ar mai fi ajuns niciunde, purtătorul fiind mort.

— Tu l-ai ucis?

Gilbert se opri din nou ca să se răstească:

— De ce trebuie să-mi pui toate relele în cârcă?

— Nu toate, doar cele de care eşti capabil.

— Ce importanţă are cum l-am obţinut? Îmi va asigura intrarea la Fulkhurst. Sau poate că am să returnez un prizonier evadat, adăugă el răutăcios.

Rowena nu avea nimic împotrivă. Intenţiona să-i avertizeze pe cei din castel, oricât ar fi costat-o, atâta timp cât îi strica planurile lui Gilbert.

Fratele ei vitreg crezu că ameninţările avuseseră efect, întrucât ea nu mai spuse nimic până când ajunseră la bărbaţii pe care îi lăsaseră lângă cai. Îi recunoscu pe câţiva de la Kirkburough, cavalerii lui Lyons, bărbaţii care ar fi trebuit să fie în slujba fratelui lui Godwine, nu a lui Gilbert.

Constatarea o făcu să încremenească. Pe toţi sfinţii, oare ei ştiau asta? Sau îl urmau pe Gilbert orbeşte, sub falsa impresie că el avea un drept asupra domeniului Kirkburough prin Rowena doar pentru că Lyons le ordonase să lupte pentru el înainte să moară? Trebuiau să ştie că Lyons era mort, deoarece Gilbert spusese că trecuse pe la Kirkburough după distrugerea fortăreţei. Atunci erau legaţi prin contractul de căsătorie? Dar acel contract devenise nul atunci când Lyons nu reuşise să consume relaţia matrimonială. Nimeni nu ştia asta în afară de ea, Gilbert şi Mildred - şi Warrick. Gilbert cu siguranţă nu-i informase. Mai degrabă le dăduse de înţeles că fusese conceput un copil…

Se întreba de ce el nu adusese vorba despre asta, dar dintr-odată îşi dădu seama. Gilbert avea ceea ce îşi dorea, ceea ce obţinuse prin căsătoria ei - armata lui Lyons. Şi era pe punctul să îi dea o lovitură fatală lui Warrick, capturarea fortăreţei acestuia şi a fiicelor lui. Gilbert urma să câştige războiul, iar ea îi oferise mijloacele în acest scop. Pentru că acţionase atât de rapid, Kirkburough nu mai conta, aşa că nici copilul nu

mai era necesar.

Warrick avea să fie distrus. Avea să înnebunească de furie. Şi Gilbert era capabil să pună orice condiţii ca să-i elibereze fiicele - inclusiv să îi ceară viaţa.

Trebuia să acţioneze cumva. Nu ar fi trebuit să-i pese de soarta lui Warrick, dar îşi amintea de râsul lui, de pasiunea lui şi de sărutul lui tandru de la plecare; pe toţi dracii, îi păsa - cel puţin, nu dorea să-l vadă murind. Şi nici nu dorea să-l vadă pe Gilbert câştigând acel război.

Se gândi să le spună oamenilor lui Lyons că acel contract care îi adusese acolo nu mai era valabil. Dar dacă făcea una ca asta, Gilbert avea să o bată cumplit. Putea chiar să o ucidă. Cum era mai bine să procedeze? Să-i avertizeze pe cei de la castel sau să-i convingă pe oamenii lui Lyons, fără să ştie Gilbert, că nu aveau ce căuta acolo? Trebuia să urmeze ambele piste, întrucât Gilbert ar fi putut să ocupe castelul Fulkhurst, lipsit de apărare, doar cu puţinii lui oşteni.

Bărbatul pe care îl tăiase şi încă unul plecaseră, probabil pentru a Se întoarce la tabăra lor. Rowena aşteptă ca Gilbert să o privească, după care arătă spre soldaţii rămaşi.

— Asta este armata ta, deci? întrebă ea inocent. Credeam că măritişul meu ţi-a adus mai mulţi.

El nu o putea condamna pentru această observaţie, deşi nu îi plăcea,

— Nu fi naivă. Armata mea este ascunsă în aceste pădurii La două ore după lăsarea nopţii, vor înainta spre castel şi vor aştepta să le dau semnalul că porţile sunt deschise.

— Asta dacă reuşeşti să intri. Eu tot zic că te vor refuza. Vor fi precauţi cât seniorul nu este acolo. Probabil că i-a şi avertizat să fie atenţi la vicleşuguri, deoarece nu are încredere în tine. Fulkhurst este un bărbat deştept.

— Încerci să mă enervezi?

— Cu siguranţă. Crezi că am uitat ce m-ai forţat să fac?

— Taci din gură! şuieră el, târând-o de lângă ceilalţi. Dacă ai o memorie atât de bună, ţine minte şi că o am în continuare pe mama ta.

Nu era nevoie să spună mai multe. Rowena dădu din cap, pradă deznădejdii. Ce o îndemnase să creadă că putea să împiedice dezastrul pe care îl pregătea Gilbert? Până atunci o învinsese de fiecare dată, ştiind cum să-i anihileze orice capacitate de ripostă.

Capitolul 35

Soarele îşi făcu doar o apariţie scurtă în acea dimineaţă înainte să fie înghiţit de grupul de nori gri care ameninţaseră cu ploaia încă din ajun. Rowena îşi dorea să plouă torenţial. De ce nu? Era atât de nefericită, că îi venea să verse. De ce nu ar fi simţit şi paznicii ei o parte din acea nefericire?

Doar şase stăteau în jurul ei, părând relaxaţi. Gilbert plecase cu alţi doi pe o colină de unde putea să-i vadă pe cei care intrau şi ieşeau din castel. Nu le ordonase bărbaţilor rămaşi să o păzească. O tratau acum ca pe stăpâna lor, deci erau datori să o protejeze. N-ar fi lăsat-o să plece de una singură, dar asta nici n-ar fi fost în interesul ei, căci nu l-ar mai fi putut împiedica pe Gilbert să captureze Fulkhurst.

Îi lăsase foarte puţine opţiuni cu ameninţarea lui. Dacă Gilbert nu murea, mama ei avea să plătească pentru gestul Rowenei - asta dacă nu reuşea să intervină fără ca el să-i bănuiască implicarea. Dar cum să procedeze?

Desigur, ar fi putut să taie ea însăşi capul şarpelui. Însă dacă reuşea să îl ucidă pe Gilbert, probabil că unul dintre oamenii lui ar fi ucis-o. Nu se vedea sacrificându-se, nu pentru un bărbat care îşi dorea doar să se răzbune pe ea.

Putea să-i spună lui Gilbert că Warrick era bărbatul pe care îl capturaseră la Kirkburough. Asta l-ar fi mâniat atât de tare, încât să facă un gest stupid, poate chiar să îl provoace într-adevăr pe Warrick, poate chiar să

pornească în căutarea lui... Visa. Gilbert nu avea să-şi rişte niciodată viaţa, mai ales că nu avea habar câţi soldaţi luase Warrick cu el. Rowena ar fi vrut să ştie cât de mare era de fapt armata fratelui ei vitreg. Fuseseră mulţi oameni la Kirkburough, dar Gilbert intenţiona să angajeze alţii cu averea lui Lyons. Apucase oare să o facă?

Spera că Gilbert avea să reflecteze la afirmaţiile pe care le făcuse ea despre intrarea în castel. Dacă apăreau măcar câteva dubii, restul zilei nu avea decât să le amplifice. Putea chiar să se convingă de faptul că planul lui iniţial era destinat eşecului. Atunci era posibil să recurgă la varianta a doua, folosindu-se de Rowena ca să pătrundă în fortăreaţă. În aceste condiţii, ea ar fi avut timp să-i avertizeze pe cei dinăuntru, căci armata lui era încă departe, aşadar nu avea de gând să ocupe poarta de îndată ce intra în castel. Aveau s-o ducă probabil direct în temniţă, dar astfel urma să fie despărţită de Gilbert, aşa că putea să dezvăluie cine era acesta fără ca el să ştie că ea îl trădase.

Da, avea să se folosească de ea dacă îl cuprindeau îndoielile, şi asta fără a bănui că Rowena îşi dorea să-l ajute pe bărbatul care o azvârlise în temniţă. Gilbert era conştient că sora lui vitregă îl ura, dar credea că îl ura pe Warrick şi mai mult.

Începu să se simtă mai bine - până când îşi aminti ce o aştepta în temniţa de la Fulkhurst. Apucase Beatrix să-şi pună planul în aplicare înainte să se observe că Rowena evadase? Dacă nu, poate că plecarea Rowenei o satisfăcuse. Şi capturarea inamicului cel mai de seamă al lui Warrick avea să-i fie de folos, mai ales dacă ea juca rolul principal în prinderea lui. Poate că nici măcar nu avea să fie azvârlită în temniţă. Poate că urmau să-i fie recunoscători - nu, visa din nou. Putea spera însă că acel temnicer de coşmar avea să se gândească de două ori înainte să o siluiască - până sa întorcea Warrick s-o

judece pentru evadare. Dar dacă urma să fie întâmpinată cu acuzaţia de furt...

Nu avea ce să facă în acea privinţă. Orice o aştepta în castel, era nevoită să suporte, dacă Gilbert se hotăra să o folosească. Acum era însă dornică să fie folosită. Începu să se uite la bărbaţii din jurul ei, întrebându-se dacă nu trecuse vreun amănunt cu vederea, dacă nu ar fi putut să spună ceva care să îi scoată de sub comanda lui Gilbert fără ca ei să-l informeze, expunând-o astfel pe ea furiei lui - şi răzbunării.

Dintre cei şase care rămăseseră s-o păzească, doar despre doi avea certitudinea că erau de la Kirkburough, deşi toţi puteau să fie. Dar cu siguranţă nu erau toţi. Gilbert şi-ar fi dorit să aibă alături oameni loiali lui când ocupa poarta. Dacă ar fi putut să schimbe o vorbă cu unul dintre cavalerii de la Kirkburough, fără ca soldaţii lui Gilbert să audă...

Când unul dintre ei menţionă ora mesei, Rowena îşi dădu seama că era hămesită. Dar ignoră mâncarea din propriul sac şi se ridică nepăsătoare pentru a se îndepărta de grup. Presupuse că aveau să împartă hrana cu ea şi spera ca unul din cei doi să îi aducă o porţie. Ca de obicei însă, norocul nu fu de partea ei. Bărbatul care îi oferi o bucată de friptură de căprioară şi un colţ de pâine mucegăită nu-i era cunoscut. În câteva clipe află că era de la Ambray.

Îi mulţumi, dar îi refuză oferta, spunând că nu-i era foame, deşi burta ei urlă la această minciună. Apoi aşteptă ca ei să termine de mâncat şi să se relaxeze din nou, rugându-se ca Gilbert să nu se întoarcă pentru a lua masa. Nu o făcu. În final, Rowena îl privi direct pe unul dintre bărbaţii de la Kirkburough şi îi mărturisi că îi era totuşi foame.

Acesta sări să îi aducă mâncare din proviziile lui. După ce îi mulţumi, tânăra femeie observă în treacăt:

— Sunt surprinsă că v-aţi implicat în această cauză

care nu este a voastră şi care nu are nicio şansă de reuşită. Apoi îndrăzni să ghicească: Şi o faceţi fără să fiţi plătiţi.

Fără să nege, el răspunse:

— Eu am jurat credinţă pentru Kirkburough şi Lord Gilbert...

— Nu are niciun drept asupra domeniului Kirkburough, aşa cum nu am nici eu, reuşi ea să spună înainte să se piardă cu firea. Apoi se prefăcu surprinsă: Dar cu siguranţă ştiai asta. Cum nu a rezultat vreun urmaş de pe urma căsătoriei mele cu Lord Godwine, fratele lui moşteneşte totul. Este acum Lord de Kirkburough şi fără îndoială că se întreabă ce s-a întâmplat cu oştenii fratelui său, oameni de care are cu siguranţă nevoie ca să reconstruiască fortăreaţa. Într-adevăr, nu înţeleg de ce bărbaţii preferă războiul şi moartea construcţiei, dar este evident că aşa este, altfel nu aţi fi aici.

Oşteanul nu spuse nimic pe moment. Adevărul era că părea incapabil să vorbească. Apoi se încruntă la ea cu o expresie care l-ar fi făcut mândru şi pe Warrick.

— De ce îmi spuneţi mie asta, doamnă?

Amintirea lui Warrick îi inspiră şi răspunsul:

— Nu vreau să mor, dar fratele meu vitreg nu vrea să mă asculte. Este obsedat să îl ucidă pe Fulkhurst şi, nu e de mirare, întrucât acesta a jurat să-l distrugă. Gilbert nu-l cunoaşte însă aşa cum am ajuns eu să îl cunosc fiindu-i prizonieră. Îi veţi cuceri castelul cu uşurinţă, da, dar nu veţi trăi să vă bucuraţi de asta. Nici eu, de altfel, pentru că Gilbert vrea să mă târască şi pe mine acolo.

— Nu are logică ce spuneţi, doamnă. Vom avea ostatici, pe fiicele seniorului.

— Crezi că asta va conta pentru un lord fără scrupule? Asta nu pot să-l fac pe Gilbert să înţeleagă, de aceea nu vrea să mă asculte. Planul lui ar funcţiona - împotriva oricărui alt senior. Dar acestuia nu-i pasă de fiicele lui şi de nimeni altcineva. Le va sacrifica, aşa cum va face şi cu

oamenii lui, fără scrupule. Îşi va asedia propriul castel, dar nu va oferi termeni de predare, nu va accepta asta. Nu îi pasă decât să se răzbune pe oricine i-a făcut rău.

— Şi dacă greşiţi?

— Şi dacă am dreptate, domnule? Nu era uşor să-şi ascundă exasperarea din ton. Insistă: Vi s-au promis atât de multe de vă asumaţi acest risc?

— Vă aşteptaţi să îl fac pe fratele dumneavoastră să se răzgândească? replică el speriat.

Nu ajungea nicăieri şi ceilalţi se uitau la ei curioşi, întrebându-se despre ce vorbeau. De ce trebuia să fie atât de îndărătnic oşteanul acela? Avea nevoie de un laş.

— Nici Gilbert nu te va asculta, când nu îi poţi spune decât ce ai aflat de la mine. Probabil că te va şi certa pentru îndrăzneală. Apoi oftă, de parcă ar fi fost resemnată: îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-ţi împărtăşesc temerile mele, dar m-am gândit că poate ai reuşi să te salvezi pe tine şi pe prietenii tăi din tabără, întrucât nu este războiul vostru, aşa cum nici locul vostru nu este aici. Mă gândeam să vă rog să mă luaţi cu voi dacă aţi fi fost suficient de deştepţi să plecaţi, dar acum îmi dau seama că nu mă puteţi ajuta. Oamenii lui Gilbert v-ar opri. Poate că voi reuşi totuşi să Îl conving să mă trimită la Ambray înainte să intre în castel. Da, aşa voi face.

Se întoarse cu spatele, rugându-se ca oşteanul să nu le spună nimic celorlalţi, cel puţin nu oamenilor lui Gilbert. Când îndrăzni să privească din nou în spate, văzu că vorbea doar cu celălalt cavaler de la Kirkburough - pe ascuns.

Avea în sfârşit o fărâmă de noroc? Dacă cei doi inventau o scuză să se întoarcă în tabără, ca să-i avertizeze pe tovarăşii lor din Kirkburough, poate că armata avea să se împrăştie. Dacă se întâmpla suficient de rapid, Gilbert putea să fie avertizat şi să renunţe la planul lui. În culmea mâniei, avea să-i blesteme pe dezertori, dar ce mai putea să facă în privinţa asta? Ştia

că nu avea dreptul să folosească armata lui Lyons. Rowena putea să-i amintească asta la nevoie - ba nu, căci ar fi însemnat să-şi recunoască implicarea.

Avea în schimb să admită cu inocenţă că se referise la Fulkhurst ca fiind dragonul de la miazănoapte şi că oşteanul cu care vorbise devenise alb ca un giulgiu. Avea apoi să întrebe dacă Gilbert nu îşi avertizase oamenii că Fulkhurst era renumitul dragon. Evident, aceştia auziseră de el chiar şi la Kirkburough, dar nu făcuseră legătura. Gilbert n-o putea pedepsi prea rău pentru o asemenea gafă neintenţionată, sau cel puţin aşa spera. În orice caz, nu avea să-i urmărească pe acei oameni dacă era convins că erau laşi şi că nu intenţionau să lupte pentru el. Urma să fie nevoit să se gândească la un nou plan ca să facă rost de o nouă armată şi, din păcate, o putea folosi pe Rowena în acest scop. De îndată ce îşi dădea seama de asta, supărarea avea să-i treacă. Din acel moment însă, urma s-o păzească mult mai bine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu exista oare nicio cale de ieşire din acea dilemă?

Oşteanul cu care vorbise nu dădea niciun semn că ar vrea să plece. Începu să creadă că omul era prea curajos, când unul dintre bărbaţii care plecaseră cu Gilbert se întoarse să anunţe că mai multe patrule fuseseră trimise de la castel, probabil ca să o caute pe Rowena. Ea era înclinată să-i dea dreptate. Gărzile de la castel erau obligate să o găsească, altfel urmau să aibă de a face cu furia lui Warrick. Dar operaţiunea de căutare nu era pe placul lui Gilbert, întrucât îi punea planul în pericol.

Un soldat trebuia să plece şi să avertizeze cealaltă tabără în caz că patrula ajungea acolo. Membrii acesteia trebuiau să fie capturaţi, întrucât vestea despre prezenţa lor acolo nu trebuia să ajungă la castel. Ambii oşteni de la Kirkburough se oferiră voluntari, apoi sugerară să plece împreună în caz că dădeau peste inamic.

Rowena nu se putu abţine să nu zâmbească.

Capitolul 36

După-amiaza trecea cu o lentoare care îi epuiza nervii. Rowena îşi imagină de nenumărate ori ce s-ar fi putut întâmpla, dar dacă cealaltă tabără nu era într-un alt comitat, emisarul lui Gilbert ar fi trebuit să se întoarcă deja raportând că oamenii de la Kirkburough plecau.

Era posibil şi să nu se petreacă nimic. Poate că bărbaţii care plecaseră nu se sinchisiseră să se oprească şi să-şi salveze camarazii de la „moarte sigură”, hotărând să se salveze doar pe ei. Sau poate că nu înţelesese bine motivul pentru care ei îşi luaseră tălpăşiţa atât de grăbiţi. Poate că bărbatul cu care vorbise nu-i spusese nimic tovarăşului său. Poate că vorbiseră în particular despre ceva cu totul diferit, poate că el alesese să îi ignore povestea, mai ales că părea să vină din partea unei femei speriate.

Trebuia să fi fost nebună să creadă că doar câteva cuvinte din partea ei aveau să facă ditamai armata să intre în panică - nu, nu sperase ca ei să intre în panică, doar să le explice că nu erau obligaţi să participe la acel război, că nu aveau să fie plătiţi pentru asta şi că ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi întors la stăpânul lor de drept. Parcă vorbise în vânt.

Sub ameninţarea încă reală a ploii, fusese imposibil să îşi dea seama de apropierea înserării. Chiar la apusul soarelui se întoarse şi Gilbert, galopând printre copaci. Părând bucuros la culme, îşi opri calul epuizat lângă ea.

Nu părea să observe că numărul oştenilor pe care îi lăsase acolo scăzuse, dar poate că oricum nu intenţionase să-i folosească pe toţi. În definitiv, cu cât lua mal mulţi oameni cu el, cu atât îi scădeau şansele de a fi lăsat să intre într-un castel închis, indiferent de motivul care îl aducea acolo.

Fără să descalece, întinse mâna spre Rowena.

— M-am hotărât să le spun că te-am găsit pe drum, fără escortă şi, cum nu ai vrut să-mi spui de unde veneai, am fost obligat să te iau cu mine. O să-mi exprim speranţa că mă vor scăpa de grija ta, întrucât treburile regelui sunt urgente şi nu pot întârzia nici măcar de dragul unei doamne atât de frumoase. Apoi rânji larg, întrebând-o: Crezi că mă vor scăpa de povara ta?

— Întrucât riscă să fie daţi afară sau biciuiţi pentru că m-au lăsat să evadez, da, sunt convinsă că podul va fi coborât.

Adoptase un ton morocănos, de parcă ar fi urât ideea. Îl păcălise, din moment ce el izbucni în râs.

— Nu te agita, Rowena. Va trebui să mai suporţi temniţa doar câteva ore. Nu merită asta distrugerea lui Fulkhurst, pentru câte ţi-a făcut?

Nu-i răspunse. Warrick se răzbunase pentru ceea ce o obligase Gilbert să facă, aşa că nu-l învinovăţea atât de mult. Fratele ei, în schimb, merita să putrezească în iad.

Întrucât el se aşteptase la această reacţie din partea ei, nu fu dezamăgit. Era într-o dispoziţie prea bună, cu gustul victoriei atât de aproape.

Pe de altă parte, aerul morocănos al Rowenei nu era în întregime prefăcut. Se bucura că îndoielile pe care le sădise dăduseră roade. Avea să-i strice planul lui Gilbert şi să contribuie la capturarea lui, iar pentru asta merita să-şi asume orice riscuri. Dar ar fi preferat să fi funcţionat cealaltă strategie, ca să nu ajungă din nou pe mâinile lui Warrick, aşa cum avea să se întâmple acum. I-ar fi fost mult mai uşor să evadeze de sub paza lui Gilbert.

Nu fusese să fie. Mai privi spre adâncul pădurii înainte să plece, însă nu venea niciun mesager care să-l avertizeze că îşi pierduse armata. De trei ori se uită în urma ei. Mai era încă timp. Dar totul era scufundat în tăcere.

Se aflau în faţa porţilor de la Fulkhurst şi Gilbert îşi striga numele fals, prezentându-se ca mesager al lui Stephen şi istorisind povestea lui inventată despre cum o găsise pe Rowena la marginea drumului. Ea stătu cuminte în spatele lui, nevrând să fie recunoscută de paznicii de la poartă. Nu îşi dorea să fie mai utilă decât era. Se afla acolo. Avea să facă ce trebuia făcut. Dar din ce în ce mai mult îi displăcea ce urma să se petreacă.

Se mai uită pentru ultima dată în spate şi acolo era oare... unul dintre oamenii lui Gilbert gonind pe drum înspre ei? Şi încetinind când îi văzu în faţa castelului? Aşteptaseră acei cavaleri de la Kirkburough până la lăsarea întunericului ca să le împărtăşească şi celorlalţi povestea ei? Erau deştepţi totuşi. Pe întuneric, Gilbert nu avea să-i urmărească. El urma să fie în castel, aşteptând întăririle care nu aveau să mai vină. Dar strategia lor nu o mai putea ajuta pe ea. Bărbatul făcuse deja stânga împrejur, ajungând la aceeaşi concluzie. Ajunsese prea târziu ca să-l mai avertizeze pe Gilbert. Dar poate că nu conta. Poate că Gilbert avea în continuare destui oameni să îşi atingă scopul... dar nu pe al ei.

Rowena dădu să-i împărtăşească bănuielile ei, când paznicul strigă de sus:

— Aşteaptă acolo. Însuşi stăpânul meu îţi va lua fata.

Ea se încruntă, întrebându-se ce minciună era şi asta, dar Gilbert privi într-o parte şi înjură. Auzind sunetul inconfundabil de potcoave, se uită şi ea în acea direcţie. Într-adevăr, dragonul se întorcea. În lumina apusului, armata lui abia se vedea, dar Rowena nu avea nicio îndoială că el era. Şi nici Gilbert nu avea vreuna.

Înjura, deşi nu atât de tare ca paznicii să audă.

— Naiba să-l ia, nu avea cum să ajungă la Câmpul Gilly şi să revină atât de rapid. Este imposibil!

— Deci s-a răzgândit.

— Nu-ţi face griji. Asta doar îmi schimbă planul de asediu. Da, armata mea este mai mare ca a lui şi mă voi întoarce cu ea chiar în noaptea aceasta. Bine că nu am insistat să îmi petrec noaptea aici, pentru că acum voi spune că trebuie să plec mai departe.

Rowena nu putea să creadă că el vorbea serios.

— Ai de gând să rămâi aici şi să-l saluţi?

— De ce nu? Nu m-a văzut niciodată de aproape sau fără armură, ca să mă poată recunoaşte. Gilbert era pe punctul să izbucnească în râs. Este o glumă bună, pe care i-o voi explica la întoarcere.

Rowena nu mai putu suporta. Era o adevărată plăcere să-i strice bucuria:

— Îmi pare rău să ţi-o spun, Gilbert, dar te va recunoaşte. Te ştie doar ca fratele meu vitreg, nu ca d'Ambray. Dar te numeri oricum printre cei pe care vrea să-i ucidă, întrucât tu eşti bărbatul care l-a legat de pat la Kirkburough. Gluma vă este adresată amândurora.

— Naiba să te ia, mă minţi! explodă el. Era cu neputinţă să-l am în mână şi să nu ştiu asta. Şi nu avea cum să vină cu o armată dacă era înlănţuit de pat.

Rowena preferă să deformeze uşor adevărul.

— A fost armata lui, dar nu era el la comandă. Oştenii au venit nu după tine, Gilbert, ci după el. Şi în momentul în care l-au eliberat, m-a trimis aici, în temniţa lui. Intenţionează să mă facă să sufăr tot restul vieţii pentru ce i-am făcut. Pe tine te vrea doar mort. Dar nu mă crede pe cuvânt. O să-l recunoşti chiar tu dacă rămâi să îl saluţi, aşa că te rog...

— Destul! urlă el şi, apucând-o de braţ, o azvârli de pe cal.

— Ce faci? întrebă ea furioasă.

— Cei de la castel ştiu că eşti tu. Dacă te iau cu mine,

mă vor urmări, ceea ce nu-mi convine. Aşa că spune-le că treburile mele nu mi-au permis să rămân. Şi nu îţi fie teamă. Primul lucru pe care îl voi cere când mă întorc va fi eliberarea ta.

Nu-i dădu ocazia să răspundă. Pomi la galop, urmat de oamenii lui, şi dispăru din vedere în câteva momente. Nici armata care se apropia nu putea fi zărită, deşi sunetul făcut de ea devenea din ce în ce mai puternic.

Rowenei îi trecu prin minte să se întrebe de ce mai stătea acolo. S-ar fi putut strecura cu uşurinţă în şanţul de apărare, fără ca nimeni să o observe. Ar fi putut chiar să se ascundă sub pod când acesta era coborât şi apoi să evadeze mai târziu, când se calmau lucrurile. S-ar fi presupus că fusese luată de Gilbert şi de oamenii lui. Dar asta avea să ducă la o urmărire, cu Warrick în fruntea ei. Şi Gilbert se îndrepta direct spre armata lui - sau spre ce mai rămăsese din ea. Warrick nu avea să-şi ia toţi soldaţii, nu ca să urmărească şapte oameni. Iar ea era o proastă, pentru că stătea în continuare acolo atunci când primul cal apăru din Întuneric şi se opri lângă ea.

Cei din cetate fixară pe zidurile exterioare nişte torţe care luminau şanţul. Deci ar fi fost văzută, până la urmă, în apă. Fără să ştie de ce, îi veni să râdă. Nu râse, întrucât Warrick însuşi era cel care se oprise călare lângă ea.

Capitolul 37

— Există vreun motiv pentru care mă aştepţi aici, în loc să fii unde ţi-e locul?

— Am evadat, răspunse Rowena cu îndrăzneală.

— Aşa deci?

Scepticismul acelui răspuns, precum şi zâmbetul lui îi sugerau că nu o credea. Foarte bine. Avea să spună mai multe dacă Warrick îşi imagina că ea născocea poveşti pentru amuzamentul lui - atâta timp cât nu menţiona cuvintele-cheie care urmau să-l înfurie. Aşa că ridică din umeri, oftând.

— În fine, nu sunt suficient de nobilă ca să îmi asum vina, când vina nu este a mea. Am fost nevoită să plec, altfel mi-aş fi petrecut noaptea trecută în temniţă.

— Aha, făcu el, de parcă asta explica totul. Ţi-a fost teamă de un loc despre care chiar tu ai spus că a fost „chiar confortabil”.

Chiar trebuia să-şi amintească în acele clipe ce îi spusese ea lui Lady Isabella?

— Nu ar fi fost la fel de data aceasta, răspunse ea acru, apoi reveni rapid la tonul nonşalant. Îţi spun sincer, nu m-aş mai fi întors dacă nu aş fi fost găsită de cel mai malefic lord care s-a gândit să se folosească de mine ca să intre în cetate, pe care venise să o captureze. Cum el nici măcar nu ridică o sprânceană a mirare, Rowena se enervă: Că veni vorba, ar fi o idee bună să intri în castel şi să te pregăteşti de un asediu. Pe de altă parte, este

posibil ca eu să fi dispersat armata care aştepta în pădurile de acolo doar spunându-le câteva adevăruri. Dar nu pot fi sigură, fii atent. I-am spus unuia dintre cavaleri că Gilbert nu e îndreptăţit să le ceară servicii şi că ar trebui să se întoarcă la stăpânul lor de drept. Mă tem şi că ţi-am făcut un portret destul de sumbru, sperând că teama ar funcţiona acolo unde logica nu a făcut-o.

— Accept cu bucurie toate înfloriturile aduse reputaţiei mele.

— Sunt convinsă, mormăi ea.

El rânji.

— Spune-mi cum ai reuşit această evadare remarcabilă.

— Nu a fost uşor, îl asigură ea rapid, chiar prea rapid, aşa că el râse, presupunând în continuare că totul era pentru „amuzamentul” lui.

— Dacă aş crede că este uşor, te-aş instala chiar eu în temniţă ca să fii bine păzită, deşi te-aş vizita des.

Posibilitatea ca el să nu mai glumească puse capăt încercărilor Rowenei de a-l „amuza”.

— Te-ai întors chiar la timp să-ţi salvezi castelul, precum şi familia. Eu aş fi încercat, dar nu eram sigură că oamenii tăi m-ar fi crezut când le-aş fi spus că „omul regelui” care tocmai a fugit nu este deloc un om al regelui, că plănuia să deschidă porţile cu armata lui chiar în noaptea aceasta. Dacă te-ai fi întors mai târziu, poate că l-ai fi găsit capturat, dacă aş fi fost crezută. În caz contrar, ţi-ai fi găsit fetele ţinute ostatice şi preţul cerut ar fi fost viaţa ta.

Orice urmă de amuzament îl părăsise înainte ca ea să termine.

— De ce am impresia că nu mai glumeşti?

— Pentru că nu glumesc şi nici nu o făcusem. Totul este adevărat, Warrick. Vei găsi urmele acelei armate în pădurile de la răsărit de aici, dacă nu chiar armata întreagă, plănuind să te asedieze chiar în noaptea

aceasta. Lordul malefic? Este fratele meu vitreg. A venit aici deoarece vrea să se răzbune pe tine - pentru că ai distrus Kirkburough. Înţelegi răzbunarea, nu-i aşa?

Fără să răspundă, Warrick se aplecă şi o ridică pe cal. Mâinile lui muşcau adânc în carnea ei, iar afirmaţia care urmă îi atacă la fel de dureros mândria.

— Şi tu l-ai fi ajutat.

— L-aş fi trădat!

— Te aştepţi ca eu să cred una ca asta? întrebă el tăios. Pe propriul tău frate?

— Nu avem o legătură de sânge şi îl dispreţuiesc atât de tare că l-aş ucide, îl voi ucide dacă mi se dă ocazia.

— Atunci lasă-mă să o fac pentru tine, sugeră el calm, deşi tonul lui era unul rece. Spune-mi unde poate fi găsit.

Venise momentul pentru întregul adevăr? Nu, era prea furios ca să-l audă chiar atunci.

— Mi-ai luat prea multe. Vrei să-mi iei şi răzbunarea? Nu cred.

Nervos, o scuturã, dar ea tot nu-i oferi informaţia pe care i-o ceruse. În final, Warrick îi dădu drumul, iar Rowena trebui să se agaţe de pieptul lui ca să nu cadă. Când fu coborât podul, îşi dădu seama că nu-i mai rămânea timp să-i spună restul poveştii, pe care el avea să îl audă în curând de la ceilalţi - dar spre dezavantajul ei.

— Nu ai întrebat de ce aş fi fost azvârlită în temniţă, stăpâne.

— Mai ai confesiuni de făcut?

Replica tăioasă o făcu să se cutremure.

— Nu este o confesiune, ci adevărul aşa cum îl ştiu. Aseară urma să fiu acuzată de furtul unui obiect de mare valoare de la una dintre doamnele de la castel. Avea să fie găsit în dormitor, dovedind astfel vinovăţia mea. Sub acest pretext urma să flu „interogată” despre alte presupuse furturi. Se spera ca halul în care m-aş fi aflat la întoarcerea ta să-ţi stârnească repulsia faţă de mine - şi

ca în urma interogatoriului să-mi pierd copilul din pântec. Nu eram dispusă să sufăr aşa ceva când sunt nevinovaţii aşa că am plecat înainte ca acuzaţia să fie făcută.

— Şi dacă eşti vinovată, faci această mărturisire ca să te justifici.

— Doar că nu simt. Mildred le-a auzit plănuind şi m-a avertizat. O poţi întreba...

— Crezi că nu ştiu că ar minţi pentru tine? Ar fi bine să faci mai mult de atât ca să îţi dovedeşti inocenţa.

— Acum vezi de ce a trebuit să plec, zise ea cu amărăciune. Nu am alte argumente în favoarea mea. Tu va trebui să mă exonerezi demonstrând că acuzatoarea mea este o mincinoasă - altfel va trebui să mă pedepseşti cu severitatea corespunzătoare infracţiunii.

Cuvintele ei îl şocară.

— Naiba să te ia, fătucă, ce-ai făcut de ţi-ai atras o asemenea duşmănie?

Rowena prinse curaj. Întrebarea îi sugera că el o credea - sau îşi dorea să o facă.

— Nu am făcut nimic, rosti ea simplu. Nu pe mine vrea să mă rănească, ci pe tine. Şi cum plecasem, este posibil să nu mă mai fi acuzat şi să nu fi reclamat furtul. Nu ar mai fi avut rost. De îndată ce mă întorc, îşi va pune iarăşi planul în aplicare, ca să te forţeze să mă pedepseşti.

Se opriseră în faţa turnului castelului. Rămaseră acolo o vreme contemplând activitatea frenetică: oameni descălecând, cai duşi la grajd, scutieri şi grăjdari foindu-se în jurul lor. Rowena se gândi dintr-odată să întrebe:

— De ce te-ai întors atât de repede, Warrick?

— Nu, nu vei schimba subiectul, fetiţo. Îmi vei spune cine este doamna care vrea să mă rănească prin tine.

Ea se dădu jos de pe cal înainte ca el să o poată opri, dar se întoarse să-l privească.

— Nu mă întreba asta. Dacă se răzgândeşte, hotărându-se să nu facă nimic, atunci înseamnă că s-a căit şi că nu trebuie pedepsită pentru ce a plănuit la furie.

Dacă nu, vei afla în scurt timp.

Privirea lui era mai întunecată ca niciodată, uşor de văzut cu atâtea torţe ce luminau curtea interioară, apoi cu şi mai mare uşurinţă când din cer începură să se rostogolească tunete şi fulgere. Un fior îi străbătu spatele, întrucât el arăta ca diavolul, stând acolo, judecând-o... Şi cuvintele lui erau diabolice.

— Eu hotărăsc cine trebuie pedepsit. Aşa că să nu crezi că poţi să-mi ascunzi asta aşa cum mi-ai ascuns numele fratelui tău. Voi primi un răspuns sau...

— Dacă îndrăzneşti să mă ameninţi după ce am trecut prin atâtea, interveni ea furioasă, jur că o să vărs puţina mâncare de care am avut parte azi - aşa mucegăită cum a fost - drept pe piciorul tău! Ai face mai bine să te pregăteşti de un asediu. Oare apărarea castelului e mai puţin importantă decât o prizonieră fără valoare care nu mai pleacă niciunde, mulţumită blestematului ei de frate? Apoi vei avea suficient timp să te ocupi de evadarea mea, de furtul meu - de îndrăzneala mea!

Se răsuci pe călcâie şi îl lăsă acolo, prea furioasă ca să-i mai pese dacă îl înfuriase cu tirada ei. Aşa că nu observă rânjetul care apăru pe buzele lui, nici râsul care urmă. Dar oamenii lui îl auziră. Şi nu puţini fură cei care se întrebară ce i se părea lui atât de amuzant în timp ce dădea ordinele de pregătire a apărării castelului.

Capitolul 38

Zgomotele ce veneau din sala cea mare arătau că masa de seară era în toi. Rowena, auzindu-le în timp ce urca treptele, încetini pasul. Se strădui să se calmeze, pregătindu-se pentru înfruntarea ce urma.

Intenţionase să se îndrepte direct spre bucătărie ca să ia o gustare, însă acum se răzgândise. Să iasă din nou afară? Nu, primele picături ale furtunii îndelung aşteptate tocmai începuseră să cadă când ea intrase în turn. Evitase să fie prinsă de ploaie toată ziua. Nu avea de gând să o îndure acum.

Warrick o găsi stând deprimată pe trepte în pata de umbră formată între două torţe. Le făcu semn bărbaţilor care o însoţea şi rămase s-o contemple. Rowena nu dorea să-l privească, nici nu se grăbea să-i explice de ce se afla acolo.

În final o întrebă:

— Ce faci aici? Mă gândeam că vei înlocui hrana mucegăită din stomac cu una dintre fripturile tentante ale domnului Blouet - pe care probabil că nu o vei vomita.

— Aşa aş fi crezut şi eu, dar trebuie să străbat sala ca să ajung U bucătărie, murmură ea fără să ridice ochii.

— Şi?

— Păi... aş vrea să fii lângă mine când sunt acuzată.

Rowena nu-şi putu imagina de ce acea afirmaţie îl făcu să o ridice în braţele lui şi să o sărute, dar asta se întâmplă. Era ud leoarcă, însă ei nu îi păsa. Se agăţă de

el, în acel sărut pasional, primind cu bucurie tot ceea ce-i oferea: căldură, siguranţă şi putere - şi tandreţe. Era un cadou nesperat, după câte pătimise.

Când Warrick o lăsă jos, îi mângâie obrazul şi-i zâmbi tandru.

— Vino, zise el cu blândeţe, punându-i un braţ în jurul mijlocului. Nu vreau să dai din nou vina pe mine dacă simţi nevoia să-ţi goleşti stomacul - sau copilul este de vină?

— Nu - cel puţin nu cred.

— Atunci du-te să mănânci, spuse el, împingând-o spre scările de la bucătărie.

— Şi tu?

— Cred că mă pot descurca fără să mă serveşti de data aceasta, deşi atunci când termini, poţi să-mi aduci o sticlă din noul meu vin - şi să ordoni pentru noi o baie.

Acel „noi” nu fusese o greşeală, şi Rowenei nu-i dispăruse roşeaţa din obraji când intră în bucătărie câteva momente mai târziu. Odată ce ajunse acolo, totul păru firesc. Activitatea nu se opri la apariţia ei. Nu fură chemaţi paznicii. Dar Mary Blouet o observă şi o atacă asemenea unui buiestraş în galop.

— Ar trebui să-ţi trag o bătaie soră cu moartea, fură primele cuvinte pe care i le spuse în timp ce o trăgea spre debara. Unde naiba ai fost? Au căutat în tot castelul. Au trimis şi patrule după tine.

— S-a întâmplat aseară ceva ce ar trebui să mă îngrijoreze?

— Ah, deci de aceea te-ai ascuns, răspunse Mary, încruntându-se. Dar te ascundeai cu multă vreme înainte. Te-am căutat toată după-amiaza, dar... ei bine, nu am spus nimănui că lipseşti. Îţi meritai răgazul, aşa am văzut eu lucrurile, după cât de greu te-a muncit Lord Warrick. Apoi când Lady Beatrix a făcut aşa un scandal cu perlele ei dispărute - nu mă mir că nu ai ieşit din ascunzătoare.

Deci acela era motivul pentru care Beatrix mersese mai

departe cu planul ei. Nu ştiuse că Rowena plecase, deoarece Mary simţise că avea nevoie de odihnă. Ar fi fost ridicol, însă Rowena se albise de teamă auzind din gura celeilalte femei că nu se ascunsese degeaba.

— Au fost găsite perlele?

— Da, în dormitorul lui Lord Warrick. Este ciudat. Paznicul Thomas spune că Lady Beatrix părea să ştie exact unde vor fi găsite, de parcă le-ar fi pus chiar ea acolo. Dar Lady Beatrix susţine că tu le-ai luat, întrucât sora ei declară că te-a văzut la uşa camerei lor chiar înainte de ora schimbării pentru masa de seară.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă şocată Rowena.

— Chiar înainte de cină. Atunci nu au putut găsi perlele, deşi afirmă că le văzuseră cu doar o oră înainte.

— Adică le-au văzut după-amiaza târziu? întrebă tânăra entuziasmată.

— Da, aşa spun ele.

Rowena râse uşurată şi o îmbrăţişă pe Mary Blouet.

— Linişteşte-te, mormăi femeia, deşi nu era cu adevărat nemulţumită. Pentru ce a fost asta?

— Pentru că m-ai lăsat să lenevesc şi ai păstrat secretul, ceea ce îmi va dovedi inocenţa la acuzaţiile lui Beatrix.

— Nu văd cum, dar mă bucur s-o aud, pentru că paznicii încă te caută. Este de mirare că ai ajuns până aici fără să fii oprită.

— Cum îl aveam pe Warrick lângă mine, s-or fi gândit că se ocupă el de asta.

— S-a întors?

— Da, rânji Rowena. Şi mi-a ordonat să mănânc, aşa că ar fi mai bine să o fac. Slavă Domnului, cred că mi-a revenit apetitul. Trebuie să comand o baie şi o sticlă de vin de Tures.

— Du-te să te hrăneşti, atunci. Văd eu de baie şi îţi aduc vinul.

— Vă mulţumesc, doamnă…

— Mary, spuse zâmbind femeia mai în vârstă. Dar cred că poţi să îmi spui Mary de acum înainte.

Când Rowena intră în sală la scurtă vreme după aceea, strângea sticla de vin în braţe ca pe un copil. Păşind ferm, surâse larg spre Warrick când ajunse în dreptul lui.

Seniorul nu părea la fel de mulţumit. Auzise acuzaţiile, într-adevăr, Beatrix nici măcar nu aşteptase ca tatăl ei să ajungă la masă, ci îl urmase în dormitor ca să-i spună versiunea ei în timp ce el îşi schimba tunica umedă şi îşi usca părul.

Acum, fetişcana cu părul blond arăta de parcă voia să-i spună un secret foarte plăcut. Spera că asta urma să se întâmple, întrucât acuzaţiile ce i se aduseseră erau grave.

El se mutase lângă vatră, masa fiind deja debarasată după cină. Beatrix era aşezată pe unul dintre scaune, Melisant pe un taburet. Warrick îi făcu semn Rowenei să ia loc pe celălalt scaun. Beatrix scoase o exclamaţie de indignare, dar nu comentă. Tatăl ei o privea cu ostilitate de când o acuzase pe amantă de furt. Asta o încânta. Spera să fie furios la culme. Ar fi preferat ca Warrick să o găsească pe Rowena plină de cicatrice şi să nu o mai dorească, dar poate că avea să-i facă cicatricele chiar el după ce o judeca, în orice caz, nu avea să se mai culce cu ea dacă o găsea vinovată. Beatrix reuşise măcar în privinţa asta.

— Fiica mea, începu dezgustat seniorul adresându-se Rowenei, a formulat o acuzaţie gravă împotriva ta. Cum răspunzi în legătură cu furtul unui colier cu perle?

— A spus când a fost luat?

— Când, Beatrix?

— Chiar înainte de cină, răspunse aceasta.

— Întrebaţi-o, stăpâne, cum poate să fie sigură, sugeră Rowena.

— Cum, Beatrix?

Beatrix abia reuşi să nu se încrunte. Nu vedea importanţa acelui detaliu. Colierul fusese luat, apoi găsit

în dormitorul lui Warrick. Cu siguranţă că servitoarea nu avea să dea vina pe el.

— L-am văzut după-amiaza târziu şi am hotărât să-l port la cină. Peste numai o oră lipsea, şi ea - arătă cu degetul spre Rowena - a fost văzută la uşa odăii mele chiar în acel moment. Melisant A văzut-o.

Rowena rânji spre Warrick.

— V-am spus, stăpâne, la ce oră am evadat eu ieri? întrebă ea nonşalant.

— Ai evadat? exclamă Beatrix. Vrei să spui că nu te ascunzi în castel de aseară?

— Nu, milady. Nu puteam să am încredere într-o simplă ascunzătoare pentru ceea ce îmi pregătiseşi.

Obrajii lui Beatrix se umplură de culoare înainte ca ochii să-i strălucească maliţios.

— Deci recunoşti că ai fugit? Ştii care este pedeapsa pentru un slujitor care fuge?

— Da, Lady Beatrix. Am propriile mele pământuri, propriii mei servitori şi m-am ocupat de curtea tatălui meu o perioadă după moartea acestuia. Ar trebui să ştiu...

— Mincinoaso! şuieră Beatrix. Ai de gând să o laşi să mintă în halul ăsta, tată?

— Mă îndoiesc că minte, răspunse el. Nu e slujnică prin naştere, ci pentru că eu am hotărât astfel. Dar ne îndepărtăm de la subiect. La ce oră ai plecat de aici, Rowena?

— La prânz.

— Din nou minte! aproape că ţipă Beatrix. Cum poţi să asculţi...?

— Să nu mai aud un singur cuvânt, Beatrix, o avertiză Warrick pe un ton de gheaţă.

— Ora la care am plecat poate fi verificată, stăpâne, sugeră Rowena. Doamna Blouet vă va spune că m-a căutat, dar nu m-a putut găsi întreaga după-amiază. Şi paznicul de la poarta din spate vă poate spune exact la

ce oră a început Mildred să-l ţină de vorbă ca eu să pot trece neobservată. Speranţa mea este că nu îl veţi pedepsi pentru neglijenţă, întrucât dacă ar fi fost mai atent, nu m-aţi mai fi găsit la poartă, ci în temniţă - cel puţin, ce ar fi rămas din mine, încheie ea, privind-o pe Beatrix cu un dezgust vădit.

— Ce ai de spus, Beatrix? întrebă Warrick.

— Minte, pufni aceasta dispreţuitor. Adu-i pe cei care îi susţin minciunile. Lasă-i să mi-o spună în faţă.

— Ca să îi poţi intimida? răspunse el cu acel zâmbet pe cart Rowena îl ura atât de tare. Nu cred. Vreau să aflu un lucru însă. Dacă ţi-a furat perlele, de ce nu le-a luat cu ea când a evadat?

— De unde să ştiu eu cum gândeşte o târfă?

Această remarcă readuse pe chipul lui Warrick o grimasă sinistră. Beatrix îl fixă cu o privire inexpresivă; era prea furioasă ca să-i fie teamă. Dar când încruntătura se îndreptă spre Melisant, fata lui mai mică izbucni rapid în lacrimi.

— Ea m-a pus să mint! boci Melisant frenetic. Eu nu am vrut să o fac, dar m-a pălmuit şi m-a ameninţat că va spune că eu i-am furat colierul dacă nu voi da vina pe amanta ta! îmi pare rău, tatăl Nu am vrut să îi fac rău, dar Beatrix era atât de furioasă pe tine...

— Da, pe mine, mormăi Warrick pe un ton jos. Toate sunt pentru binele meu. Ei bine, ceea ce obţii acum, Beatrix, este spre beneficiul tău şi este un lucru pe care îl meritai de multă vreme.

Capitolul 39

Warrick îşi biciui fiica chiar acolo, de faţă cu toţi, folosind cureaua groasă de la sabie. Rowena se lăsă pe spate pe scaun şi închise ochii ca să nu vadă, dar nu putea să blocheze şi sunetele. Scena era de o brutalitate cumplită. Ţipetele lui Beatrix deveniră răguşite, implorările ei demne de milă. Rowena trebui să-şi muşte buzele ca să nu încerce să pună capăt pedepsei. La final însă, după ce se căise din tot sufletul, fata era complet liniştită.

Doamnele o ajutară să iasă din sală, iar Warrick se prăbuşi în scaunul de lângă Rowena.

— Asta ar fi trebuit să-mi domolească furia, dar nu a făcut-o.

— Pe a mea a rezolvat-o cu siguranţă.

Dinspre el se auzi un râset înfundat,

— Fetiţo…

— Nu, îmi pare rău, spuse ea serios. Nu este momentul pentru glume. Şi furia ta continuă este de înţeles. Trebuie să te doară sufletul să afli că propriul tău copil ar face rău altuia. Dar încearcă să-ţi aminteşti că este doar un copil, cu reacţii copilăreşti, şi exact asta a fost tentativa ei de răzbunare.

— Încerci să mă consolezi? întrebă el.

— Doamne fereşte, nici nu m-aş gândi la una ca asta!

Warrick nu-şi mai putu stăvili râsul.

— Mă bucur că te mai afli aici.

Rowena rămase fără răsuflare la acele cuvinte.

— Chiar te bucuri? întrebă ea şoptit.

— Da, nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu nevoit să te urmăresc pe ploaia asta.

Îl privi sever până când observă arcuirea buzelor lui. Temutul dragon o tachina cumva?

O uimea cât de relaxată era acum în preajma lui. Într-adevăr, nu mai părea să fie cel care o luase prizonieră şi nici ea nu mai părea să-i fie prizonieră. Oare acea noapte de dragoste pe care o împărtăşiseră pusese capăt răzbunării lui? Gândul era prea tentant pentru a nu fi explorat mai cu atenţie.

— Problema furtului meu, începu ea precaut, a fost rezolvată spre satisfacţia ta?

— Da - în acest caz.

Această tachinare nu era de bun augur. Cum însă enervarea nu apăruse pe faţa lui, Rowena continuă:

— Dar... popasul meu temporar din pădure?

Warrick pufni la termenul blând pe care îl folosise ea pentru ceea ce aproape că fusese o evadare reuşită dacă fratele ei nu s-ar fi aflat în zonă căutând să se răzbune.

— Ce vrei să mă întrebi?

— Voi fi pedepsită pentru asta?

— Aş fi un monstru să fac aşa ceva, având în vedere soarta care te aştepta dacă ai fi rămas la castel.

— De fapt... spuse ea zâmbind.

— Nu răspunde, o avertiză el.

— Ce? întrebă ea cu inocenţă.

Încruntătura lui nu era câtuşi de puţin intimidantă.

— Acum că ne-am ocupat de furtul şi de evadarea ta, ai vrea să discutăm şi despre îndrăzneala ta?

Rowena îşi dădu ochii peste cap, dorindu-şi ca el să nu fi avut o memorie atât de bună.

— Aş prefera ca această discuţie să fie lăsată pentru un moment viitor - un moment îndepărtat din viitor. Dar mai este un lucru... Acum că era atât de aproape să întrebe,

îşi pierduse îndrăzneala. El era într-o dispoziţie relaxată, în ciuda scenei dezagreabile de mai devreme să schimbe asta, să vadă din nou acea privire crudă, însă trebuia să afle dacă noua lui atitudine avea rădăcini adânci. În final se încumetă: Mai vrei să-mi iei copilul, Warrick?

Se întâmplă exact ceea ce se temuse - masca de cruzime reveni instantaneu, împreună cu îngustarea buzelor, micşorarea ochilor şi ameninţarea rece din ton:

— Ce te face să crezi că nu aş mai vrea să-l iau?

— Eu... nu am crezut asta... doar că...

— Deci l-ai creşte tu să fie iobag?

— Eu nu simt iobagă! izbucni ea. Am propriile mele proprietăţi.

— Nu ai alte drepturi în afara celor pe care ţi le dau eu, mormăi el.

— Ce vei face tu cu copilul? Cine va avea grijă de el cât tu eşti plecat la războaiele tale blestemate? O slujnică? Soţia ta?

— Dacă îmi oferi un fiu, voi avea eu însumi grijă de el, replică el fără a părea să-i observe tonul dispreţuitor. Vreau un fiu. O fiică? Ridică din umeri. Şi fiicele bastarde sunt bune la ceva, aşa cum tocmai am aflat.

Era atât de furioasă, că-i venea să ţipe, însă nu era indicat să-şi piardă cumpătul, aşa că îşi controlă mimica şi întrebă pe un ton moderat:

— Şi hrănirea, şi iubirea, şi o instruire corespunzătoare?

El ridică o sprânceană.

— Crezi că nu sunt în stare să ofer aceste lucruri?

— Da. Beatrix este un bun exemplu.

Fusese o lovitură dură. Expresia lui se transformă în una de suferinţă.

În mod incredibil şi Rowena simţi o strângere în piept. Compasiunea o făcu să se mute de pe scaunul ei pe al lui.

— Îmi pare rău! izbucni ea cuprinzându-i gâtul cu mâinile. Nu am vrut să spun asta, jur că nu am vrut! Nu este vina ta că ţara este atât de plină de fărădelegi încât

trebuie mereu să protejezi ce este al tău, în loc să fii acasă cu familia ta. Blestematul de Stephen este de vină. Din cauza lui, propriul meu tată a plecat în mod repetat la luptă şi vezi cât de nestăpânită m-a făcut pe mine asta, chiar dacă am avut-o pe mama să mă educe. Poţi să fii acuzat doar de faptul că nu mă mai sperii, aşa că limba asta afurisită o ia razna…

— Taci din gură.

Warrick tremura. Rowena încercă să se lase pe spate ca să-i vadă faţa, dar el o ţinea prea strâns în braţe. Scotea nişte sunete cumplite.

— Warrick? întrebă ea înfricoşată. Doar… doar nu plângi, nu-i aşa?

El se zgudui şi mai tare. Sprâncenele Rowenei se apropiară una de cealaltă bănuitor. Capul lui se ridică în final de pe umărul ei, dar o singură privire spre ea fu de ajuns ca râsul lui mocnit să se transforme într-un hohot dezlănţuit. Rowena ţâţâi de exasperare şi îl lovi în piept. Warrick îi prinse faţa cu ambele mâini şi o sărută, doar că chicotea în continuare, aşa că fu un sărut gâdilat - cel puţin la început. Furioasă pentru renghiul pe care i-l jucase, îşi strecură mâinile în părul lui şi îşi apăsă sânii puternic de pieptul lui. Asta domoli şi amuzamentul lui, şi enervarea ei. Când se despărţiră, amândoi rămăseseră fără suflare. Rowena stătuse prea confortabil ca să se mişte, deşi nu fusese invitată în poala lui, şi avu nevoie de un anumit efort să se ridice. El o strânse de talie, mângâind-o tandru pe şold.

— Eşti atât de naivă! Nu poţi nici măcar să te cerţi ca lumea, pentru că te gândeşti prea mult că vei răni sentimentele adversarului.

Nu se aflau singuri în sală, dar nimeni nu părea să-i bage în seamă. Rowenei nu prea îi păsa, şi asta o surprinse. Cu doar câteva nopţi în urmă, o îngrozise faptul că fusese ţinută în poală în văzul tuturor. Şi cu doar câteva nopţi în urmă, Warrick nu i-ar fi spus aşa ceva.

— După cum se întâmplă, majoritatea femeilor au acest defect al compasiunii. Mă cerţi pentru că sunt prea feminină, Warrick?

— Am indicat doar că există momente când trebuie să fii lipsită de milă şi momente când trebuie să fii feminină. Chiar în momentul acesta, însă, te prefer feminină.

Rowena se întinse languros, frecându-şi corpul de al lui. El îşi ţinu respiraţia.

— A fost suficient de feminin pentru tine? îl tachină ea.

— Mai degrabă lipsit de milă - sau vrei să te car în pat acum?

Nu ar fi deranjat-o deloc; în schimb, zise:

— Ai uitat că ai comandat o baie?

— Dacă ai spus asta ca să-mi răcoreşti pasiunea, uiţi ultima baie pe care am făcut-o - cu tine în ea.

— Nu, nu uit, dar este probabil ca apa să se răcească din nou, îl avertiză ea.

El se aplecă să îi sărute gâtul.

— Te deranjează?

— Atunci m-a deranjat?

Chicotind, Warrick se ridică şi o ajută să se pună pe picioare.

— Haide atunci, şi adu şi vinul. Sper că de data asta n-o să te îneci.

— Nu, sunt sigură că nu am să o fac.

Rowena nu era obişnuită cu jocurile acelea pline de subînţelesuri. Îi făceau obrajii să strălucească, dar şi pulsul să o ia razna. Era în continuare prizoniera lui, se părea - prizoniera dorinţelor lui. Dar poate că şi Warrick era prizonierul dorinţelor ei.

Capitolul 40

— Trimisesem un om în faţă, la Câmpurile Gilly, să cerceteze zona. Până când s-a întors el să raporteze că nu găsise nici un fel de activitate, eu primisem deja alte rapoarte despre o Armată mare înaintând spre nord, spre Fulkhurst.

— Deci ştiai despre armata din pădure? exclamă Rowena. M-ai lăsat să vorbesc la nesfârşit despre asta, încercând să te conving de pericole, cât timp tu…

— Care e problema ta de fapt? Nu ţi-am ascultat fiecare cuvânt?

— Ai fost amuzat de fiecare cuvânt, răspunse ea indignată.

— Nu de fiecare.

Acea remarcă o făcu să închidă gura pe moment. Îi ceruse din nou numele fratelui ei. Apoi se gândise să întrebe unde se aflau moşiile ei, gândindu-se probabil că Gilbert se afla acolo. Devenise destul de enervat de faptul că Rowena nu-i răspundea la fiecare întrebare şi ea putea doar să ghicească furia pe care i-o provocase mârşăvia lui Gilbert.

Nu părăsiseră camera lui în acea dimineaţă, deşi Warrick era treaz de câteva ore. Armata lui Gilbert, sau ceea ce rămăsese din ea, nu venise să asedieze castelul în timpul nopţii şi nu era probabil să o mai facă. Curioasă, Rowena voise să ştie ce îl făcuse să se întoarcă atât de rapid la Fulkhurst. Asta îi povestea el acum - dar ea nu se

putea abţine să nu-l întrerupă.

Warrick aşteptă un moment, să vadă dacă ea mai avea ceva de spus, apoi continuă:

— Întrucât nu am dat peste această armată până la finalul primei zile de marş, m-am gândit că ar fi prudent să mă întorc acasă. La asta mă puteam aştepta de la d'Ambray, să mă ademenească să ies, ca el să poată ataca Fulkhurst în absenţa mea. În schimb, fratele tău a fost cel care s-a gândit la asta. Mă întreb dacă nu cumva d'Ambray a fost anunţat despre cealaltă armată şi a crezut că este a mea, aşteptând să-l prind pe el în capcană. Dacă aşa au stat lucrurile, probabil că a fost furios că îi dibuisem planul.

Warrick avea să fie şi mai furios dacă afla vreodată că d'Ambray şi fratele ei vitreg erau una şi aceeaşi persoană.

Ar fi putut să ghicească totuşi. Rowena era surprinsă că nu o făcuse, de vreme ce o singură armată fusese văzută în zonă. Dar ca să ajungă la concluzia corectă, ar fi trebuit să recunoască faptul că inamicul său de moarte fusese cel care îl capturase şi maltratase la Kirkburough. Era dispus să accepte orice altă posibilitate, indiferent cât de iraţională, înainte să o accepţi pe aceea.

Rowena evitase subiectul prea multă vreme. De îndată ce ajunsese la concluzia că el nu avea să o ucidă când îi afla identitatea, ar fi trebuit să îi spună adevărul. Acum i-ar fi putut vedea tăcerea ca o metodă de a complota împotriva lui, seducţia ca un mijloc de a-i afla planurile pentru a i le dezvălui lui Gilbert. Până la urmă, de ce să creadă că ea îşi ura fratele vitreg, când era la fel de probabil ca ei doi să conspire împotriva lui? Adevărul spus acum nu avea să-i atragă doar furia lui, ci şi dorinţa de răzbunare. Nu putea suporta asta acum, nu când descoperea că avea sentimente puternice pentru Warrick.

Fusese o prostie din partea ei, o ştia prea bine. Mildred o avertizase în privinţa acestei posibilităţi. Deşi râsese

atunci, nu ştia cum ar fi putut să prevină desfăşurarea evenimentelor, căci şi întâmplase fără ca ea să îşi dea seama. Vinovate erau afurisitele ei de sentimente, asupra cărora nu avea niciun control. Era greu să-i displacă un bărbat cu care se simţea atât de bine în aşternut. Era şi mai greu să-i displacă unul care îi arăta mereu latura mal tandră a personalităţii sale.

Termină să îşi pieptene părul şi începu să şi-l împletească. Purta din nou rochia galbenă, care nu atrăsese comentarii în ultimele două zile, deşi avea şi straiele de servitoare pe care le adusese înapoi din pădure. Îl testa pe Warrick purtându-şi propria rochie, vrând să vadă cât de strict dorea el să-şi respecte planul iniţial după ce atitudinea lui faţă de ea se schimbase.

Se întoarse să îl întrebe:

— Crezi că d'Ambray va mai încerca vreun vicleşug?

— Nu intenţionez să-i mai ofer ocazia. Pornesc spre castelul lui peste două zile.

Degetele Rowenei înţepeniră în aer, respiraţia îi rămase în gât.

— Care? Adică, are mai mult de unul?

— Da, şi stăpâneşte şi nişte cetăţi asupra cărora nu are niciun drept. Dar Castelul Ambray i-l voi lua. Sper că de data aceasta va fi înăuntru când îl ocup.

Dacă Gilbert nu era, mama Rowenei avea să fie. Lady Anne ar fi putut fi eliberată în sfârşit de sub controlul lui Gilbert - sau Ar fi putut fi rănită dacă Ambray nu se preda, dacă bătălia se ducea în interiorul castelului.

— Tu şi oamenii tăi ucideţi pe toată lumea când ocupaţi un castel? întrebă ea ezitant.

— A fost cineva ucis la Kirkburough?

— Kirkburough nu era apărat, îi aminti ea. Ambray va fi.

— Bărbaţii mor în lupte, Rowena, dar nu am ucis pe nimeni fără motiv. De ce întrebi? vru el să ştie. Şi dacă îmi spui că eşti îngrijorată pentru nişte oameni pe care nu

îi cunoşti, o să...

— Nu mă ameninţa atât de devreme, îl întrerupse ea furioasă. Mă gândeam doar la femei şi copii. Are acest lord o familie, o soţie... o mamă?

— Pe nimeni de când a murit tatăl lui - nu, de fapt, ar mai fi văduva şi fiica vitregă a tatălui, dar nu sunt rude de sânge cu el.

— Dar am auzit spunându-se că distrugi familii întregi când porneşti după un inamic.

— Se spun multe lucruri despre mine, fetiţo, rânji el. Poate că jumătate dintre ele sunt şi adevărate.

Warrick nu-i spunea ceea ce avea nevoie să audă. Ameţită de frică, întrebă direct:

— Deci nu le vei ucide pe acele femei, deşi sunt înrudite cu Lord d' Ambray prin căsătorie?

— Dacă aş fi capabil să ucid femei, Rowena, nu ai mai fi aici ca să-mi pui astfel de întrebări prosteşti. Ea se întoarse cu spatele, dar nu înainte ca el să îi vadă expresia afectată. Mormăi o înjurătură şi se apropie, trăgând-o înapoi la pieptul lui. Nu am vrut să sune aşa, încercam doar să explic, îi spuse el. Crezi că îmi plac aceste întrebări ale tale care mă pun într-o lumină atât de proastă? Credeam că nu-ţi mai este frică de mine.

— Nu-mi mai este.

— De ce?

Rowena se întoarse să îl privească, dar culoarea îi urcă de îndată în obraji şi îşi coborî privirea ruşinată. Cu o voce măruntă, plină de căinţă, zise:

— Pentru că nu răneşti femei nici când ai un motiv să o faci, îmi pare rău, Warrick. Nu ar fi trebuit să-mi las gândurile să o ia razna, dar nu-mi place că pleci la război.

— Sunt cavaler...

— Ştiu, şi cavalerii au de luptat o bătălie după alta. Nu este nevoie ca femeilor să le placă asta. Vei... vei lipsi multă vreme?

Braţele lui se strânseră din nou în jurul ei, trăgând-o

mai aproape.

— Da, poate luni de zile. Îţi va fi dor de mine, fetiţo?

— Când jumătate din îndatoririle mele pleacă odată cu tine?

El o plesni peste fund.

— Nu a fost un răspuns potrivit pentru un lord.

— Acel răspuns a fost pentru bărbatul care mă consideră slujnică. Mai am un răspuns pentru bărbatul care a făcut dragoste cu mine noaptea trecută. Pe el o să-l visez şi o să mă rog pentru el şi o să număr zilele până se întoarce…

Warrick o zdrobi în braţele lui. Gura lui o devoră. Înainte ca gândurile ei să se împrăştie de la căldura pe care el i-o stârnise atât de rapid, decise că răspunsul îi fusese pe plac. Îşi dorea doar ca nu tot ce spusese să fie adevărat.

Capitolul 41

Warrick îşi ridică privirea de la tipsia cu hrană rece când văzu prelata cortului dându-se la o parte. Rânji când văzu cine intrase.

— Naiba să te ia, ce cauţi aici, Sheldon? Şi nu-mi spune că erai doar în trecere.

— Am venit cu căruţele de provizii de la Fulkhurst. Poate că ar trebui să arunci lăturile alea şi să aştepţi o friptură de porc. Am numărat o duzină de porci graşi, unul dintre ei este tăiat chiar acum.

— Nu o duceam chiar atât de rău. Satul a avut parte de o vară prosperă înainte să ajungem noi şi m-am asigurat ca rezervele să nu fie duse la castel, deşi i-am lăsat pe toţi sătenii să se Adăpostească acolo.

— Mai multe guri de hrănit, dar mai puţină hrană, râse Sheldon. De obicei asediatorii nu au un asemenea noroc.

— I-am luat pe nepregătite, zise Warrick ridicând din umeri. Dar cum tocmai au strâns recolta, este probabil ca şi castelul să fie bine aprovizionat. A trecut o lună, însă nu cred că au început să reducă raţiile de mâncare.

— Ei bine, am adus câteva maşinării de război pe care le-ai putea folosi.

— Nu mai spune!

— Şi o grămadă de ghiulele. Dar am observat că ţi-ai adus propria catapultă de la Tures. Mai bine îţi aduceam nişte bolovani.

Warrick chicoti.

— Ar fi fost foarte bine primiţi, întrucât cei pe care i-am adus eu s-au scufundat deja în şanţ, fără să fi făcut prea multe stricăciuni. Acum spune-mi ce vânt te aduce, prietene. Nu este războiul tău.

Fu rândul lui Sheldon să ridice din umeri.

— Cum am strâns recolta, înnebuneam de plictiseală. Cu pedepsele pe care le aplici prompt pentru orice încălcare de teritoriu ţi-ai făcut vecinii să respecte cu atâta stricteţe legea, că nimic palpitant nu se mai întâmplă în ţinut. Şi de când a murit Eleanor, nu mai am soţie care să mă mulţumească acasă. Aveam fie varianta să traversez graniţa, să mă duc la curte - ceea ce detest - sau să vin să îmi ofer sfaturile excelente, sau măcar compania, preţ de vreo două săptămâni.

— Eşti bine-venit, deşi sunt şanse mari să te plictiseşti la fel de tare ca acasă.

— Compania ta nu este niciodată plictisitoare, Warrick, nu când este atât de uşor să te provoc, rânji Sheldon. Dar înseamnă asta că ai de gând să aştepţi pur şi simplu să se predea?

— Nu este obiceiul meu să asediez pasiv. Îi ţinem ocupaţi şi alerţi.

— Câte turnuri ai folosit?

— Trei au fost arse, resturile lor umplu acum şanţul. Mai construiesc încă două.

— Asta ar trebui să-i demoralizeze pe cei care veghează de pe ziduri, la fel ca sosirea proviziilor tale. Dar ai reuşit să-l încolţeşti pe lupul cel şiret, sau a scăpat iarăşi?

— Săptămâna trecută le spunea trimişilor mei să se ducă dracului, deşi nu se arată pe ziduri ca să le facă o bucurie arcaşilor mei. Totuşi, în prima săptămână de asediu a izbucnit un foc. Nu ştiu dacă vreun soldat curajos a coborât de pe ziduri ca să ne facă necazuri sau dacă a fost o neatenţie din partea celor din tabăra mea, dar în agitaţia care a urmat, o companie întreagă ar fi putut

evada peste ziduri sau prin poarta din spate, cam este atât de bine ascunsă că nu am reuşit încă să o localizăm, Există şi posibilitatea ca d'Ambray să nu fi fost niciodată aici şi ca administratorul castelului să dea răspunsurile în locul lui.

— Nu ar fi prima oară când ai crezut că l-ai prins şi ţi-a scăpat.

— Da, dar dacă o face de data aceasta, jur că o să-i dărâm castelul piatră cu piatră şi o să iau rămăşiţele cu mine.

— Ar fi un mare păcat. Dacă nu-l vrei tu, de ce nu-l dai familiei Malduit ca zestre a lui Beatrix? Lasă-i pe ei să-l înfrunte după aceea pe d'Ambray - dacă nu îl ucizi tu acum.

Ideea îl făcu pe Warrick să rânjească. Era o răzbunare subtilă, având şi ramificaţii amuzante, mai ales că Lord Reinard încercase să-l păcălească oferindu-i o mireasă care nu-l voia de soţ. Adevărul era că el şi d'Ambray se meritau unul pe celălalt.

— Eşti sigur că nu ai prefera să-l primească Emma, ca să mai te scape de plictiseala de care te plângi? îl tachină Warrick.

Sheldon păru îngrozit.

— Cerule, te rog să nu fii atât de darnic cu noi! O fermă sau o moară ar fi de ajuns pentru Richard. El este învăţatul familiei, până la urmă. Abia şi-a căpătat pintenii, şi sunt de părere că lui Lord John i-a fost milă de el când l-a făcut cavaler anul acesta.

Warrick râse. Richard era intr-adevăr înclinat spre învăţătură, dar toţi cei trei fii ai lui Sheldon, deşi niciunul nu împlinise încă douăzeci de ani, îl moşteneau pe tatăl lor în privinţa aptitudinilor cavalereşti.

— Mai bine să vedem dacă pot să cuceresc Ambray înainte să îl dau altora, admise el.

— Este greu de crezut că nu ai reuşi, având în vedere ce armată ai aici. Cei o sută de oameni pe care i-am adus

cu mine...

— Vor fi bine-veniţi.

— Dar nu sunt necesari, pufni Sheldon. De unde ai atât de mulţi?

— Cavaleri fără pământuri găseşti la tot pasul. Celor care vin la mine nu le plac fărădelegea şi nici maşinaţiunile de la curte. Războaiele mele sunt simple şi clare, armata mea nu este subminată de indecizie sau de prea mulţi lorzi care să se înjunghie în spate pentru supremaţie. Pentru oamenii care preferă luptele păcii...

— Dar asta va fi ultima ta campanie, nu-i aşa? Ce vei face cu o armată atât de mare pe timp de pace?

— Voi păstra măcar jumătate. Am suficiente proprietăţi ca s-o întreţin. Cât despre ceilalţi, poate că le voi sugera să se pună în slujba tânărului Hernie. Se zvoneşte că vrea să încerce să-şi recapete tronul.

— Deci nu vei rămâne neutru în arena politică? chicoti Sheldon.

— Am luptat pentru Stephen doar când asta s-a potrivit intereselor mele, am plătit scutirea când nu mi s-a potrivit şi chiar am luptat împotriva lui dacă unul dintre supuşii lui loiali mi-a devenit duşman. Dar voi primi fericit un rege care ne poate reda pacea, ca să nu fiu deranjat la bătrâneţe de inamici. Cred că angevinul poate să facă asta.

Sheldon era de acord cu el şi vorbiră despre câţiva dintre marii duci care se alăturaseră deja cauzei lui Hernie. Chester îl vizitase pe Sheldon pentru a afla părerea lui despre subiect. Hereford vorbise în privat cu Warrick când acesta fusese ultima oară la Londra. Avea să fie din nou război civil, iar vasalii lui Hernic îşi doreau să ştie în avans cine avea să-i sprijine sau măcar să rămână neutru.

În cele din urmă, Sheldon reveni la subiectul care îl preocupa în prezent.

— L-aş fi adus pe Richard cu mine, dar ne-am oprit la

Fulkhurst în drum şi nu am putut să-l despart de viitoarea lui mireasă. Nu vei crede cât s-a transformat, Warrick. Îmi vine să-i spun fiului meu că te-ai răzgândit şi că te-ai decis să mi-o oferi mie, dar sunt convins că m-ar provoca la duel dacă aş sugera una ca asta. Este mai îndrăgostit ca niciodată.

— Dar manierele ei? întrebă Warrick. Ai observat vreo îmbunătăţire?

— Mica ta lady-slujitoare a făcut minuni într-un timp scurt. I-a cusut Emmei o nouă garderobă şi a instruit-o în fiecare aspect al administrării unui castel şi al îndatoririlor de soţia. Într-adevăr, nu îţi mai poţi da seama că Emma a fost crescută la sat. Este graţioasă, vorbeşte frumos şi…

— Suficient, Sheldon! Richard poate să o ia.

— Atunci voi fi bucuros să o accept ca noră şi nu ca soţie.

— Asta nu a fost niciodată în dubiu, pufni Warrick. Apoi întrebă cu nonşalanţă: Şi profesoara Emmei? Cum o mai duce?

— Ah, uitasem, nu ai mai văzut-o de o lună, aşa este?

Warrick nu avea nevoie să i se amintească asta. Îşi dorea să se întoarcă acasă. Pentru întâia oară după foarte mulţi ani avea un motiv să se întoarcă acasă şi era frustrant că nu putea să o facă.

— Cum simt târfele din tabără? se interesă Sheldon. Merită încercate?

— Habar n-am, mormăi Warrick. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare. Rowena se simte bine? Mănâncă aşa cum trebuie? Emma nu o oboseşte, nu-i aşa?

— După mine, îi prieşte că nu te afli tu acolo să o intimidezi. Adaugă frumuseţe şi graţie castelului tău. Emma o adoră. Servitorii îi cer sfatul. Melisant preferă compania ei decât pe cea a propriei profesoare. Da, până şi fiica ta mai mică şi-a îmbunătăţit comportamentul de când Beatrix a fost trimisă să locuiască la viitorii ei socri. Cred că poţi să-i mulţumeşti micuţei Rowena şi pentru

asta.

— Poate că ar trebui să o aduc aici, zise Warrick sec. Poate să cucerească Ambray de una singură.

— O lăudam prea mult?

— Da - şi degeaba. Deja m-am hotărât cine îmi va fi noua soţie.

Expresia lui Sheldon deveni neutră preţ de o secundă, înainte să explodeze:

— Nu ai făcut-o! Spune-mi că nu! Naiba să te ia, Warrick, aş fi putut să jur că începuse să-ţi placă Lady Rowena. Da, nu are pământuri. Şi nu are familie. Nu ai tu destule ca problemele inimii să devină prioritare? Cine este această lady? Ce îţi poate aduce atât de important că ai mai risca încă o Isabella?

Warrick ridică din umeri.

— Susţine că are ceva proprietăţi, dar dintr-o încăpăţânare prostească, nu vrea să-mi spună unde se află.

— Nu vrea? Nu îţi spune...? Sprâncenele stufoase ale lui Sheldon se apropiară. Mi-ai făcut-o cumva, prietene?

— Da, fătuca m-a vrăjit, exact cum ai crezut tu. Şi cum deja mi-a ocupat castelul, nu-mi rămâne decât să o fac doamna mea şi după lege.

Capitolul 42

Rowena râse când nasul Emmei se strâmbă la mirosul rânced al grăsimii în fierbere.

— Chiar trebuie să ştiu totul despre orice subiect? Până şi cum se fac lumânările?

— Te vei considera norocoasă să ai în serviciul tău pe cineva care să ştie să facă lumânări. Dacă nu vei avea pe nimeni, ce vei face? Vei angaja o persoană, punându-l astfel pe soţul tău la cheltuială, sau vei reuşi să instruieşti o servitoare? Dacă săpunăreasa va şti să facă doar săpun de leşie, nu vei mai beneficia niciodată de săpunurile cu miros dulce pe care le preferi, pentru că negustorii cer prea mult pentru ele? Sau vei putea să-ţi faci propriul săpun?

Emma roşi ca de fiecare dată când punea o întrebare nesăbuită.

— Sper ca Richard să aprecieze caznele prin care trec pentru el.

— Va aprecia că gospodăria îi este condusă aşa cum trebuie. Pe el nu-l interesează focul din bucătărie, vaca scăpată în curtea unde se usucă rufele sau negustorul care ţi-a cerut prea mult pentru piper şi pe care l-ai alungat. Richard va vedea peştii copţi pregătiţi rapid şi ouăle de pe masă, îţi va zâmbi şi îţi va povesti despre ziua lui, care nu va fi nimic în comparaţie cu a ta Şi se va lăuda prietenilor că are cea mai grozavă soţie din ţinut. Nu se plânge niciodată, nu-l deranjează niciodată cu

probleme despre care el nu ştie nimic şi umblă rareori la cufărul cu bani.

— Trebuie chiar să fiu un model de sfinţenie? chicoti Emma.

— Sigur că nu, răspunse Rowena îndrumând-o departe de mirosul greţos al grăsimii fierte. Dacă aş fi avut ghinionul să fiu în continuare măritată cu acel depravat bătrân, Lyons, poate că aş fi cumpărat piperul la suprapreţ şi i-aş fi umplut peştii cu el. Eu îţi ofer doar sfaturi generale, draga mea, sfaturi pe care mi le-a dat şi mie mama. O să te descurci singură cu Richard, nu-ţi fie teamă. Acum du-te şi caut-o pe Edith. Nu este nevoie să te ghidez eu prin acest proces când poate să o facă ea. Şi nu mai mă întrebe de ce nu poţi pur şi simplu să afli cum se face. Ceea ce auzi se uită rapid, dar ceea ce faci tu rămâne pentru multă vreme.

Rowena se întoarse în sală, la lucrul de mână pe care şi-l lăsase lângă vatră. Îi făcea lui Warrick o tunică din catifea roşu-aprins, o sarcină complicată, întrucât materialul gros impunea cusături mici, atente.

Lumina din dormitor ar fi fost mai bună, dar nu se putea obişnui să considere acea cameră ca fiind a ei, deşi în ajunul plecării Warrick o îndemnase să o facă şi deşi ea dormise acolo în fiecare noapte.

Cufărul ei cu haine apăruse şi el în acea zi în cameră. Nu spusese un singur cuvânt despre asta, în afara remarcii despre frumuseţea rochiei violet regal cu tiv auriu pe care o purtase în acea seară. Că îndatoririle ei aveau să se schimbe complet odată cu plecarea lui nu află până a doua zi.

Întâi Emma îi spuse despre nuntă, care avea să aibă loc doar dacă ea învăţa toate îndatoririle unei lady, dar avea permisiunea tatălui ei să o întrebe pe Rowena dacă nu voia să o instruiască. Rowena făcuse o greşeală, probabil, când o întrebase pe Emma cine îi era tatăl. Fusese apoi furioasă o săptămână pe Warrick pentru că nu o

avertizase. Dar în aceeaşi zi Mary Blouet o informase că dacă accepta să o instruiască pe Emma, ceea ce ea făcuse deja, atunci avea să fie scutită de toate celelalte îndatoriri ale ei.

Să o ajute pe Emma era o plăcere. Se ataşase atât de mult de ea, încât avea să-i ducă lipsa când se mărita cu Richard. Nunta nu avea să aibă loc însă până la întoarcerea lui Warrick, a cărei dată mi putea fi ghicită de nimeni.

Avuseseră loc şi alte schimbări. Beatrix fusese trimisă la noua ei familie în ziua de după pedeapsă şi întreg castelul răsuflase de uşurare. Odată ce Warrick plecase, fiica lui mai mică făcu încercări sfioase să se apropie de Rowena, încercări pe care ea le încurajă, descoperind că fata nu era la fel de răutăcioasă precum crezuse Mildred, doar că fusese rău influenţată de sora ei mai mare.

De schimbarea de situaţie a Rowenei profitară şi alţii, deşi era înclinată să creadă că cel mai mare efect îl avea locul în care dormea ea acum. Mary îi împărtăşea acum problemele ei şi soţul acesteia îi păstra cele mai bune bucăţi de mâncare. Până şi intendentul lui Warrick se consulta cu ea înainte să-l trimită pe John Giffard în cel mai apropiat oraş după provizii. John, când nu făcea comisioane, li se alătura ei şi lui Mildred la ora mesei. Deşi Melisant o invitase pe Rowena să ia cina cu ea şi cu Lady Roberta - singura care încă o mai dispreţuia - la masa stăpânului, acesta era un lucru pe care nu ar fi îndrăznit să-l facă. Poate că Warrick îi uşurase sarcinile înainte să plece, dar nu spusese că nu o mai considera o servitoare. În această calitate, deşi purta veşminte fastuoase, nu putea să mănânce la masa stăpânului.

Deşi zilele îi erau pline, descoperi că avea în continuare destul timp să se gândească la Warrick. Şi ştiu că sentimentele ei o luaseră razna când începu să o chinuie dorul de el. Dar fără ca el să fie acolo şi să se uite la ea cu acei ochi plini de dorinţă, îşi pierdu încrederea pe care o

căpătase în acele ultime zile petrecute împreună cu el. O dorise, îi făcuse concesii la care ea nu s-ar fi aşteptat, dar ea era până la urmă doar amanta lui, slujnica, prizoniera. Nu se putea aştepta la mai multe. Era posibil chiar ca la întoarcerea lui să constate că trecerea timpului îi estompase amintirile şi că Warrick găsise pe altcineva care să îl intereseze.

— Doamnă, trebuie să veniţi cu mine.

Ridică privirea şi îl văzu pe Sir Thomas, murdar de la drumul lung, stând în faţa ei. Părăsise castelul împreună cu Warrick în urmă cu o lună. Privi cu speranţă dincolo de el.

— S-a întors Warrick?

— Nu, doamnă, se află în continuare la Castelul Ambray.

— Şi mă vei duce acolo?

— În cea mai mare grabă.

Culoarea i se scurse din obraji.

— Este rănit?

— Sigur că nu.

— Nu este cazul să-mi răspunzi de parcă ar fi fost o întrebare prostească, izbucni ea. Ce să cred, când mi-ai spus că trebuie să vin în grabă?

— A fost ordinul stăpânului, explică el. Dar nu vom călători atât de rapid încât să ajungeţi la fel de murdară ca mine acolo. Eu am călărit toată noaptea, dar mi s-a permis o zi şi jumătate ca să vă aduc în siguranţă la Ambray. Dacă v-aţi grăbi acum să vă luaţi câteva haine şi ce mai aveţi nevoie, am putea călări într-un ritm lejer.

Sprâncenele Rowenei se împreunară de curiozitate.

— Ştii cumva de ce sunt chemată?

— Nu, doamnă.

Ea icni dintr-odată, lovită de un gând.

— A cucerit Ambray?

— Este sub asediu, dar suficient de sigur ca să vă aventuraţi acolo o vreme.

Atunci chemarea lui nu avea nicio logică.

Capitolul 43

Mai exista un singur motiv pentru care putea fi chemată acolo. Îi dădu fiori de teamă pe durata întregii călătorii, dar era cu siguranţă o posibilitate - nu, era un lucru probabil. Warrick îl văzuse pe Gilbert pe fortificaţii şi îl recunoscuse. Poate că se ducea să înfrunte cea mai neagră furie a lui, privirea cea mai cruntă. Putea să îşi dorească din nou răzbunare, poate chiar să o folosească împotriva lui Gilbert, să o tortureze în faţa zidurilor, să o spânzure - nu, nu, nu avea să facă una ca asta. Dar îşi aminti felul în care fusese biciuită Beatrix. Îşi aminti temniţa. Îşi aminti că fusese legată cu lanţurile de pat - ei bine, asta nu se sfârşise chiar atât de rău, dar acea bătaie...

Era atât de înfricoşată în momentul în care ajunseră la Ambray, că abia observă castelul scufundat în tăcere, învăluit de ceaţă. Fu dusă direct la cortul ridicat pentru Warrick, dar el nu ora înăuntru. Asta nu o ajută să se liniştească. Era acolo. Dorea ca totul să se termine, oricare ar fi fost motivul pentru care fusese chemată. Dar nu avu nici măcar timp să se enerveze pentru că ora făcută să aştepte, pentru că Warrick intră în mai puţin de un minut. Nici nu apucă să-i evalueze dispoziţia, căci o luă în braţe. Fără a-i da ocazia să spună un singur cuvânt, gura lui o acoperi pe a ei şi o sărută cu nesaţ.

Posesivitatea exprimată de acel sărut o copleşi. Neliniştea ei nu reveni de îndată ce i se permise să

respire din nou, nu îi străbătu simţurile excitate până când Warrick n-o culcă în aşternuturi şi, aruncându-şi într-o parte centura pentru sabie, se lăsă în genunchi pentru a se năpusti asupra ei.

— Stai! strigă ea, ridicând ambele mâini pentru a-l ţine la distanţă de ea. Ce înseamnă asta, Warrick? De ce am fost chemată aici?

— Pentru că mi-a fost dor de tine, răspunse el, aplecându-se să-i şoptească la ureche: Pentru că am simţit că aş înnebuni dacă ar mai trece o singură zi fără să te văd.

— Asta este tot?

— Nu este suficient?

Uşurarea ei era atât de mare, că îl sărută cu mai multă pasiune decât îi arătase vreodată. Mâinile lui veniră peste sânii ei, revendicându-i.

Mâinile ei se opriră pe şoldurile lui, trăgându-l mai aproape. Dar era o îmbrăţişare stângace, încurcată de hainele pe care el nu avea timp să le scoată, căci ar fi însemnat să se oprească din sărut.

Când reuşi în final să îşi scoată tunica, o făcu atât de zorit că o făcu să râdă.

— Strici mai multe haine decât pot eu cârpi.

— Te deranjează?

— Nu, le poţi sfâşia şi pe ale mele, dacă doreşti. Dar cred că eu pot să le scot mai repede.

— Nu, îmi place aşa cum eşti acum. Nu îţi poţi închipui de câte ori te-am văzut exact aşa în imaginaţia mea.

Rowena îşi plimbă mâinile pe pieptul lui dezgolit, apoi se ridică pe vârfuri să îi lingă un sfârc.

— De la fel de multe ori cum ţi-ai imaginat că fac asta?

— Rowena… nu o face, spuse el răguşit şi încercă să o împingă la loc, dar ea se ţinu strâns şi atacă celălalt sfârc. Termină, sau îmi dau drumul cum intru în tine.

— Pe mine nu mă deranjează, dacă îţi face ţie plăcere, Warrick. Crezi că nu mă voi asigura că o să te ocupi şi de

mine după aceea?

El îi ridică fustele şi se afundă în ea. După aceea, într-adevăr, Rowena se asigură că el avea să-i ofere aceeaşi plăcere.

Warrick nu îşi părăsi cortul în acea după-amiază şi nici în acea seară. În dimineaţa următoare, când Rowena se trezi, scutierul o informă că Sir Thomas aştepta să o ducă la Fulkhurst. Nu mai era nicio urmă de Warrick.

Fu amuzată, apoi iritată. Să fie adusă atâta drum pentru o singură zi de iubire? Nu vedea de ce nu ar fi putut să rămână mal multă vreme.

Ceru să fie dusă la Warrick de îndată ce se îmbrăcă. Când ieşi din cort îl găsi pe Bernard, care o aştepta să o escorteze la Sir Thomas. Băiatul scutură din cap şi se încruntă, încercând să îşi amintească mesajul pe care fusese instruit să i-l transmită dacă primea o astfel de solicitare.

— A spus să vă spun, doamnă, că dacă vă vede iarăşi, este probabil că v-ar ţine aici. Dar nu este un loc pentru dumneavoastră, deci trebuie să plecaţi.

Rowena deschise gura ca să se certe cu el, dar o închise la fel de repede. Cerule, cum de putuse să uite unde se afla?

Se întoarse să se uite la castel şi la tumul din spatele zidurilor. Mama ei era undeva acolo, atât de aproape, dar imposibil de atins pe moment. Dar în curând Anne avea să fie eliberată din locul care îi fusese închisoare în ultimii trei ani. Warrick avea să o facă. Nu avea să plece înainte de asta.

Câteva dintre zidurile exterioare fuseseră avariate de catapultă, dar nu suficient ca să le dărâme sau ca să creeze o breşă. Rowena ştia însă unde se afla poarta din spate. Pe acolo intrase prima oară când fusese acolo, când ea şi mama ei fuseseră despărţite. Dar această mărturisire i-ar fi dovedit lui Warrick că ştia bine castelul şi că îl cunoştea pe Gilbert, deci trebuia să se abţină.

Cum să procedeze ca să rămână acolo până la încheierea asediului? Putea să refuze să plece. Dacă ar fi avut ocazia să discute cu Warrick, ştia că îl putea convinge s-o lase, dacă nu chiar în tabără, măcar în apropiere. Dar cum putea apoi să ajungă la mama ei fără ca Warrick să fie prezent? Nu putea, şi Anne nu avea să se gândească să se prefacă la vederea Rowenei.

Era mai bine să plece, deşi era înnebunitor să ştie că nu-şi putea ajuta mama să evadeze mai devreme decât putea să o facă Warrick. Şi cum nu era sigură că ajutorul ei ar fi fost de folos, era mai bine să nu-l ofere.

Dar în curând Anne avea să fie eliberată. Şi Warrick avea fie s-o trimită pe o moşie dintre cele pe care le moştenise, ceea ce ar fi ţinut-o aproape de Gilbert - deşi nu era probabil ca el să încerce să o captureze din nou, întrucât nu-i mai era utilă împotriva Rowenei sau a oricui altcuiva fie ar fi trimis-o la Fulkhurst până la finalul războiului. Acolo Rowena ar fi avut o oportunitate mai bună să îşi avertizeze mama că nu trebuia să o recunoască în prezenţa lui Warrick. Şi urmau să fie din nou împreună, în sfârşit.

Capitolul 44

Warrick se blestemă a suta oară pentru că cedase nevoilor lui şi trimisese după Rowena. Revederea nu-l făcuse să se simtă mai bine. Fusese dulce, foarte dulce, dar acum tânjea după ea şi mai mult ca înainte, deoarece şi-o dorea mai mult ca niciodată - şi ea plecase de doar două zile.

Efectul vizitei fusese acela de a-l mobiliza să încheie asediul într-o manieră mai agresivă. Intensifică lucrul la cele două turnuri ca să fie gata până dimineaţa şi începu construcţia la încă două. Trimise patrule să găsească alţi bolovani şi proiectile grele pentru catapultă. Fură strânse toate cazanele din sat pentru a fi umplute cu pământ şi pietre mici şi folosite drept proiectile. Dădu ordinul să se înceapă săparea unui tunel dacă atacul de a doua zi eşua, deşi nu avea mineri printre oşteni ca să supravegheze o asemenea operaţiune.

În acea seară inspectase tumul de lemn în care avea să se afle chiar el. Intenţiona să stea chiar pe platforma de sus când aceasta era trecută peste şanţ şi peste apă şi lăsată să se sprijine de ziduri. În acel moment avea să fie deja în flăcări, întrucât apărătorii aveau să tragă săgeţi aprinse de îndată ce ajungea destul de aproape de fortificaţii, astfel că întregul proces trebuia să se deruleze rapid, înainte ca turnul să devină un mormânt în flăcări pentru cei din interiorul său. Dar fiind o scară acoperită, oferea cea mai multă protecţie pentru oamenii pe care îi

alesese să atace zidurile şi apoi să coboare şi să deschidă porţile pentru restul armatei. El intenţiona să se afle în mijlocul lor, primul în luptă, nu ultimul.

Tocmai dădea ordinul ca cele două turnuri să fie din nou stropite cu apă când fu găsit de Sheldon.

— Asta ar trebui să te amuze, Warrick, zise acesta, în timp ce trăgea după el o femeie foarte speriată şi foarte udă. Susţine că ea şi doamna ei au provocat îmbolnăvirea a jumătate din garnizoană. Au făcut asta ca să putem ocupa castelul chiar în noaptea asta, aproape fără niciun efort.

— Aşa să fie? Tonul lui Warrick era la fel de sec ca al lui Sheldon. Şi când noi sărim să profităm de acest ajutor neaşteptat, sunt sigur că îmi voi pierde jumătate din armată în această capcană. Mă cred un imbecil, să cad într-o capcană atât de ieftină? Şi să se folosească de o femeie! Scoate adevărul de la ea, nu-mi pasă cum.

Femeia izbucni în lacrimi auzind asta.

— Nu, vă rog! Este adevărat ce spun. Doamna mea nu îl iubeşte pe noul lord şi îl dispreţuia pe tatăl lui. Ambray a fost o temniţă pentru noi. Nu vrem decât să plecăm!

— Ai reuşit să ieşi, fătucă, observă Sheldon. Aşa putea să facă şi doamna ta. De ce nu aţi plecat pur şi simplu, în loc să uneltiţi...

— Pentru că am nevoie de o escortă ca să ajung la proprietăţile mele, zise Anne din spatele lui Sheldon. Am sperat să te ajut oferindu-ţi ceea ce-ţi doreşti, anume Ambray, în schimbul acestei escorte.

— Milady, ar fi trebuit să aşteptaţi! se plânse servitoarea. Nu ar fi trebuit să...

— Taci din gură, Helvise! răbufni doamna. Nu am avut răbdare să mai aştept când poarta aia era nepăzită. Şi prefer să fiu aici decât acolo, fie că ne crede, fie că nu.

Era la fel de udă ca servitoarea ei după ce traversase şanţul prin apă, dar avea o atitudine regală în ciuda pazniculuі, care în continuare o ţinea puternic de braţ.

Sheldon se holbă la ea deopotrivă amuzat şi fascinat, întrucât era o femeie frumoasă, lucru vizibil chiar în starea ei zdrenţuită. Warrick era doar amuzat, pentru că îi părea cunoscută, deşi nu o întâlnise niciodată.

— Deci ar trebui să vă credem, doamnă, doar pentru că ne spuneţi că aşa stau lucrurile? întrebă Warrick cu scepticism.

Apoi Sheldon întrebă:

— Cine sunteţi, doamnă?

— Anne Belleme.

— Belleme, acum d'Ambray, pufni Warrick.

— Nu, nu recunosc acel nume ca fiind al meu, întrucât preotul nu a auzit un „Da" din partea mea la cununia făcută cu de-a sila. A fost o farsă care m-a ţinut prizonieră aici vreme de trei ani.

— Atunci, dacă aţi avut mijloacele să ne ajutaţi în acest fel, de ce aţi aşteptat atât de multă vreme? întrebă Warrick. Nu am venit abia acum, doamnă. Suntem aici de treizeci şi trei de zile.

Faptul că numărase zilele îl făcu pe Sheldon să chicotească, atrăgându-i atenţia lui Anne. Clipi când văzu că nu era atât de bătrân precum păruse la prima vedere. Când el îi zâmbi, ea se îmbujoră, căci nu-l găsea neatrăgător. Nu, chiar din contră.

Warrick se uită urât la amândoi pentru că se lăsaseră distraşi şi asta nu îi oferea lui răspunsuri.

— Te deranjează, Sheldon?

— De fapt, cred că Lady Anne ar trebui să se usuce înainte să continuăm…

— Nu avem timp pentru asta, îl întrerupse Anne. Starea de rău care i-a cuprins pe majoritatea apărătorilor cetăţii nu va dura mult după ce îşi vor goli burţile. Le-am adăugat carne stricată în mâncare, însă nu toţi au luat cina.

— Tot nu mi-ai spus de ce aţi făcut-o abia acum, observă Warrick.

— Dacă domnia ta eşti Lord de Fulkhurst...? Aşteptă confirmarea, care nu întârzie, apoi explică: Mi s-au spus poveşti teribila despre domnia ta, astfel încât să mă rog alături de ceilalţi ca să dai greş. Dar când am văzut că fiica mea este în tabăra domniei tale şi că părea sănătoasă, mi-am dat seama că fusesem minţită.

— Fiica? pufni Warrick. Crezi că ai o fiică la mine în tabără, doamnă? Ei bine, eşti bine-venită să o cauţi, dar este greu de crezut că oamenii mei vor renunţa la ea, dacă vrei să le-o iei.

Implicaţiile spuselor lui o făcură să se roşească de furie.

— Fiica mea nu este una dintre târfele de tabără. Nu ştiu cum de a scăpat de sub controlul lui Gilbert şi a ajuns pe mâna domniei tale, căci el nu mi-a spus. Dimpotrivă, i-a făcut plăcere să mă înştiinţeze că ea făcuse tot ce el...

— Deci d'Ambray se află în castel? o întrerupse Warrick nerăbdător, neinteresat de problemele ei de familie.

Lady Anne scuturã din cap, stârnindu-i un val de blesteme. Sheldon interveni cu blândeţe:

— A evadat?

— Nu. Venise aici cuprins de furie. Eram sigură că pierduse un alt castel, atât era de furios. Dar a rămas mai puţin de o săptămână; de fapt, a plecat în ziua în care aţi ajuns voi.

Asta îl făcu pe Warrick să înjure din nou.

— Nu ştii unde a plecat?

— La curte. Resursele îi sunt atât de limitate, că nu poate să continue războiul cu domnia ta fără ajutorul lui Stephen. Dar asta a mai încercat şi în trecut şi nu sunt şanse prea mari să-l ajute de această dată, întrucât familia d'Ambray nu se află pe lista de favoriţi ai regelui de când Hugh i s-a opus lui Stephen într-o chestiune acum mulţi ani. Într-adevăr, salvând-o pe fata mea din ghearele lui Gilbert, ai scos şi proprietăţile ei de sub controlul lui. Dacă iei Ambray, lui Gilbert nu-i va mai rămâne decât o mică fortăreaţă în...

— Doamnă, nu o am pe fiica dumitale, o întrerupse Warrick exasperat. Crezi că nu m-aş fi folosit de unica moştenitoare a lui Lord Belleme dacă aş avea un asemenea premiu? Aşa cum spui, în cazul ăsta d'Ambray şi-ar pierde ultimele resurse.

— Nu ştiu de ce insişti... începu Anne, dar apoi se opri încruntată. Poate că nu ştii cine este ea?

— Cerule, am auzit destul! explodă Warrick. Sheldon, ocupă-te tu de ea.

— Va fi plăcerea mea, zise cavalerul, izbucnind în râs. Dar înainte să pleci, de ce nu întrebi cum o cheamă pe fiica dânsei - sau nu ţi-a trecut prin minte cu cine seamănă atât de bine această doamnă?

Warrick îl privi cu intensitate pe prietenul său, apoi pe doamnă. În clipa următoare încremeni. Nu înjură din nou când văzu asemănarea, dar tonul lui era glacial.

— Spuneţi-mi, Lady Anne, cum se numeşte fiica dumneavoastră?

Oare era bine să-i dea răspunsul? se întrebă ea. Nu mai văzuse pe nimeni care să-şi schimbe atât de repede înfăţişarea, ajungând să pară... crud. Sheldon îşi puse braţul pe după umerii ei, liniştind-o întru câtva, dar...

— Poate că greşesc...

— Nu, nu greşiţi, eu am greşit, să cred că pot să am încredere într-o vrăjitoare!

— De ce este atât de furios? îl întrebă Anne pe Sheldon când Warrick se îndepărtă de ei. Pe Rowena a văzut-o, nu-i aşa?

— Da, şi aveţi dreptate: ea nu i-a spus cine este.

— Dacă nu a făcut-o, trebuie să fi avut un motiv bun.

— Mă îndoiesc că prietenul meu va fi de acord, răspunse Sheldon, dar când văzu expresia neliniştită a lui Anne, o asigură: Nu-i va face rău. Şi cu siguranţă că va scăpa de furie luând cu asalt castelul acum, indiferent dacă mai crede că este o capcană sau nu.

— Dar nu am minţit. Poarta din spate este deschisă şi

nu este păzită.

— Atunci veniţi, vă voi duce în cortul meu, unde puteţi aştepta până când se termină totul.

Capitolul 45

Rowena îi văzu pe cei doi străjeri îndreptându-se spre în hotărât şi ştiu de îndată. Nu era nevoie să-i spună nimic. Ei luară însă cuvântul.

— Avem un mesaj de la Lord Warrick, doamnă. Vei fi dusă în temniţă de îndată.

Chiar dacă ştiuse ce urma, se albi la faţă.

— A spus pentru câtă vreme?

— De acum înainte, răspunseră ei.

Asta însemna, desigur, pe o perioadă nedeterminată - sau pentru totdeauna,

— A spus de ce?

O întrebare stupidă. De ce se mai tortura?

Ştia că asta avea să se întâmple dacă el afla că Gilbert d'Ambray era fratele ei vitreg. Ar fi trebuit să-şi ia inima în dinţi şi să-i mărturisească ea însăşi atunci când i se oferise ocazia. Ar fi avut de înfruntat mânia lui, era adevărat, însă ar fi putut şi să i-o domolească, explicându-i de ce păstrase tăcerea. Singur, el ajunsese la cea mai rea concluzie, şi acum nu îşi mai dorea să aibă de a face cu ea, dorea să se răzbune - nu, nu era asta. Era o furie pură, teribilă.

Străjerii scuturară din cap la această întrebare, apoi o instruiră să-i urmeze. O făcu. Ce opţiune avea? Măcar fusese singură în sală când veniseră după ea. Emma nu se afla acolo să protesteze, nici Mildred, situaţie în care

Rowena ar fi izbucnit în lacrimi. Abia reuşise să se abţină în faţa celor doi străjeri. Da, ştia că Warrick avea să reacţioneze astfel, dar în sufletul ei existase mereu o rază de speranţă.

Când temnicerul de care se temuse atât de mult apăru cu acel rânjet depravat, manifestându-şi bucuria că încăpuse din nou pe mâinile lui, Rowena se întoarse cu spatele înainte să i se facă rău. Nu copilul o făcea să se simtă aşa. Era strânsoarea din piept. Acum îşi dorea să plângă, dar nu putea.

Când John Giffard sosi o oră mai târziu, spunându-i că fusese nevoit să-l lovească pe celălalt ca să-l alunge, nu avu decât o întrebare.

— Eşti aici la cererea lui Warrick?

— Nu, milady. S-a răspândit iute vorba că aţi ajuns din nou aici. Am venit de îndată ce am aflat.

În acel moment, lacrimile ţâşniră din ochii Rowenei. De ce îi fusese trimis John ultima oară, nu ştia. Nu întrebase niciodată. Dar de ce nu fusese trimis de data aceasta se înţelegea de la sine. Lui Warrick nu-i mai păsa de soarta ei, atât timp cât era închisă undeva şi nu mai trebuia să o vadă vreodată.

Puţin mai târziu auzi o ceartă în camera străjerilor. Recunoscu vocea lui Mildred. Ea şi John se împrieteniseră în ultima vreme, dar acum relaţia lor se răcise. Când se făcu din nou linişte, Rowena ştiu că John câştigase. Bănuia şi motivul disputei. Mildred voia să o vadă, însă John refuza să încalce porunca stăpânului.

Mai trecură două ore, apoi temnicerul veni să deschidă uşa.

— S-a răzgândit, milady. Ştiam că asta o să se întâmple, dar... Veţi fi închisă în dormitor, nu aici, cu un paznic la uşă.

— Şi dacă prefer să rămân aici? dori ea să afle.

— Nu vorbiţi serios.

— Ba da.

— Străjerul are ordine clare, oftă John. Vă va duce târâş dacă nu mergeţi de bunăvoie.

— În cazul acesta voi merge.

— Fiţi curajoasă...

— Nu, John, îl întrerupse ea. Curajul meu s-a stins, la fel ca inima.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu era posibil ca totul să fie un vis urât? Se ruga să o cuprindă o nepăsare binecuvântată, însă durerea nu-i îngăduia să se împace cu sine. Nimeni nu avea să afle asta, nici John şi mai ales nu Warrick.

Schimbarea locului de încarcerare nu-i aduse nicio speranţă. Probabil că Warrick pur şi simplu îşi amintise că îi purta copilul. Evident uitase asta la furie şi trebuie să îl fi înfuriat şi mai tare gândul că mai făcuse excepţii în cazul ei doar de dragul pruncului. Nu se gândi niciun moment că el avea alte motive să o mute într-o temniţă mai confortabilă.

Nu i se permise să vadă pe nimeni în afară de paznic, care îi aducea mâncarea în fiecare zi. De fiecare dată când încerca să-l atragă într-o discuţie, avea parte de mormăituri, aşa că se lăsă păgubaşă. Într-adevăr, ar fi preferat să rămână în temniţă cu John.

Îi plăcea să stea pe băncuţa de sub mica fereastră, de unde putea să privească curtea. Nu se întâmplau prea multe acolo, dar nu găsea nicăieri o privelişte mai bună. Cosea mult, pentru bebeluşul care mai avea şase luni până la naştere, cămăşi fine pentru Emma - nimic pentru Warrick, însă. Straiele pe care i le făcuse înainte de plecarea lui la Ambray le sfâşie ca să facă hăinuţe pentru copil.

Nimeni nu-i dăduse veşti despre asediu. Dacă aflase cine era ea, Warrick sigur cucerise castelul. Fusese Gilbert acolo? Era prizonier sau mort? Era mama ei teafără? Liberă? într-o nouă temniţă din cauza furiei lui Warrick?

Numără zilele. Pentru fiecare zi care trecea, făcea o gaură cu un cuţitaş în unul din stâlpii de la pat. Fusese o mobilă frumoasă, cu ornamente bogate, însă acum era sluţită de douăzeci şi cinci de scrijelituri. Înainte ca a douăzeci şi şasea să fie adăugată, Warrick se întoarse.

Rowena nu avu parte de vreun avertisment. Seniorul intră valvârtej în cameră şi se opri în faţa băncuţei de la geam, unde ea stătea cu picioarele proptite pe un scaun, cu mâinile în poală. Burta îi crescuse, dar nu devenise încă rotundă. Încercă să-şi dea seama dacă senzaţia care o cuprinsese la vederea lui avea drept cauză mişcările copilului sau vreo indigestie. Privindu-l pe Warrick, hotărî că ultima explicaţie era valabilă.

— Marele războinic se întoarce, zise ea, fără să-i pese dacă tonul ironic îl deranja sau nu. L-ai ucis pe Gilbert?

— Nu l-am găsit încă, dar asta nu înseamnă că nu l-am căutat peste tot.

— Deci de aceea nu te-ai întors? Dar nu era nicio grabă, nu-i aşa? Ţi-ai trimis ordinele. Asta a fost suficient.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar cum îndrăzneşti...?

Warrick se opri când ea îşi mută privirea spre fereastră, ignorându-l vădit. Nu era înfricoşată sau chinuită de remuşcări. Expresia ei era întruchiparea calmului. El nu se aşteptase la asta, dar în definitiv nu mai ştia la ce să se aştepte, căci se forţase să nu se mai gândească la ea, concentrându-se doar pe găsirea lui d'Ambray. Acum însă îşi dădea seama că nu-i plăcea tonul plin de resentimente din vocea ei. Şi furia pe care o simţise în acea noapte, când îi cunoscuse mama, începea să se reaprindă. Se aşeză lângă ea pe băncuţă.

— Aşa o purtare inocentă, care ascundea o viclenie fără margini, remarcă el cu răceală.

— Când te-am amăgit? întrebă ea ridicând din sprânceană. La Kirkburough, când nu am ştiut cine eşti? Sau tot la Kirkburough, când ai venit cu trupa de oşteni ca să-l ucizi pe fratele meu vitreg, neştiind cine era de fapt?

Credeam că îl căutai pe Gilbert d'Ambray, inamicul tău de moarte, aşa că da, ar fi trebuit să îţi spun atunci, când eram sigură că aveai să-mi iei viaţa pentru că îmi este frate vitreg. Sau poate că ar fi trebuit să-ţi spun când m-ai scos din temniţă întâia oară ca să-mi explici cum aveai de gând să te răzbuni. Atunci să-ţi fi spus, Warrick, ca să-ţi dau motive pentru a-mi înăspri pedeapsa?

— Ştiai că nu aveam să te ucid!

— Atunci nu ştiam!

Se priviră cu ostilitate. Rowena nu mai era calmă. În ochii ei strălucitori erau douăzeci şi cinci de zile de furie înăbuşită. Ai lui deveniseră însă de un argintiu glacial.

— Ce scuză mai ai pentru tăcerea ta de mai târziu, când ai evadat şi d'Ambray te-a adus înapoi? Te-a trimis ca să mă spionezi?

— Sunt sigură că mi-ar fi cerut asta, dacă i-ar fi trecut prin minte. Dar până să soseşti tu, el credea că deja câştigase, că era pe punctul să te îngenuncheze. Când ai sosit, nu a avut timp să se gândească la altceva în afară de evadare. Dar nu ţi-am spus că este d'Ambray din acelaşi motiv pentru care nu ţi-am spus atunci când m-ai chemat la castelul lui. Nu am vrut să-ţi înfrunt din nou mânia, după cum nu am vrut să fiu întemniţată iarăşi.

— Şi vrei să te cred, când este mai probabil ca tu şi d'Ambray să fiţi mână în mână? Te-a lăsat la Kirkburough ca să te găsesc eu, îi aminti el cu asprime. Ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de tine şi să-ţi dezvălui planurile mele?

— A presupus că vei negocia cu mine termenii capitulării, M-a lăsat acolo pur şi simplu pentru că a intrat în panică. Tu ta apropiai cu cinci sute de oameni, în timp ce lui îi mai rămăseseră doar o mână de oşteni. Intenţiona să se întoarcă peste câteva zile cu armata lui Lyons, care fusese trimisă să recucerească Tures. Poate că spera să te distrag suficientă vreme ca el să scape. Sau mai degrabă se temea că l-aş fi încetinit dacă mă lua cu el. Ce altceva i-a mai trecut prin minte, în afară de

furie şi frică, eu nu ştiu. Dar ştiu că nu avea de gând să mă lase cu tine decât până se întorcea. Şi s-a întors. Când m-a găsit în acea zi în pădure, mi-a spus că îşi închipuise că m-ai ucis.

— Vorbeşti bine, fetiţo, dar nu cred o iotă din toată povestea asta, pufăi el.

— Crezi că-mi mai pasă dacă mă crezi? Lima trecută mi-ar fi păsat, dar acum nu mai e cazul.

— Situaţia ta depinde de ceea ce cred eu, îi aminti Warrick.

— Situaţia mea nu poate fi mai nefericită decât este.

— Nu poate? întrebă el cu o ameninţare nerostită în glas. Ar fi trebuit să te pedepsesc după cum meriţi, nu doar să-ţi îngrădesc libertatea.

Asta o făcu să se ridice în picioare într-o izbucnire de furie.

— Dă-i drumul, naiba să te ia! Fă-o! N-o să te pot dispreţui mal mult decât te dispreţuiesc deja.

— Stai jos, mormăi el pe un ton scăzut.

Rowena trecu pe lângă vatră, îndreptându-se spre celălalt geam, şi se aşeză pe banca de acolo, cu spatele pe jumătate întors la cameră. Se holba orbeşte pe fereastră, atât de furioasă că mâinile îi tremurau în poală. Îl ura. Îl dispreţuia. Îşi dorea ca el... îl ura!

Îl auzi venind în spatele ei. Îi bloca retragerea, astfel încât să fie nevoită să-l împingă din calea ei dacă voia să plece. De parcă ar fi putut să o facă! Ura şi acest lucru.

— Nu ţi-ai răscumpărat păcatele, fetiţo. Niciodată n-o să te mai pot crede. Ce ai făcut tu este sinonim cu trădarea. Dacă mi-ai fi «pus că d'Ambray se află pe pământurile mele, m-aş fi repezit după el în toiul nopţii. Dacă mi-ai fi spus că tu eşti Rowena ele Tures, aş fi putut să cuceresc proprietăţile rămase mai rapid, prin urmare...

— Mai rapid? interveni ea muşcător. Doar nu crezi că acum o să te ajut să le obţii? Nu te-aş ajuta nici...

— Taci din gură! răbufni el. Nu puteam să te las să

comunici nestingherită cu acel pui de lele, şi nu mă îndoiesc de faptul că a ascuns aici o iscoadă care îi duce mesajele tale. Acum trebuie Hă-mi interoghez oamenii şi să scap de cei care nu se aflau aici înainte de venirea ta, indiferent dacă sunt vinovaţi sau nu. Fii recunoscătoare că nu te-am lăsat în temniţă.

— Recunoscătoare pentru mormântul acesta, unde nu am avut cu cine să vorbesc de când am fost închisă? Da, sunt recunoscătoare, zise ea dispreţuitor.

Remarca ei fu întâmpinată de tăcere. Nu se întoarse să vadă clacă lui îi părea rău, dacă îşi dăduse seama la ce o osândise, în furia lui o condamnase fără judecată, fără să o întrebe măcar dacă săvârşise faptele de care o acuza. Afurisita de durere despre care crezuse că avea să se domolească devenea din ce în ce mai puternică, i se răsucea în piept, strângându-i-se în gât.

în final, îl auzi oftând.

— Te vei întoarce la îndatoririle tale, cele care ţi s-au dat întâia oară. Dar vei fi supravegheată, să fii sigură de asta. Şi nu voi mai avea niciodată încredere în tine.

— Când ai avut? întrebă ea cu amărăciune, sufocată de durere.

— Când mi-ai împărţit patul, fetiţo. Am avut încredere că n-o să mă trădezi.

— Nu am făcut-o. Nu am acţionat decât ca să-mi apăr pielea.

— Prefăcându-te că mă vrei?

I-ar fi plăcut să spună „Da, şi asta”, dar nu avea să mintă pentru a-l răni aşa cum o rănea el.

— Nu, păstrând tăcerea. Fii liniştit însă, nu te voi mai deranja cu purtarea mea nepotrivită. Ce am simţit pentru tine a dispărut.

— Naiba să te ia, Rowena, nu mă vei face să-mi regret hotărârile. Tu eşti...

— Scuteşte-mă de reproşurile tale. Nu mai vreau să aud nimic de la tine, cu excepţia unui lucru: spune-mi ce

ai făcut cu mama mea.

Warrick rămase tăcut vreme îndelungată, iar Rowena nu crezu că avea să mai răspundă. Era suficient de crud ca să se comporte astfel - nu, nu era atât de crud.

— Am lăsat-o în grija prietenului meu, Sheldon de Vere. Doamna m-a ajutat să ocup Castelul Ambray. Pentru aceasta îi sunt recunoscător. M-a ajutat şi oferindu-mi acces la proprietăţile tale, lucru pe care ar fi trebuit să îl faci tu. Oamenii lui d'Ambray au capitulat fără prea multă vărsare de sânge. El nu mai controlează nimic din ce îţi aparţine.

Rowena nu avea de ce să-i mulţumească. Acum Warrick îl controla avutul, precum şi persoana, şi nu avea să renunţe prea uşor. În pragul disperării, rosti:

— În acea zi, când ai sosit triumfător la Kirkburough, intenţionasem să mă pun sub tutela ta - în ciuda tuturor poveştilor oribile pe care le auzisem despre tine - dacă te-ai fi dovedit doar puţin mai omenos ca Gilbert. Nu s-a întâmplat aşa, el m-ai trimis direct în temniţă. Nu e de mirare că nu ţi-am spus niciodată cine sunt.

El ieşi înainte ca lacrimile să o trădeze.

Capitolul 46

Faptul că Rowena îşi reluă îndatoririle iniţiale nu schimbă în bine atmosfera sumbră de la Fulkhurst. Mary Blouet nu se bucură să o aibă din nou în subordine. Melisant plângea frecvent. Mildred bombănea tot timpul. Emma îi arunca tatălui ei priviri atât de îndurerate că ar fi trebuit să o certe pentru ele, dar nu o făcu. Iar la masă toţi stăteau atât de posomorâţi, că până şi o tuse ar fi fost stânjenitoare.

Rowena refuză să comenteze situaţia cu cineva, inclusiv cu Mildred, pe care era supărată deoarece instigase acel plan cu consecinţe atât de nefericite. În plasă nu căzuse Warrick, ci ea Însăşi, aşa că acum o asculta pe Mildred neatentă, fără să întreţină discuţia.

Săptămânile următoare semănară cu primele ei zile în serviciul lui Warrick, cu unele excepţii notabile. Nu mai era chemată să-l ajute la baie sau în patul lui. Şi nici nu mai primea acele zâmbete lipsite de umor pe care le ura atât de tare. Abia dacă o mai privea, iar atunci când o făcea, faţa lui era lipsită de expresie. Devenise, aşa cum intenţionase el de la început, o slujnică măruntă care nu-i merita atenţia. Deşi el nu făcuse nicio remarcă În acest sens, Rowena încetase să-şi mai poarte hainele scumpe. Dacă era doar o slujnică, atunci avea să se îmbrace ca atare.

O mai instruia pe Emma când avea timp liber. Îi făcea plăcere, aşa că încerca să-şi ascundă de ea sentimentele,

care oscilau între depresie şi amărăciune. Dar apoi veni şi ziua când Emma fu trimisă la castelul lui Sheldon pentru căsătoria ei cu Richard. Rowenei nu i se permise să asiste. Cususe rochia de mireasă a Emmei, dar nu putuse să o vadă purtând-o.

Aceea fu ziua în care hotărî să nu-şi mai ascundă resentimentele.

Warrick observă schimbarea de îndată. De două ori într-o zi îi scăpă mâncare în poală. Nu puteau fi ambele accidente. Nu mai găsea în cufăr haine cârpite. Până la finalul săptămânii, camera îi era murdară. Aşternuturile de pe pat nu îi fuseseră clătite corespunzător, ceea ce îi cauzase o iritaţie. Vinul devenea din ce în ce mai acru, berea tot mai caldă, mâncarea trântită în faţa lui era din ce în ce mai sărată.

Nu făcu niciun comentariu. Nu avea încredere că putea să-i vorbească fără să o tragă apoi în patul lui. Şi-o dorea atât de intens, că avea nevoie de eforturi supraomeneşti pentru a se abţine să nu o atingă. Trebuia să-şi păstreze cumpătul. Rowena îl înşelase. Uneltise cu duşmanul împotriva lui. Râsul ei, tachinările, dorinţa trupească - toate fuseseră minciuni. Totuşi, n-o putea urî. Nu avea să o ierte, să o atingă din nou, să-i arate cât de vulnerabil îl făcuse, dar nu putea să o urască - sau să n-0 mai dorească.

Nu ştia de ce rămânea acolo, torturându-se astfel. Ar fi trebuit să plece în urmărirea lui d’Ambray însuşi, în loc să îi trimită pe alţii să o facă. Sau să-i viziteze pe Sheldon şi pe noua lui soţie, îi transmisese oare vestea şi Rowenei? Probabil că nu, deoarece asta i-ar mai fi domolit resentimentele. De parcă ar fi avut motive temeinice să-l deteste.

În ce-l privea, deşi resentimentele lui ar fi fost justificate, i se estompaseră. În acest punct se afla două zile mai târziu, când sosi Sheldon cu Lady Anne.

Warrick îi întâmpină pe treptele donjonului. Sheldon se

mulţumi să-i adreseze un rânjet şi îi spuse „să se pregătească” înainte să intre în sala mare, lăsându-l singur cu Lady Anne. Expresia ei, cu buzele strânse, îl avertiză despre ce avea să urmeze. Dezlănţuirea veni însă fără preambul.

— Am venit să-mi văd fiica şi să nu-ţi treacă prin minte să mă refuzi, domnule. Propria ta odraslă tocmai mi-a confirmat tratamentul atroce la care ai supus-o pe Rowena. Nu simt sigură că pot să-l iert pe Sheldon pentru că nu mi-a spus chiar el. Dacă aş fi ştiut înainte, ţi-aş fi pregătit o capcană la Ambray, în loc să-ţi dau castelul pe mână. Gândul că un bărbat ar putea să…

— Destul, doamnă! Nu ştiţi nimic despre ce s-a întâmplat între Rowena şi mine. Nu ştiţi nimic despre ce mi-a făcut fiica dumneavoastră. Este prizoniera mea şi aşa va rămâne. O puteţi vedea, dar nu o puteţi lua de aici. Vă este clar?

Anne deschise gura să-l contrazică, dar se abţinu. Făcu o plecăciune graţioasă şi dădu să plece, însă după numai doi paşi se întoarse din nou spre el.

— Nu mă voi lăsa intimidată, Lord Warrick. Soţul meu mă asigură că felul de a fi al domniei voastre are o explicaţie foarte serioasă. Mă îndoiesc de asta, dar mi-a spus şi că este posibil să credeţi că Rowena a fost un pion în planurile lui Gilbert.

— Nu cred, ştiu sigur, replică Warrick aspru.

— Atunci sunteţi prost informat, insistă Anne. Pe un ton mai blând, adăugă: Fiica mea mă iubeşte. Credeţi că l-ar ajuta pe Gilbert după ce l-a văzut bătându-mă cu sălbăticie ca să-i obţină cooperarea?

Warrick înţepeni.

— Să coopereze la ce?

— Gilbert se înţelesese cu Godwine Lyons să i-o dea de nevastă. Ha a refuzat. Şi eu am dispreţuit această partidă. Era un bătrân depravat cu numele pătat de scandaluri, nu se ridica în nicio privinţă la nivelul ei. Dar

Lyons îi promisese lui Gilbert armata lui, de care avea nevoie ca să se lupte cu tine. Aşa că a adus-o la Ambray şi a forţat-o să privească în timp ce mă bătea.

— Pe dumneavoastră? De ce nu pe ea?

— Pentru că, într-un mod pervers, cred că ţine la ea. În orice caz, nu dorea să-i strice frumuseţea, când nunta urma să aibă loc de îndată ce ajungeau la Kirkburough. Dar nu a avut nicio problemă să mă bată pe mine şi nici nu s-ar fi oprit până când ea nu a fost de acord să se mărite cu Lyons. Dar eram sigură că se va răzgândi după aceea. Este încăpăţânată, şi îşi doreşte să-i strice planurile lui Gilbert după ce mi-a făcut. El mi s-a lăudat, când a venit la Ambray în acele câteva zile, că o îmblânzise complet, că ea ar fi făcut orice îi cerea el, deoarece o avertizase că are să mă omoare în caz contrar. Nu sunt sigură că mi-ar fi luat viaţa. Spre deosebire de tatăl lui, nu are o cruzime înnăscută. Totuşi, ea l-ar fi crezut. Şi l-ar fi urât pentru asta... Ce s-a întâmplat? exclamă ea, văzând cât de palid devenise Warrick.

El scutură din cap, incapabil să vorbească. Îşi aminti de clipele când Rowena stătuse deasupra corpului lui înlănţuit şi îi spusese ce avea să facă. „Nu-mi place mai mult decât îţi place ţie, dar nu am de ales - şi nici tu nu ai.” Nu avea de ales. Încercase să îi salveze viaţa mamei ei. Nu îşi dorise să-l violeze. Şi îi păruse atât de rău, că îi acceptase răzbunarea ca pe un lucru ce i se cuvenea.

— Ahhhh! mugi el pradă unei dureri cumplite.

Anne se alarmă.

— Stai, am să chem...

— Nu... nu este nimic în neregulă cu mine, sau dacă e ceva, poate fi vindecat cu lovituri de bici. Aţi avut dreptate să mă urâţi, doamnă. Sunt cel mai... Ah, Dumnezeule, ce am făcut! Fugi pe lângă ea şi intră în sală. Când trecu pe lângă Sheldon, îi spuse doar: Ţine-o pe nevasta ta aici.

Apoi se repezi pe scări.

Când intră în camera de ţesut, constată că Rowena nu era singură, ci împreună cu Mildred şi alte trei fete care, aruncându-i ocheade speriate, nu ştiură cum să o tulească mai repede, Mildred, pe de altă parte, ieşi demn din scenă. Îl privi glacial, aşa cum o făcuse în ultimele săptămâni, fără ca el să bage de seamă. Nu o observă nici acum, întrucât se holba doar la Rowena.

Ea se ridică şi aruncă veşmântul la care cosea cu aceeaşi atitudine pe care o avusese în ultimul timp, de nemulţumire pură.

— Acum că m-ai întrerupt din lucru, ce doreşti?

— Tocmai am vorbit cu mama ta.

— Este aici? tresări ea, dintr-odată fericită.

— Da, şi o poţi vedea imediat, dar mai întâi trebuie să stăm de vorbă.

— Nu acum, Warrick! spuse ea nerăbdătoare. Nu mi-am mal văzut mama de trei ani. Am zărit-o o singură dată acum câteva luni, când...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Şovăiala ei îl făcu să întrebe:

— Când ce?

— Nu contează.

— Contează. O bătea d'Ambray?

— Ţi-a spus ea asta?

— Da, şi nu numai atât. De ce nu mi-ai spus niciodată că te ameninţase că o va ucide?

în ochii ei se aprinse o văpaie.

— Îndrăzneşti să mă întrebi asta? Parcă nu voiai să asculţi explicaţii! „Să nu te mai scuzi niciodată în faţa mea." Acelea ţi-au fost cuvintele, stăpâne.

— Ştiu, murmură el. În tot acest timp, nu ar fi contat dacă ştiam, la câtă furie strânsesem în mine. Dar acum contează. După o scurtă ezitare, decise că trebuia să afle: Te-a forţat şi să mă spionezi?

— Ţi-am spus, nu i-a trecut niciodată prin minte. Era

prea ocupat să facă planuri pentru a folosi armata pe care tocmai o dobândise împotriva ta.

Warrick se sprijini de uşă cu o mină inexpresivă.

— Deci am greşit şi mai mult decât crezusem? Dumnezeule, nu erai vinovată de nimic, nici măcar de amăgirea pentru care le-am acuzat recent!

Rowena îl privi incredulă.

— Cum aşa? Te-am siluit. Ai uitat?

— Nu, te-am iertat pentru asta. Dar...

— Când m-ai iertat? întrebă ea. Nu am auzit astfel de cuvinte.

întreruperea şi lipsa ei de sensibilitate îl enervară.

— Ştii precis când, fetiţo. În ziua în care mi-ai cerut un favor - noaptea în care nu ai dormit.

Culoarea reveni în obrajii Rowenei.

— Ai fi putut să-mi spui asta. Nu că ar mai conta acum, adăugă ea, amintindu-şi de ultimele săptămâni.

— Ai dreptate. Nu mai are nicio importanţă, de vreme ce nu am avut ce să iert. Nu acelaşi lucru se poate spune despre tine. Mă poţi ierta?

Ea îl scrută îndelung, apoi ridică din umeri cu indiferenţă.

— Bineînţeles. Te-am iertat. Acum pot să-mi văd mama?

— Nu mă poţi ierta cu atâta uşurinţă, replică el mohorât.

— Nu pot? De ce nu? Sau nu ţi-a trecut prin minte că pur şi simplu nu-mi pasă de regretele tale?

— Eşti în continuare furioasă, ghici el, de parcă asta ar fi explicat comportamentul ei straniu. Nu te pot învinovăţi. Dar am să mă revanşez. Ne vom căsători şi apoi...

— Nu mă mărit cu tine, îl întrerupse ea cu o voce abia auzită.

Veni rândul lui să o scruteze nedumerit, apoi să izbucnească:

— Trebuie să te măriţi cu mine!

— De ce? Ca să-ţi ispăşeşti tu păcatele? Nu m-ai ascultat în ziua când ţi-am spus că afecţiunea pe care o simţeam pentru tine nu mai există? De ce aş vrea să mă mărit cu tine, Warrick? Pierzându-şi cumpătul, Rowena ţipă: Dă-mi măcar un singur motiv!

— Pentru ca fiul nostru să nu fie bastard!

Tânăra femeie închise ochii pentru a-şi ascunde regretul. La ce se aşteptase? „Pentru că te iubesc?” Când îl privi din nou, pe chipul ei nu se citea nimic.

— Ei bine, acesta ar fi un motiv, admise ea. Dar nu suficient să...

— La naiba, Rowena, tu...!

— Nu mă mărit cu tine! îi strigă ea, pierzându-şi răbdarea. Dacă încerci să mă forţezi, te otrăvesc! Te castrez în somn! Te...

— Nu este nevoie să continui.

Rowena observă că purta aceeaşi expresie cu care o mal păcălise înainte, cea a unui bărbat cuprins de durere. Nu se mai lăsă păcălită a doua oară.

— Dacă vrei să-ţi ispăşeşti păcatele, dă-mi drumul. Renunţă la copilul meu şi lasă-mă să plec acasă.

După o aşteptare nesfârşită, umerii lui Warrick se lăsară, iar el încuviinţă din cap.

Capitolul 47

Warrick nu veni. Mai erau câteva ore sau poate minute până să i se nască pruncul, dar el nu-şi făcu apariţia. Şi avea să fia o fiică, fetiţa ei. Era o răzbunare perfectă să nu-i ofere fiul pe care şi-l dorea. Asta anunţase, asta sperase din tot sufletul, pentru asta se rugase, aşa că urma să aibă o fată. Roata norocului trebuia să se întoarcă.

Absenţa lui Warrick era totuşi ca un ghimpe în coaste. De ce se gândise că avea să vină? Doar pentru că o vizitase la Tures o dată pe lună de când plecase ea de la Fulkhurst?

îşi dorea mai mult ca orice să o ia de nevastă, însă de fiecare dată primea un răspuns negativ. Era nepoliticoasă cu el. De două ori refuzase să-l vadă. Dar el continua să se întoarcă. Tot încerca să o convingă de faptul că locul ei era alături de el.

Deci îi părea rău. Dar ce-i păsa Rowenei? Era prea târziu.

Warrick nu se dădea bătut. O lămurise până şi pe mama ei, iar Anne era o pisăloagă de prima mână. Se pregătise pentru asta trei ani de zile.

— Faptul că vrea să te ia de soţie nu are nimic de-a face cu vina lui, o linişti Anne în una dintre numeroasele ei vizite. Voia să se însoare cu tine înainte să ştie că aveai motive să-l blamezi. Luase decizia când te-a adus la Castelul Ambray. Sheldon mi-a opus asta.

Sheldon era încă un subiect pe care nu-l suporta. Din punctul de vedere al Rowenei, îi furase mama. Profitase de vulnerabilitatea lui Anne, o sedusese, apoi se însurase cu ea înainte ca femeia să apuce să respire. Acum o convinsese că îl adora, când acest lucru era imposibil. Doar era cel mai bun prieten al lui Warrick!

Luna trecută, când Rowena era pradă celei mai negre depresii, Anne îi mai dezvăluise ceva.

— Te iubeşte. Mi-a spus chiar el când l-am întrebat.

— Mamă! o mustrase Rowena îngrozită. Cum să-l întrebi aşa ceva?

— Pentru că voiam să ştiu. Tu nu te-ai sinchisit să-l întrebi.

— Normal că nu am făcut-o, replicase tânăra ţâfnoasă. Dacă un bărbat nu poate să o spună singur, fără să i se scoată cu cleştele...

— Tocmai asta este, draga mea. Când l-am întrebat dacă ţi-a spus, mi-a mărturisit că nu ştie cum să o facă.

Lady Anne nu ar fi minţit despre asta, însă Warrick n-ar fi avut niciun scrupul. Să-i spună unei mame exact ce-şi dorea aceasta să audă! Cât de viclean din partea lui.

Dar nu însemna nimic pentru Rowena. Nu avea să cedeze şi să se mărite cu el, chiar dacă Warrick îi demonstra că nu era la fel de moartă la interior pe cât crezuse, că inima ei putea să bată cu putere când el se afla în preajmă - că o putea dori în continuare, chiar în felul în care arăta ea acum! Dorinţa ei reînviată nu conta însă. Nu avea să mai comită nesăbuinţa de a-şi deschide inima în faţa unei alte dezamăgiri.

Stătea pe băncuţa din odaia ei, cu ochii pe fereastră. Poate că era Lady de Tures acum, dar îşi dorise aerul familiar al vechii ei camere când sosise acolo, în locul dormitorului mult mai mare.

Bătu perna de sub ea, zâmbind mulţumită de sine pentru că aranjamentul arăta mult mai frumos decât cel din odăile lui Warrick, unde băncile din zidărie erau

încastrate în firide lipsite de orice ornament. Desigur, el avea două geamuri, ea doar unul, iar al lui avea sticlă scumpă, în timp ce al ei se spărsese în timpul unuia dintre asediile recente. Fereastra era acum acoperită de o pânză subţire care se desprinsese şi flutura în vântul de aprilie, oferindu-i o privelişte dară asupra drumului care şerpuia spre poarta castelului. Nu se zărea nimeni, cu excepţia unui negustor ambulant care-şi mâna căruţa cu marfă.

Nu era prima oară când geamul avea de suferit. Îl spărsese chiar ea când avea nouă ani, din greşeală, dar nu fusese înlocuit aproape doi ani. Fereastra dădea spre clădirea din faţă, puţin mai joasă decât turnul. La etajul superior al acesteia se afla capela, al cărei acoperiş se întindea la numai doi metri sub geamul Rowenei, în partea stângă.

Rowena sărise pe geamul acela înainte să fie reparat, aterizând pe zidurile largi de un metru, apoi mai sărise încă un metru până pe acoperişul capelei. Făcuse asta din dorinţa de a speria o slujnică.

O speriase zdravăn. Biata femeie fugise direct la Anna ţipând că Rowena era moartă, întrucât căzuse direct pe scările clădirii din faţa turnului, care se aflau într-adevăr sub jumătatea stângă a geamului şi cu două etaje mai jos. Rowena îşi dorise să intre în pământ după cearta pe care o primise, precum şi după ce fusese închisă în camera ei timp de... nu-şi mai amintea cât de mult.

Zâmbi la acest gând în timp ce îşi mângâia pântecele umflat. Propria ei fiică nu avea să facă ceva atât de nesăbuit, mai ales că ea intenţiona să monteze gratii de fier la geam. Dar acum putea să înţeleagă furia şi spaima lui Lady Anne ca mamă. Ar fi putut să moară. Un singur pas greşit şi ar fi căzut...

— Visezi, milady?

Rowena încremeni. Era imposibil. Se întoarse şi îl văzu pe Gilbert, care tocmai închisese uşa, păşind spre ea.

— Cum ai trecut de porţi?

— Asta a fost partea uşoară, râse el. Astăzi este ziua negustorilor, când vin din oraş să ispitească doamnele cu diverse nimicuri. Prin urmare, astăzi sunt negustor. Greu este să strecori o armată înăuntru, nu un singur bărbat.

— Mai ai armata de care vorbeşti?

— Nu, mărturisi el dintr-odată posomorât; când ajunse suficient de aproape să-i vadă burta rotundă, exclamă: Sfântă Fecioară! Deci planul a dat roade.

În ochi i se ivi acea privire calculată, iar Rowena aproape că-l putu auzi numărând bani în minte.

— Nu vei susţine că este fiul lui Lyons. Voi nega - şi Warrick de Chaville ştie şi el adevărul.

— Ai dreptate, răbufni Gilbert. Te-a avut!

— Tu m-ai dat lui! strigă Rowena la rândul ei. Sau uiţi că a fost ideea ta, lăcomia ta...?

— Taci din gură! şuieră el, privind îngrijorat spre uşă. Nu contează al cui e copilul, atâta timp cât mă pot folosi de el.

— Doar nu te gândeşti să revendici Kirkburough? Cum ai putea?

— Trebuie să o fac. Nu mai am altceva. Chiar în momentul acesta, ticălosul îmi asediază ultima fortăreaţă. Nu mă pot duce acolo. Nu mai am unde să mă duc, surioară.

Reuşi să-i stârnească o anume simpatie. Rowena se întrebă dacă nu cumva stăruinţa cu care îl vâna Warrick îl adusese la nebunie. Sau aşa arăta disperarea unui bărbat? Sprâncenele ei se împreunară bănuitor.

— Nu de asta ai venit, întrucât nu ştiai nimic despre copil. De ce ai venit, Gilbert?

— Ca să mă însor cu tine.

— Eşti nebun.

— Nu, tu ţi-ai recăpătat toate proprietăţile, le controlezi, o lămuri el. Este profitabil să mă însor cu tine acum, întrucât ca soţ al tău...

— I-am jurat credinţă lui Warrick, minţi ea. Nu mă va lăsa să mă mărit cu tine.

— Nu mă poate opri. Lasă-l să încerce. Va trebui să recucerească toate acele castele pe care ţi le-a înapoiat. Îşi va epuiza toate resursele, şi atunci o să-l înving în sfârşit.

— Gilbert, de ce nu poţi să renunţi pur şi simplu? Ai pierdut. De ce nu pleci din ţară cât mai poţi? Du-te la curtea lui Ludovic sau la cea a lui Henric. Ia-o de la capăt.

— Nu am pierdut, acum că te am pe tine.

— Dar nu mă ai, rosti ea calm. Dacă nu am vrut să mă mărit cu Warrick, pe care îl iubesc, Dumnezeu mi-e martor că nu o să mă mărit cu tine, pentru că te detest. Mai degrabă aş sări pe geamul acesta. Să ţi-o demonstrez?

— Nu mai spune prostii! izbucni el, furios că-l mai şi ameninţa după ce-şi dezvăluise iubirea pentru inamicul lui.

În acel moment era mai preocupat de ameninţare, întrucât Rowena stătea prea aproape de geam.

— Dacă... dacă nu vrei să mă culc cu tine, nu o voi face, dar trebuie să te iau de soţie, Rowena. Nu mai am de ales.

— Ba ai de ales, spuse Warrick din cadrul uşii. Scoate-ţi sabia şi îţi arăt eu.

Rowena fu atât de speriată de apariţia lui, că nu apucă să reacţioneze când Gilbert sări lângă ea şi îi îndreptă un pumnal spre gât.

— Lasă-ţi sabia, Fulkhurst, sau moare, porunci Gilbert, cu o notă de triumf în voce.

— Nu-l asculta, Warrick! strigă Rowena. Nu mă va ucide.

Warrick, fără s-o bage în seamă, îşi lăsă arma jos. Aşa uşor renunţa la viaţa lui? De ce, dacă nu...?

— Apropie-te, îi ordonă Gilbert.

Ochii Rowenei se măriră de uimire când Warrick făcu

un pas în faţă fără cea mai mică ezitare. Avea să se apropie de Gilbert şi să se lase ucis. Ei bine, asta nu avea să se întâmple, hotărî ea.

Gilbert se afla aproape de intrarea în firidă. Pumnalul lui nici măcar nu-i atingea pielea gâtului, iar ochii lui erau îndreptaţi doar spre lordul de Furkhurst.

Rowena îşi ridică un genunchi şi îl împinse pe Gilbert spre Warrick, apoi imediat îşi trecu picioarele peste pervaz şi se lăsă să cadă. Îi auzi pe amândoi strigându-i numele când tălpile îi atinseră zidul de piatră, cu un impact dureros. Cerule, fusese mult mai simplu când era mai mică - şi nu atât de încărcată. Să sară şi celălalt metru spre acoperişul capelei era urmarea logică. Se aşeză pe marginea zidului ca să-şi dea drumul uşor, când Gilbert scoase capul pe geam şi o văzu.

— Naiba să te ia, Rowena, m-ai speriat de moarte! tună el.

Doar îl speriase de moarte? La naiba, nu putea să moară de-a binelea?

Rowena nu zăbovi însă cu asemenea consideraţii, căci dinspre geam se auzi imediat sunetul săbiilor înfruntându-se într-o bătălie mortală. Aşadar, cei doi aveau în sfârşit ocazia să-şi îndeplinească dorinţa de a se ucide unul pe celălalt? Şi tocmai atunci ea stătea pe ziduri, la treizeci de metri de curte - ei bine, douăzeci şi cinci poate, întrucât acea clădire nu era la fel de înaltă ca turnul.

Crampa o prinse nepregătită, făcând-o să se clatine, apoi să icnească atunci când îşi pierdu echilibrul. Cu inima bătându-i nebuneşte, nu mai pierdu timpul să ajungă pe acoperiş, ci sări distanţa rămasă. Avu parte de încă o aterizare dureroasă şi o nouă crampă o anunţă că trupul ei nu era de acord. Se aplecă, ţinându-şi respiraţia până când durerea scăzu în intensitate, dar imediat o năpădi un fior rece. Nu, nu acum! Nu i se putea naşte fiica chiar în acel moment.

Privi din nou spre geam în timp ce îşi fixă ferm picioarele pe pasarela de jumătate de metru ce înconjura acoperişul plat al capelei. Deşi era dornică să asiste la scena din cameră, se îndoia că ar fi reuşit fără ajutor. Una fusese coborârea de pe fortificaţii, alta ar fi fost să se urce înapoi pe acea margine crenelată, strâmtă. Putea să o facă, dar dulcea povară din pântec îi scădea simţitor şansele.

În acoperişul capelei se afla însă o trapă, chiar lângă picioarele ei. Le permitea bărbaţilor să se urce acolo în cazul unui atac, să tragă săgeţi de la adăpostul crenelurilor. Dar ca să coboare prin trapă până la podeaua capelei ar fi avut nevoie de o scară. Era singura intrare spre acele fortificaţii, cu excepţia geamului.

Deschise chepengul şi se aplecă să se uite înăuntru. Nu erau şanse prea mari ca părintele Paul să fie acolo la aşa o oră târzie; totuşi, îl strigă. Aşa cum se aşteptase, nu-i răspunse nimeni, aşa că strigă: „Ajutor!”

Obţinu ceea ce-şi dorise. Un servitor intră în capelă în fugi, dar era un simplu băietan care nu făcu decât să se holbeze la ea uimit. Rowena nu apucă să-i spună să aducă o scară, că-şi văzu fratele vitreg ieşind pe geam cu sabia în mână.

— Dă-te mai încolo! strigă el, chiar înainte să aterizeze pi pasarelă.

Paralizată de frică, Rowena nu se mişcă însă. Apariţia lui Gilbert însemna că Warrick era mort. Se lovi de ea când aterizâ, nu tare, dar suficient cât să o proiecteze la câţiva metri distanţi, Era deja obosit de la lupta cu Warrick. Un picior îi cedă în momentul căderii, chiar lângă trapă, ceea ce îl dezechilibra şi mii tare. Ar fi căzut direct în gaură, dar burta lui se izbi de marginea chepengului, astfel că rămase blocat în acea poziţie. Fusese rănit, rămăsese fără respiraţie, sabia îi alunecase pe acoperiş; cu toate acestea, reuşi să iasă cu uşurinţă din gaură.

Rowena rămăsese nemişcată, amorţită de gândul că

Warrick murise. Nu încercase să-l împingă pe Gilbert prin trapă când avusese ocazia ori să-i apuce sabia şi să i-o arunce peste zid. Stătu acolo, cuprinsă de groază... până când Warrick ateriză chiar în faţa ei.

Icnind înspăimântată, se dădu înapoi, ajungând la peretele jos din spatele ei.

Warrick rânji spre ea ca să o liniştească, apoi se apropie de Gilbert, care îşi recuperase deja sabia.

Uşurarea ei fu întreruptă rapid de o altă durere, nu la fel de ascuţită precum celelalte, dar mai adâncă. O ignoră însă, căci duelul îi acapara toată atenţia.

Cei doi războinici trecură în partea cealaltă a arenei improvizate. Rowena se feri din calea lor, atentă să evite trapa deschisă, precum şi săbiile ce erau fluturate pe lângă ea. Urmară şi alte dureri, pe care le trecu nonşalant cu vederea. În final, luptătorii rămaseră în zona din partea opusă trapei, aşa că reuşi să se uite în jos spre capelă, vrând să ţipe după ajutor. Nu avu nevoie să o facă, deoarece câţiva servitori se postaseră deja dedesubt, ţinând întinsă pânza de altar, şi unul îi strigă să sară.

Imbecilii! La cât era de grea, avea să sfâşie pânza ori să-şi rupă mâinile la aterizare. În orice caz, avea să sfârşească lată pe podeaua de piatră, probabil moartă.

Nu mai avu de ales când lupta reveni în preajma ei şi Gilbert o lovi din neatenţie, împingând-o direct în gaură. Auzindu-i ţipătul, el o prinse cu mâna liberă, dar greutatea ei suplimentară îl solicita prea mult. Trebui să renunţe la sabie şi să îşi folosească ambele mâini pentru a o opri din cădere. Se întorsese cu spatele la Warrick, fără să se mai gândească la altceva în afară de salvarea Rowenei. Tânăra femeie se agăţă de el cu toate puterile; era atât de zguduită, încât refuză să-i mai dea drumul chiar şi după ce o ridicase din gaură şi o pusese din nou în picioare.

— Îndepărtează-te de ea, d’Ambray, rosti dintr-odată Warrick.

Ameninţarea inerentă din acele cuvinte, precum şi vârful săbiei care trecu peste umărul Rowenei pentru a înţepa pieptul lui Gilbert, ar fi fost un motiv suficient pentru ca el să se supună. Totuşi, Gilbert nu-i dădu drumul; dimpotrivă, o strânse mai tare în braţe. La cât de bine îl cunoştea, Rowena îi intui gândurile.

— Nu va crede că-mi ameninţi serios viaţa după ce tocmai mi-ai salvat-o, îi spuse ea.

Frustrarea pe care acele cuvinte o aduseră pe faţa lui Warrick era aproape comică. Rowena, observând-o, pufni dezgustată. Lordul de Fulkhurst nu l-ar fi lăsat pe Gilbert să scape acum că îl avea în mână, dar să-l ucidă ar fi însemnat să încalce regulile cavalerismului. O viaţă salvată era întotdeauna demnă de o recompensă, însă Rowena nu avea certitudinea că acea viaţă merita să fie trăită. Dacă Warrick voia să se arate iertător, putea să mai aştepte puţin... Iertător? Warrick? Se schimbase chiar atât de mult dragonul răzbunător de la miazănoapte?

Se schimbase, dar asta nu părea să-l bucure. Mormăitul lui spuse multe când îşi lăsă jos sabia.

— Îţi las viaţa dacă nu-mi mai faci necazuri.

Gilbert nu era genul care să refuze o şansă de aur.

— Dă-mi înapoi şi Ambray.

Tupeul lui o uimi pe Rowena.

— Nu, Warrick, nu accepta! Nu merită...

— Eu decid cât merită viaţa ta, Rowena, replică Warrick. Se întâmplă să cred că un castel - nu, o sută de castele - nu înseamnă nimic în comparaţie cu tine.

Asemuirea ei cu nişte edificii de piatră nu fusese foarte romantică, dar ideea pe care voise s-o exprime era clară. Rowena fu prea uimită ca să răspundă, ceea ce-i lăsă lui Warrick răgazul da a-i spune lui Gilbert:

— Ar trebui să-mi devii vasal.

Fără să şovăie, amuzat de ironia situaţiei, Gilbert acceptă.

— S-a făcut. Şi Rowena...

Sabia se ridică din nou, iar expresia lui Warrick era acum mal periculoasă.

— Rowena va fi soţia mea de îndată ce-mi încuviinţează cererea. În orice caz, nu va mai fi niciodată în grija ta. Nu mă tenta să mă răzgândesc, d'Ambray. Ia ce îţi ofer şi consideră-te norocos că nu-mi mai doresc răzbunare absolută.

Rowena, eliberată de Gilbert, ajunse imediat în braţele lui Warrick. Durerea pe care o simţi chiar în clipa când el o strânse la piept îi aduse aminte că nu mai avea timp pentru certurile lor.

— Dacă aţi terminat, fata mea ar dori să se nască acum, şi nu aici, pe fortificaţii. Cum amândoi se holbau la ea stupefiaţi, adaugă mai tare: Acum, Warrick!

Astfel obţinu rezultate mai bune. Panică, de fapt. Într-adevăr, bărbaţii erau adesea inutili...

Capitolul 48

— Şi ce a fost cu înjurăturile acelea de la final? dori Mildred să afle când aşeză pruncul în braţele tinerei mame. Te-ai descurcat bine, drăguţa mea. Este cel mai angelic, cel mai...

— Ar fi trebuit să fie o ea, mormăi Rowena, deşi nu reuşi să-şi menţină expresia acră la vederea bebeluşului adorabil cu păr blond.

— Trebuie să laşi la o parte ranchiuna, o mustră Mildred. Uite câte luni a suferit bărbatul acela. Mi-a părut rău pentru el.

— Nu ţi-a părut, o contrazise Rowena. Tu ai fost singura care nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc.

— Doar pentru că am ştiut că încăpăţânarea ta va spori dacă insist. Nu aveam cum să discut cu tine raţional. Trebuia să-ţi dai singură seama că te iubeşte. Dar a trebuit să-l faci să aştepte până în ultimul moment ca să te măriţi cu el?

— Să aştepte? răbufni Rowena. Păi nu a adus moaşa, ci preotul! Şi niciunul nu a vrut să plece înainte să zic da. A fost şantaj. A fost...

— Îndărătnicie pură din partea ta. Ştiai că o să te măriţi cu el. A trebuit să-l faci să sufere până la final.

Rowena închise gura. Să se certe cu Mildred în acele zile era ca şi cum şi-ar fi smuls părul din cap. De altfel, pierduse o mulţime de fire.

Desigur, era îndărătnică. Warrick fusese dispus să

moară pentru ea, aşa că nu mai avea de plătit nicio poliţă.

— Unde mi-e soţul?

— Aşteaptă afară să îşi vadă fiul. Să i-l arăt, sau o faci tu?

Fără să mai aştepte răspunsul, Mildred se îndrepta deja spre uşă ca să-l cheme pe Warrick. Când el îşi făcu apariţia, o privi cu atâta căldură şi bucurie, încât ultimele ei urme de animozitate dispărură. Îl iubea, până la urmă. Faptul acesta i se revelase în atât de multe felini, încât era inutil să o mai nege.

Îi adresă un zâmbet sfios.

— Ce părere ai?

Warrick nici nu se uitase la copil. O făcu acum; peste o clipă, ochii lui reveniră la ea, plini de umor:

— Sper că va arăta mai bine cu timpul.

— Nu e nimic în neregulă cu aspectul lui! ripostă ea. Trebuie să fie roşu şi zbârcit.

— Ce s-a întâmplat cu fiica pe care sperai să mi-o dăruieşti?

Rowena se îmbujoră, apoi rânji spre el.

— Cred că în sfârşit am avut noroc, milord, prin faptul că nu mi s-a îndeplinit acea dorinţă.

Warrick se aşeză pe pat şi o surprinse cu un sărut.

— Mulţumesc.

— Nu a fost aşa de greu - ei bine, poate puţin.

— Nu, îţi mulţumesc pentru că te-ai măritat cu mine.

— O! A fost chiar... plăcerea mea.

Asta îi mai aduse un sărut, unul nu la fel de tandru.

— Nu mai eşti supărată pe mine?

— Nu, dar dacă mă mai trimiţi vreodată în temniţă...

— Nu mai am temniţă. A fost dărâmată după ce ai venit la Tures.

— De ce? întrebă ea surprinsă.

— Îmi amintea de ceea ce am făcut.

— Dar ai avut motive, Warrick. Până şi eu pot să...

— Nu-mi mai găsi scuze, fetiţo. Ai uitat atât de repede cuvintele pe care mi le-ai adresat?

— Foarte bine, mai suferă puţin dacă trebuie. Dar ai irosit o temniţă bună, dacă mă întrebi pe mine.

Oftatul ei îl făcu să chicotească.

— Poate că am acţionat prea impulsiv. Pot oricând să ordon să o reconstruiască.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă, milord, îl avertiză ea cu o ferocitate prefăcută.

— Atunci, dacă mai simt vreodată nevoia să te închid în dormitor, mă voi asigura să fiu şi eu închis cu tine.

— La asta nu aş obiecta.

— Deci eşti în continuare o fătucă neobrăzată?

— Neobrăzarea mea nu pare să te deranjeze.

— Nu, nu mă deranjează.

— Şi mă iubeşti.

— În regulă, te iubesc.

— Nu o spune de parcă mi-ai face pe plac. Mă iubeşti, Warrick. Cum ai putea să nu mă iubeşti, când eu…

— Te iubesc, fetiţo.

Asta suna mult mai bine, atât de bine că îl atrase din nou într-un sărut, apoi şopti:

— Mă bucur că ai fost tu, Warrick. Atât de tare!

Amintindu-şi de cuvintele pe care le rostise ea cu atâta vreme în urmă, Warrick mărturisi:

— Şi eu mă bucur, doamna mea. Şi eu mă bucur.

---- Sfârşit ----

Dincolo de legi, dincolo de convenienţe, doar inima dictează

Lady Rowena Belleme ar fi stăpâna propriei averi dacă ar fi bărbat. Dar în anul 1152, femeile, indiferent de rang, sunt obligate să se supună bărbaţilor din viaţa lor, iar soarta Rowenei se află în mâinile maleficului ei frate vitreg, Gilbert d'Ambray. Avar şi lipsit de scrupule, Gilbert o obligă să se mărite cu Lyons de Kirkhamleigh, un lord foarte bătrân, care moare înainte de consumarea căsătoriei, făcând astfel imposibilă apariţia unui moştenitor ce i-ar asigura lui Gilbert pământurile şi armata pe care şi le doreşte. Însă acesta are pregătit un alt plan diabolic – răpeşte un străin care să o ia pe Rowena însărcinată înainte de anunţul oficial al morţii lui Lyons. Curând, printr-un joc al sorţii, rolurile se schimbă, şi Rowena ajunge în stăpânirea lordului Warrick de Chaville, bărbatul răpit pe întâmplător, cel mai mare duşman al lui Gilbert. Warrick, însă: deauna temut de sexul slab, este intrigat de Rowena, care nu pare să se teamă de el. La rândul ei, Rowena, obişnuită ca bărbaţii să o privească numai ca o modalitate de a-şi atinge propriile scopuri, este uimită că Warrick pare cu adevărat interesat de ea. Dar dragostea lor abia descoperită va fi suficient de puternică pentru a înfrânge ura şi furia lui Gilbert?

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărţile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi şi figurează întotdeauna pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

JOHANNA LINDSEY

Prizonierul dorinţelor mele

Alma